

ФРАНЦ КАСПАР

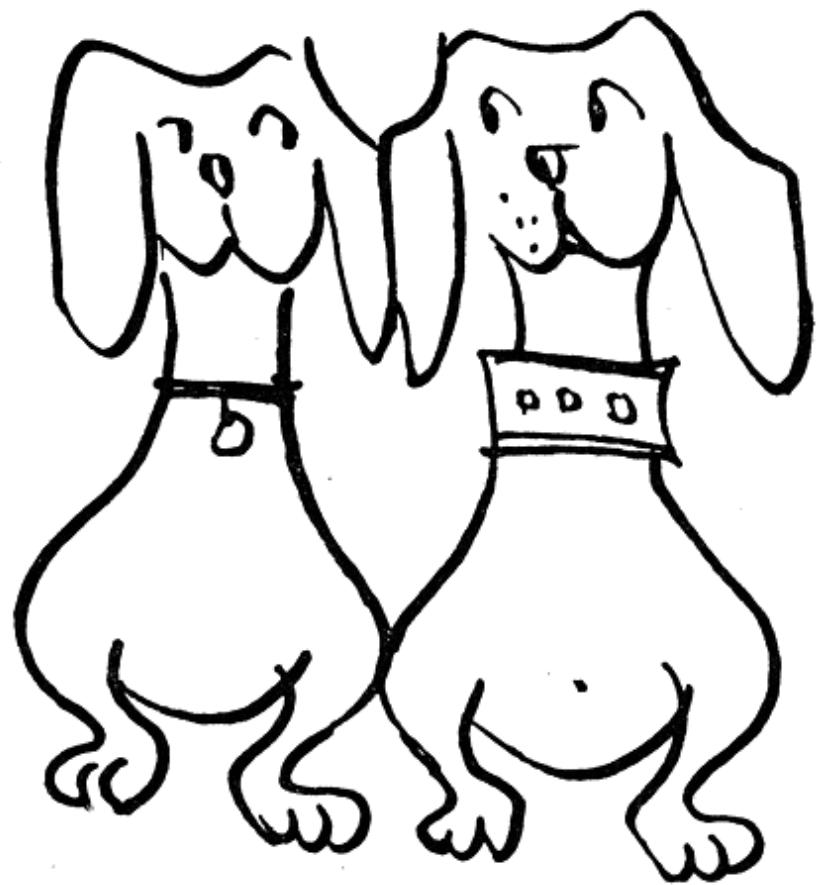
ФРИДОЛІН

ИЗДАТЕЛЬСТВО ОТЕЧЕСТВО

**ФРАНЦ КАСПАР
ФРИДОЛИН
ВЕСЕЛА ИСТОРИЯ ЗА ДЕЦА**

Превод: Светлана Тодорова

chitanka.info

ФРИДОЛИН ИМА РОЖДЕН ДЕН И ПОЛУЧАВА ХУБАВ ПОДАРЪК

Фридолин се чувствуваше добре, така добре, както едва ли някой дакел някога се е чувствуval.

Той живееше с Вили, своя млад господар, в една къщичка посред малкия град. Всяка сутрин, обед и вечер Вили му пълнеше голямата чиния. И ако точно тогава не беше на училище, си играеше с него на улицата, слизаха на реката или отиваха в близката горичка.

Вечер в кухнята стоеше приготвен кошът на Фридолин и той спеше там на топло цялата нощ, без да се пробуди нито веднъж. Едва на сутринта, когато майката захващаше да шета в кухнята, той си отваряше очите. Поразтърсваше се, протягаše се и започваше да души из въздуха.

Така беше и днес. Майката погледна часовника на стената и избърса ръцете си в престилката. Фридолин това и чакаше. Изскочи от кошницата и затича пред нея нагоре по стълбите. Майката почука на стаята на Вили.

— Вили! Ставай! — извика тя и отвори вратата.

Фридолин веднага се вмъкна вътре и скочи на леглото. Но Вили напъха глава още по-навътре под одеялото.

— Хърка, сякаш училището въобще не съществува — каза Фридолин. Захапа одеялото за единия край и го издърпа от леглото.

Изведнъж Вили скочи и си затърка очите.

— Какво? Пак ли е сутрин? — попита той.

— Да, сутрин е — отвърна Фридолин. — Нима не виждаш. Сънцето отдавна свети през прозореца. Време е за училище!

— Време е за училище ли? — попита Вили. — Тогава не е толкова спешно. Първо трябва да поговоря с теб за нещо много важно.

Фридолин погледна господаря си с широко отворени очи.

— Да, нещо много важно — повтори Вили. — Утре имаш рожден ден. Ставаш точно на една година, така каза татко. И аз искам да ти дам нещо, разбираш ли, подарък за рождения ти ден. Вече питах татко. Мога да взема от касичката толкова пари, колкото ми трябват. Днес той ще ми даде ключето от нея.

Фридолин се изтегна на пода и се прозя.

— Не се притеснявай за мен — каза той. — На мене ми е добре и без подарък. Наистина нищо не ми липсва. По-добре си спестявай парите за летни кънки.

— Не, ти трябва да си пожелаеш нещо хубаво — настоя Вили. — Бързо ми кажи какво искаш. Днес трябва да го купя. Иначе ще стане късно.

В този момент майката извика:

— Вили! Удари вече седем и половина. Какво се бавиш толкова?

— О, вече е седем и половина! — извика Вили и скочи от леглото.

— Хайде бързо!

Набързо изми лицето си, напъха се в ризата и панталона и изтича по стълбите надолу към кухнята. Бързо излапа една филия с масло и мед и си изпи млякото.

— Мамо, ще дадеш ли днес закуската на Фридолин? — попита той. — Вече е късно. Знаеш ли, трябваше да поговоря с него за нещо важно.

После си взе чантата и изчезна през вратата.

Фридолин скочи на перваза на прозореца и се загледа как Вили тича по улицата.

— Значи, не забравяй — викна Вили към прозореца, — помисли си какво искаш. На обяд трябва да зная.

После хукна с всички сили. На църковната кула часовниковата стрелка приближаваше вече осем часа.

Един час преди обяд Вили се върна в къщи. Подсвиркваше си весело, както винаги, когато следобед нямаше училище.

— Е, Фридолин — попита той кучето, което лежеше свито на кълбо в коша си, — измисли ли вече какво искаш за рождения си ден?

— Ох, този рожден ден! — въздъхна Фридолин и сбърчи чело. — Е, щом трябва, тогава ми купи една наденица, една дълга наденица от месаря Маде. Не е много скъпо.

Фридолин яде както обикновено в кухнята. Когато се върна в стаята, Вили седеше на масата. Той също се беше нахранил. Пред него стоеше кръглата жълта касичка. На нея с черни букви беше написано:

Спестявай редовно, ще имаш при нужда.

Вили подреди хубаво парите на купчинки: монетите по десет пфенига на една купчинка, тези по пет на друга, а сребърните в малка редичка.

— Знаеш ли какво? — каза той. — Летните кънки така или иначе ще ми ги подари татко, ако успехът ми за годината е добър. С тези пари ще купя нещо за теб. Нещо наистина хубаво, дори и да ми струва последния петак. — Той пъхна парите в носната си кърпичка и я завърза грижливо на възел.

— Толкова много пари ли струва една наденица? — попита смаян Фридолин. — Сега ли ще отидем да я купим?

— Не, днес ще стоиш тук — отвърна Вили. — Сетих се нещо друго. Но какво ще ти купя, е тайна.

— Така да бъде — измърмори Фридолин и се пъхна отново в коша. Предпочиташе повече да отиде с Вили долу на реката да се къпят. Но какво да прави едно куче, когато трябва да получи нещо за рождения си ден!

Фридолин се сви на възглавницата и започна обедния си сън. Сънуваше, че е получил една огромна дълга наденица за рождения си ден. Цял ден я гризеше парче по парче, без да спира. И въпреки това тя не намаляваше, не, дори ставаше все по-дълга.

Вече се беше почти свечерило, когато Вили най-сетне се върна в къщи. В ръката си носеше малък, обвит в кафява хартия пакет. Фридолин подскочи към него и поиска да му измъкне пакета.

— Чакай, чакай! — извика Вили. — Остави, тук вътре е тайната. — И сам се качи в стаята си, като заключи след себе си вратата.

— Какво ли може да е това? — питаше се Фридолин и душе из въздуха. — Не е салам. Щях веднага да го подуша. Мирише по-скоро на нови обувки. Да не би Вили да смята да ми подари за рождения ден обувки?

Цяла вечер той врънкаше Вили:

— Хайде, кажи ми какво е! — А когато вратата на стаята остана за миг отворена, той се шмугна вътре и започна да души във всички ъгли и чекмеджета.

— Не бъди толкова нетърпелив — каза Вили. — Утре ще го видиш съвсем рано. Нещо прекрасно е!

— Мирише на нови обувки — мислеше си Фридолин, когато след вечеря лежеше в своя кош. — Но не прилича на обувки. И е нещо прекрасно, каза Вили. Не, нищо не мога да разбера.

За първи път в живота си Фридолин не можа да спи спокойно. Все се будеше и гледаше към луната, която светеше през прозореца. Едва призори потъна в дълбок сън и когато отвори очи, беше вече ден.

Вили клекна до коша. Беше вече измит и сресан.

— Ей ти, сънливко, Фридолин! Честит рожден ден! — извика той и разтърси кученцето. — Желая ти много щастие и винаги да сме заедно!

Фридолин изскочи от коша и се заоглежда учудено из кухнята.

— Благодаря ти, благодаря — каза той и протегна нос. — Пак мирише на нови обувки.

Тогава Вили извика:

— Тук! — И вдигна кафявия пакет високо във въздуха.

Фридолин го грабна с един скок от ръката му и — раз-фрас — разкъса хартията. И какво да види? Нашийник — прекрасен червен нашийник, върху който блестяха чудни златни копчета.

Кучето започна силно да маха с опашка. Това то правеше винаги, когато се радваше особено много. Първо подуши нашийника от всички страни. После го хвана внимателно със зъби и обиколи с него няколко пъти кухнята. Накрая го оставил на възглавницата в коша си и извика:

— Нашийник, какъв прекрасен нашийник! Елате всички да видите! Откога мечтая за подобно нещо. Сега и аз мога да се разхождам с нашийник като другите големи кучета.

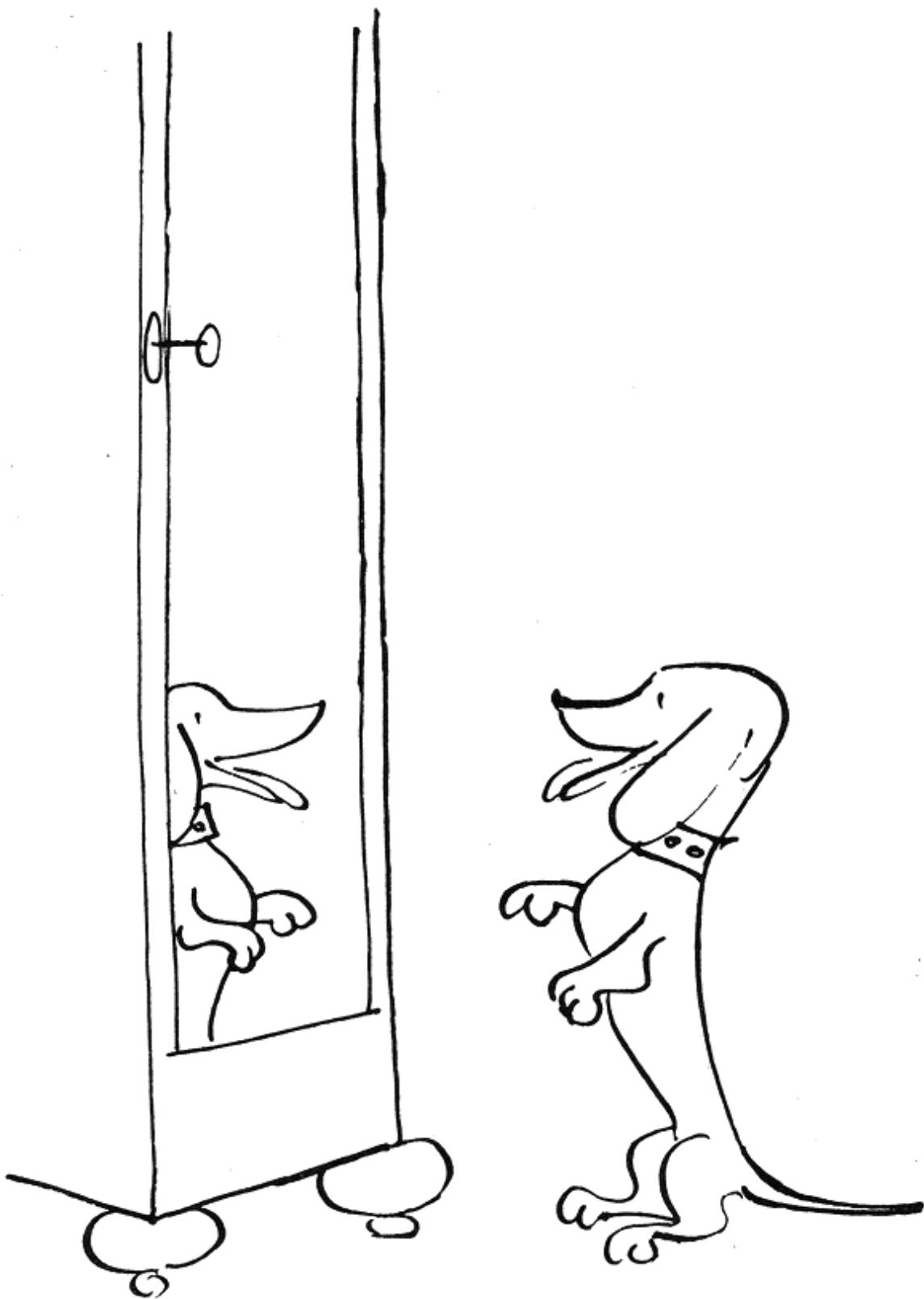
Вили седна на масата и захапа филията си.

— Сега бързо си изяж закуската — каза той на Фридолин. — После можеш да ме придружиш до училище.

Но Фридолин не му даваше мира.

— Моля те, Вили, сложи ми нашийника — повтаряше той. — Веднага трябва да видя как ми стои.

Вили не можеше да откаже и скоро Фридолин изтича в голямата спалня. Там имаше гардероб и огледало, което стигаше почти пода. Фридолин дълго се оглежда в огледалото от всички страни.

— Ама наистина — извика той, — мисля, че сега съм най-хубавото куче в цялото градче.

— И аз мисля така. Изглеждаш като дакела на някой принц — каза майката. — Но сега бързо изчезвайте. Осем без пет е.

Вили взе нещата си за училище и потегли с Фридолин.

При училището той го почеса гальовно по врата за довиждане и каза.

— Сега върви право в къщи и не се разтакавай. Следобед ще излезем заедно на разходка.

Пред училищната врата стояха няколко деца.

— Фридолин! Фридолин е дошъл! — викнаха те и се затичаха към него. — Вижте, сега е с нашийник!

— Днес имам рождения ден — заяви Фридолин гордо. — Нашийникът ми е подарък от Вили. Сега съм голямо куче!

Изведнъж силно се обади звънецът. Децата побягнаха и изчезнаха в училището.

Фридолин остана съвсем сам в големия двор.

РАЗХОДКАТА ЗАВЪРШВА УЖАСНО

Фридолин остана известно време в училищния двор, като се ослушваше дали няма да чуе от някой от големите прозорци своя млад господар. После направи една обиколка около училището и се върна обратно на улицата.

— Ей, Фридолин! — извика изведнъж някой. Беше раздавачът. Фридолин изтича към него.

— Какво е това? — попита раздавачът. — Откога имаш нашийник?

— Днес имам рожден ден — отвърна Фридолин. — И моят млад господар ми го подари.

— Ти си получил прекрасен нашийник — каза раздавачът. — Само внимавай да не го загубиш.

— Внимавам — скочи Фридолин и затича надолу по главната улица, като мина покрай магазина на Кремер.

— Бих могъл и на Кремер да покажа набързо нашийника — помисли си той и влезе в магазина.

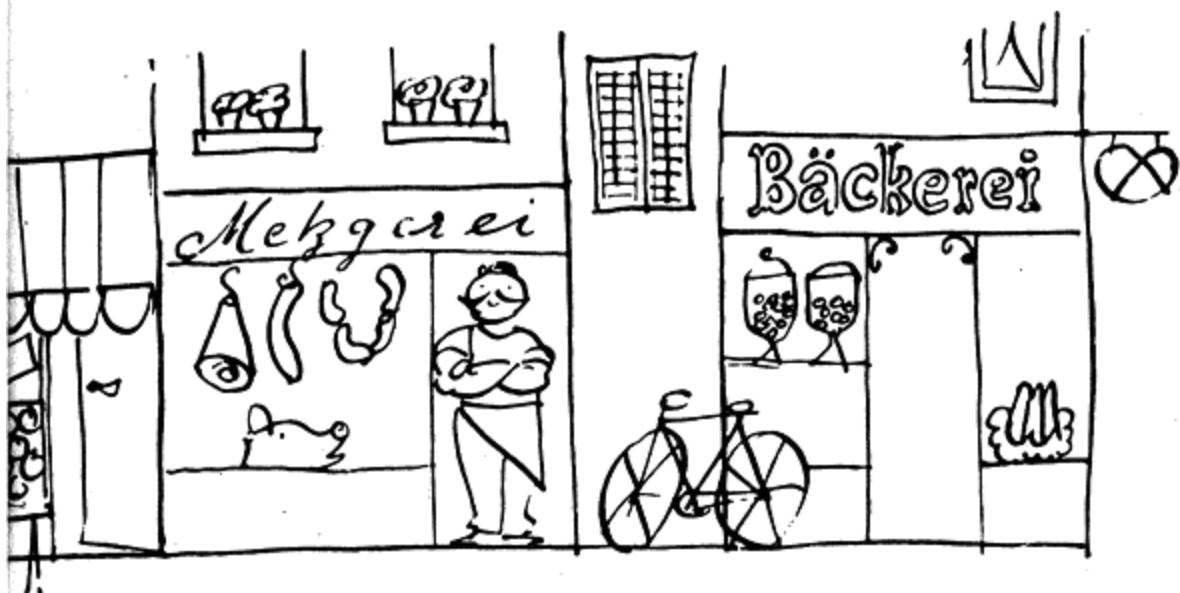
— Добър ден, Фридолин — поздрави го Кремер. — Какво желаеш? И какъв е този прекрасен нашийник? Още не съм го виждал.

— Купи ми го моят млад господар — каза Фридолин. — Днес имам рожден ден.

— Рожден ден ли? — извика Кремер. — Тогава и аз трябва да ти подаря нещо.

Той вдигна капака на една кутия и подаде на Фридолин голяма шоколадова вафла. Кремер знаеше вече какво обича дакелът.

— Благодаря много — каза Фридолин и продължи пътя си. Тогава в носа му нахлу аромат на мясо и салам. От другата страна на улицата беше месарницата, където той винаги се спираше с голямо удоволствие.

— И тук трябва да се похваля с нашийника — помисли си Фридолин. Огледа се внимателно в двете посоки да не идва кола, пресече улицата и влезе в месарницата.

— Добър ден, господин месар — каза той и се изправи пред тезгяха на задните си крачета.

— Какво желаеш? — попита месарят. — И откъде имаш изведнъж такъв хубав нашийник? Никога не съм го виждал.

— Подари ми го моят млад господар — отвърна Фридолин. — Днес ми е рожденият ден.

— Днес ти е рожденият ден ли? — извика месарят. — Тогава и аз трябва да ти подаря нещо. — Той отряза едно голямо парче салам и го подхвърли високо през тезгяха.

Фридолин го улови ловко и за миг го изгълта.

— Много ви благодаря, господин месар — каза той и излезе на улицата.

— Сега трябва да се покажа и на пекаря Брецелман — помисли си Фридолин. И продължи малко по-нататък към фурната.

— Добър ден, господин Брецелман — поздрави той.

— Добро утро, Фридолин — отвърна пекарят. — Какво мога да ти предложа? Но първо ми кажи откъде имаш такъв хубав нашийник? Никога не съм го виждал.

— Днес имам рожден ден — обясни Фридолин. — Моят господар ми го купи с парите си от касичката.

— Прекрасен нашийник — повтори пекарят, — трябва и жена ми да го види. — И той извика жена си.

— Великолепен е — потвърди госпожа Брецелман, — от истинска червена кожа и със златни копчета. Това сигурно е най-хубавият нашийник в целия град. Сега трябва и от нас да получиш нещо за рождения си ден. Какво ти се иска най-много?

Фридолин запремига към големите торти нагоре, които ухаеха така прекрасно, и замаха с опашка.

— Не, човек не бива да бъде нахален — мислеше си той, — поне така казва моят млад господар Вили.

— Може би един малък сладкиш с шоколад — каза той на пекаря.

— Сладкиш с шоколад ли? — извика пекарят. — Да, понеже днес ти е първият рожден ден и си порядъчен малък дакел, можеш да

получиши един сладкиш с шоколад.

— Много ви благодаря — каза Фридолин и хоп — сладкишът изчезна.

— Сега внимавай добре да не ти откраднат хубавия нашийник — каза госпожа Брецелман. — Това няма да зарадва господаря ти.

— Аз внимавам — отвърна Фридолин и доволен, излезе пак на улицата.

Изведнъж спря. Пред него стоеше черната котка от съседната къща. Фридолин смяташе вече да залае силно и да избяга. Защото винаги, когато го срещнеше на улицата, котката се извиваше, започваше да съска застрашително и си показваше ноктите. Но днес го загледа дружелюбно с присвирти очи и се приближи, мъркайки, към него.

— Какво е това? — попита тя. — Н нашийник! И то какъв!

— Какво чудно има? — отвърна Фридолин. — Един истински дакел получава за рождения си ден точно такъв нашийник. — И преди още котката да може да каже нещо, Фридолин ѝ обърна гръб.

— Дали и Клементина вече е станала? — му хрумна изведнъж.

Клементина беше женски дакел, госпожица, и живееше в една голяма къща. Отдавна Фридолин намираше Клементина за чудно красива и с удоволствие би излязъл с нея на разходка. Но тя винаги се правеше, че не го вижда. И Фридолин много се ядосваше.

Ето! Клементина седеше най-отгоре на стълбите, грееше се на утринното слънце и гледаше отегчено надолу по главната улица.

— Не, няма повече да тичам подир нея — помисли си Фридолин и искаше да подмине къщата. Тогава Клементина скочи по стъпалата надолу и тръгна към него.

— Добро утро, Фридолин! Насмалко да не те позная! — извика тя. — О, колко си хубав! Откъде имаш този хубав нашийник?

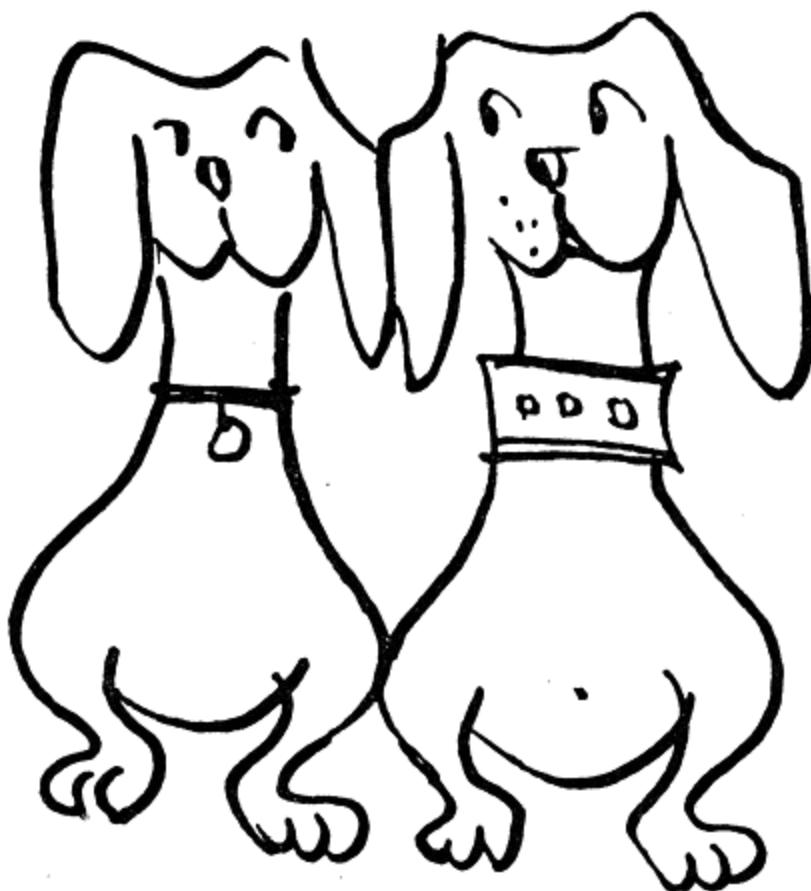
— Добър ден, госпожице Клементина — отвърна Фридолин и дружелюбно я огледа отпред и отзад. — За нашийника ли питаш? Съвсем е просто. Днес го получих за рождения си ден.

— Прекрасен е! — повтори Клементина. — Ще ми го дадеш ли веднъж?

— Не, за съжаление не може — отвърна Фридолин. — Той ми е подарък от моя господар. Разбиращ ли?

— Аха-а — обади се госпожицата дакел. — Но въпреки това бихме могли малко да се поразходим. Вчера зарових в градината един кокал. Какво ще кажеш?

— С голямо удоволствие, но малко по-късно — каза Фридолин.
— Днес вече ядох много неща: при Кремер изядох една шоколадова вафла, при месаря парче салам, при пекаря Брецелман сладкиш с шоколад, а в къщи ме чака майката на Вили. Знаеш ли, още не съм си изпил млякото.

Фридолин и Клементина се подушиха на раздяла и той продължи по улицата. Не беше изминал много, когато чу зад себе си силно ръмжене. Обърна се и видя един боксер, който го наблюдаваше гневно.

— Какво търсиш тук с твоя нашийник, пале такова! — изляя кучето.

Фридолин искаше да му разкаже, че е получил нашийника днес за рождения си ден. Но не успя и дума да обели, защото от другата

страна един бял шпиц извика:

— Какво става тук? Да, този дакел е самохвалко. Вижте само какъв нашийник има!

Фридолин побягна. И тогава от всички страни се разнесе лай:

— Пале такова! Самохвалко! Изчезвай или ще видиш!

Какъв ужас! Боксерът скочи към Фридолин, последваха го цяла глутница побеснели кучета.

— Хванете го! Скъсайте му нашийника! — крещяха те.

Фридолин бягаше, колкото му стигаха силите.

— Само по-бързо да се прибера в къщи! — мислеше си той. — Там съм на сигурно място. Няма да посмеят да влязат в къщата!

В този момент иззад ъгъла изскочи огромен дог.

— Хвани го! Хвани този нахалник! — му викнаха кучетата отдалече. Догът се озъби и се спусна с яростен лай към Фридолин.

— Загубен съм! — задъха се Фридолин. — Сега вече са и отпред, и отзад. Какво да правя?

Огледа се отчаян на всички страни и видя наблизо една отворена врата. Светковично се шмугна вътре. Беше млекарницата. Едва се бе скрил зад един голям гюм с мляко, когато със силен лай връхлетяха другите кучета.

— Тук се вмъкна — извика едно от тях. — Тук трябва да е.

Обаче млекарят, който стоеше зад тезгяха, взе една метла и изкрещя:

— Вън, мръсни псета! Изчезвайте! Какво си въобразявате? — И замахна с метлата към кучетата.

Изведнъж шпицът извика:

— Там е! Видях го! Там, зад гюма.

Кучетата яростно се спуснаха към гюма. Той се залюля и с грохот се преобръна. Млякото се разля по пода.

Но Фридолин вече се беше измъкнал през вратата на магазина.

— Сега само да свия зад ъгъла — мислеше си той, — и няма да могат вече да ме намерят.

Свърна в следващата уличка и продължи да тича колкото сили имаше. Най-после се осмели да спре и си поеме дъх.

Беше наистина луда гонитба! Сега вече всичко свърши — само трябваше по един заобиколен път да се прибере в къщи. Ако кучетата го откриха още веднъж, нямаше да може да се спаси.

Фридолин се скри зад една голяма кофа за боклук и почака малко. После тръгна бавно по бордюра нагоре по улицата. Тук-там се спираше и душеши някой стълб или ъгъла на някоя къща.

„Какво ще стане, ако другите кучета не могат вече да ме понасят! — мислеше Фридолин с тъга. — Само Клементина ми хареса нашийника. Но ние двамата сами няма да се справим с тази глутница.“

Тъкмо сви в улицата, която водеше към къщи, и изведнъж отново чу силния лай:

— Там е! Там е! Хванете го!

Ето ги пак! Кучетата стояха точно пред неговата къща. Фридолин се обръна и побягна колкото позволяваха късите му крачета.

— Трябва да се скрия някъде — мислеше си той. — Ако тичам направо, ще ме хванат със сигурност.

На ъгъла на улицата стоеше един камион. Фридолин се шмугна между колелата му. За миг преследвачите го загубиха от очи. Но ето че пак го залаяха. Фридолин продължи лудо да тича. Шумът се приближаваше все повече и повече.

— Хванете го! Хванете го!

— Дали да вляза в някой отворен вход! — разсъждаваше отчаян Фридолин. — Но ако ме намерят, ще бъда като затворник в клетка. И може би на всичкото отгоре и човекът, на когото е къщата, ще ме набие.

Сега Фридолин бягаше по улицата, която водеше към гарата. Натам той всъщност не биваше да отива. Вили строго му беше забранил. Защото към гарата винаги пътуваха много коли. А едно малко кученце лесно можеше да попадне и под някой влак. Но какво да прави тогава? Големите кучета все повече се приближаваха.

— Хванете го! Захапете го! — звучеше в ушите му. Ей сега щяха да го хванат и да го хвърлят на земята.

— Вили! Вили! Помощ! Помощ! — крещеше Фридолин и изкачи набързо петте стъпала на сградата на гарата. Той профуча през един дълъг коридор и излезе на перона. Но другите кучета не изоставаха. Фридолин вече чуваше тяхното тежко дишане.

— Не мога повече, не мога повече — задъхваше се Фридолин и му се искаше просто да легне и да опъне нагоре крака.

Тогава видя вън, на коловоза, стадо крави, които тъкмо се качваха в един влак.

— Те ще ми помогнат — помисли си Фридолин. С последни сили се спусна към кравите. Без дълго да умува, той се провря между краката им и по товарното мостче се шмугна във вагона за животни. През вратата той чуваше лай и силно мучене.

— Оттук мина, тук трябва да е, между кравите — викаше вън едно куче.

— Изчезвайте веднага, кучешка сган! — измучва една крава. — Иначе всички ви ще намушим на рогата си!

— Може да е вътре във вагона! — изкрещя едно от кучетата.

„Ей сега ще ме открият!“ — помисли Фридолин и се сви в най-тъмния ъгъл.

— Не, изчезна под вагона — извика друго куче. — Бързо след него! Иначе накрая ще ни избяга!

Действително лаят постепенно утихна и само кравите се качваха една след друга. Фридолин си отдъхна. Никое от кучетата не беше забелязало, че той действително се беше вмъкнал във вагона при кравите. Какъв късмет!

ФРИДОЛИН Е СПАСЕН, НО КЪДЕ Е НАШИЙНИКЪТ?

Известно време Фридолин стоя в тъмния ъгъл на вагона с провесен надолу език. Той пъхтеше, а сърцето му биеше до пръсване.

— Имаше късмет — каза една крава и наведе голямата си глава към него. — Самата аз изхвърлих едно куче от товарното мостче, иначе сигурно щеше да те открие. Но каква беля си направил, че те гонеха така?

— Драга госпожо краво — каза Фридолин, — нищо не съм направил, ама съвсем честно, нищо. Това е просто заради нашийника. Другите кучета не могат да понесат това, че самите те нямат такъв красив нашийник. Не ти ли харесва и на теб, госпожо краво?

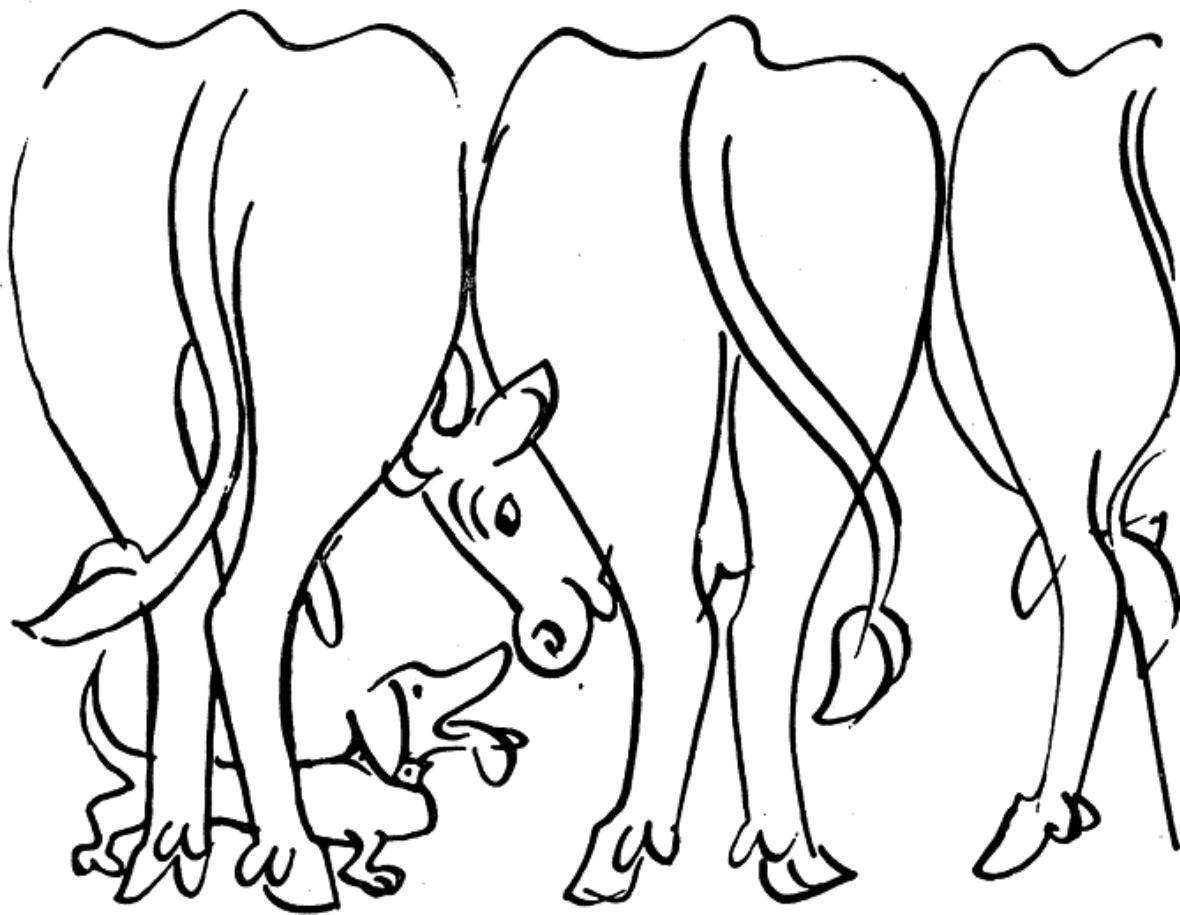
— Не ми казвай „госпожа крава“. Казвай ми просто Лиза, така ми е името — отвърна кравата. — А ти как се казваш всъщност?

— Казвам се Фридолин, а моят господар е Вили. Той ми подари тази сутрин нашийника. Знаеш ли, днес имам рожден ден.

И той разказа на Лиза, че е изпратил своя млад господар до училището, колко хубаво било отначало като се връщал към къщи и как изведнъж другите кучета искали да го нападнат.

— Да, трудно е да се даде съвет — отсъди Лиза и поклати замислено глава. — Когато някой иска така да се фукляви из улицата, трябва да може и да се брани. Ти трябва да ръмжиш, да лаеш и да хапеш, както е прието при вас, кучетата.

— Моят господар казва, че не бива да хапя — отвърна Фридолин.

Лиза поклати глава.

— Ти не тряба да започваш кавга и не бива да хапеш никого, който не ти е направил нищо — каза тя. — Но на тези кучета трябва да им покажеш, че и ти можеш да ръмжиш и имаш остри зъби. Само тогава ще те оставят на мира.

Изведнъж се чу трополене и вагонът започна да се тресе.

— Какво става? — извика Фридолин и скочи. С един скок той се озова до вратата.

— Лиза, виж — крещеше той, — гарата заминава!

— Не заминава гарата — отвърна Лиза спокойно. — Самите ние заминаваме с нашия влак. А само изглежда, че заминава гарата.

Уплашен, Фридолин погледна навън. От своя ъгъл той въобще не беше забелязал как железничарите бяха поставили една решетка пред вратата и бяха свалили товарното мостче.

— Искам да сляза! Искам при Вили! Искам да сляза! — викаше той и дърпаše решетката със зъби. Но кравите само го гледаха мълчаливо.

Бяха отминали вече гарата и край тях прелитаха все по-бързо и по-бързо телеграфните стълбове.

— Искам да сляза! — викаше Фридолин още по-силно и се опитваše да си пъхне главата между пръчките на решетката.

Най-после успя. Сега вече главата му беше навън. Но колкото и да се мъчеше Фридолин да се промуши по-нататък, не можеше. Беше много дебел. И сега забеляза, че не може вече да си извади обратно главата. Беше се заклещил между пръчките. Той се дърпаše и теглеше с все сила, докато го заболя вратът. Но не можеше да помръдне нито напред, нито назад. Беше в капан.

— Помощ! Помощ! — викаше Фридолин отчаяно.

— Спри де — каза Лиза. — Така ще си откъснеш главата или ушите! Кондукторът все ще ти помогне, като те види.

Ето, най-после! Фридолин се измъкна! А сега какво?

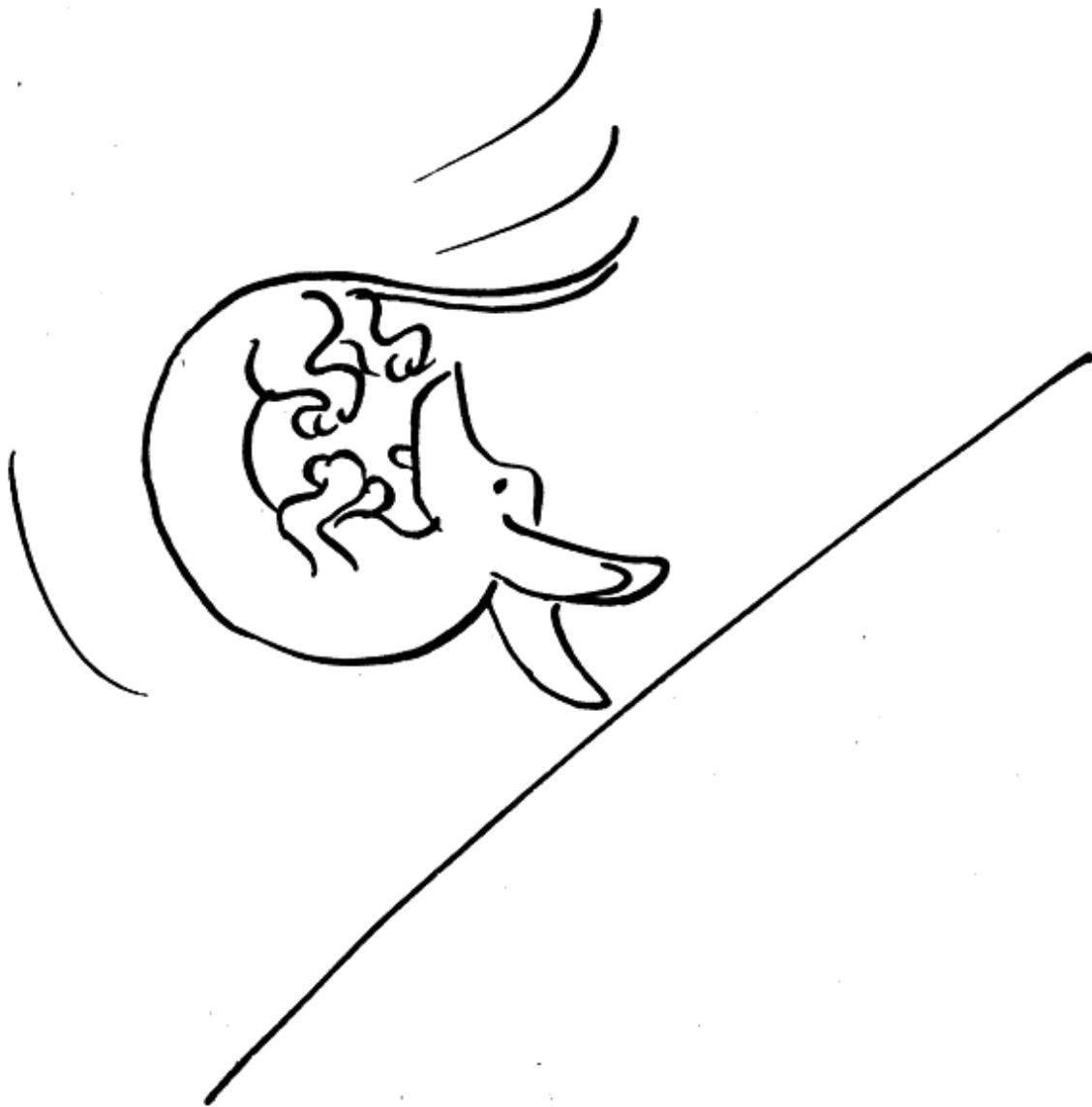
Бързо се огледа във вагона. Горе под покрива имаше малък прозорец. И беше отворен!

С един скок се намери на гърба на Лиза и оттам вече бе до отвора на малкото прозорче. То беше достатъчно голямо за него.

— Сбогом, Лиза! — извика Фридолин към вътрешността на вагона и се приготви.

— Чакай! Спри! — извика Лиза уплашена. — Не скачай! Ще си счупиш врата и краката! Стой! Ще паднеш под колелата!

Но Фридолин вече не я чуваше. Изчака да профучи и следващият телографен стълб, затвори очи и скочи навън, като описа широка дъга.

— Сега ще се пълосна! — помисли той и затаи дъх. — О, да бях пътувал до следващата гара. Оттам можех и пеша да се върна в къщи.

И падна на земята. Но не остана да лежи. Търкаляше се и се търкаляше, премяташе се, та чак престана да чува и вижда.

Най-после — туп — спря. Бързо скочи на крака и се отърси. Беше се претърколил по железопътния насип и бе паднал в един ров с вода.

Плътно покрай рова минаваше път и Фридолин се изкачи на него. Опъна четирите си крачета едно подир друго и размаха опашка. Нямаше нищо счупено. За щастие всичко си беше цяло.

Сега Фридолин се огледа. Оттатък, зад ливадите, се виждаха последните къщи на градчето и там трябваше да е и гарата. Слава богу,

влакът не бе се отдалечил много.

Фридолин тръгна бавно. На една ливада видя няколко къртичини и порови малко в земята. Но изведнъж спря.

— Вили може вече да се е върнал от училище — мислеше си той и забърза към градчето. Отначало искаше да се промъкне тайно по задните улички до къщи. Но тогава се сети какво беше казала Лиза, голямата крава.

— Ще им покажа аз зъбите си на тия — каза той високо на себе си. — Ще мина точно по главната улица! Страхливец е онзи, който се оставя да бъде изплашен.

Решително сви по главната улица — да става каквото ще. На един ъгъл стояха лошите кучета, които преди го бяха преследвали.

— Сега им покажи кой си! — помисли Фридолин и мина покрай кучетата с вдигната глава и сериозна физиономия. Сърцето му биеше до пръсване. Ей сега трябваше да го видят и да се нахвърлят върху него! Но кучетата си стояха спокойно и се правеха, сякаш никога не бяха виждали Фридолин.

— Но какво им стана изведнъж на тия кучета? — помисли си дакелът. — Изглежда, не ме познаха.

Той продължи малко по-нататък. Там стоеше черната котка. Едва го беше видяла, и се изгърби, зафуча срещу него и си показа ноктите, сякаш ей сега щеше да го одере с тях по носа.

— Сутринта котката беше толкова добра — помисли си Фридолин, — какво ѝ стана изведнъж?

Той поклати глава и продължи. Не мина много и видя Клементина, госпожицата дакел. Седеше горе на стълбите на своята къща.

— Трябва да ѝ разкажа какво ми се случи — помисли си Фридолин. — Такова нещо не се е случвало още на никой дакел — да скочи от вагон с крави. — И заподскача по стълбите нагоре.

— Скъпа госпожице, може ли? — попита Фридолин учтиво и понечи да седне на слънце до Клементина. Но тя му хвърли злобен поглед.

— Какво си въобразяваш? — извика тя и скочи. — Изчезвай веднага. Няма какво да търсиш тук и плюс това миришеш на кравешки лайна. — Без да се огледа, Клементина изчезна във входа.

— Но какво става всъщност? — учуди се Фридолин. — Големите кучета вече не ме гонят. Котката си показва ноктите, Клементина вече не ме познава. Или сънувам, или целият град е полуудял.

И той разтърси силно глава. Но изведнъж застана като вкаменен. Какво беше това? Бавно повдигна лапичка и опира врата си нагоре и надолу. И още веднъж се разтърси. Нямаше съмнение: нашийника го нямаше! Беше загубил новия си нашийник!

— Но как е възможно? — помисли Фридолин уплашен. — Къде може да е станало?

Бързо се върна обратно по пътя, по който беше вървял. Но напразно търсеше из всички улици и улички. Напразно мина и по цялата гара. Не се виждаше никакъв нашийник.

— Може да е паднал, като скачах от влака! — си каза Фридолин.

Върна се обратно до рова с вода, в който се беше изтърколил, и се изкачи по железопътния насип. После вървя по релсите, докато стигна пак до гарата. Но нищо, съвсем нищо не можа да намери.

„Какво ще каже сега младият ми господар? — вайкаше се Фридолин. — Даде всичките си спестявания, за да ми купи нещо хубаво. А сега скъпия нашийник го няма и това още през първия ден!“

Очите му се напълниха със сълзи.

„Трябва бързо да разкажа на Вили — каза си той, — дори и да се разсърди и да ме набие. Може би все пак ще се сети как да намерим нашийника.“

Тръгна към къщи с клюмнала глава. Не поглеждаше нито надясно, нито наляво, докато не се изправи пред вратата на къщата. Подскочи нагоре към звънеца. Наскоро се беше научил да скача по вратата и да дърпа дръжката на звънеца. Но никой не дойде да му отвори.

Тъжен, Фридолин седна на стълбите и зачака. Не идваше никой.

„Ще отида още веднъж да потърся — си каза Фридолин и скочи. — Може би все пак ще имам късмет, докато Вили се върне.“

И излезе отново на улицата.

СЕГА САМО ЛИЗА МОЖЕ ДА ПОМОГНЕ

— Къде да търся сега моя нашийник? — тъжно си мислеше Фридолин. — Кого ли да попитам още?

Вървеше безпомощен по улиците и докато се усети, отново се озова при гарата.

Но какво е това? Влакът беше тук! Сърцето на Фридолин заби силно.

— Нима влакът с кравите се е върнал вече? — мислеше си той.
— Тогава ще мога да попитам Лиза дали не е видяла моя нашийник. Ами да, разбира се, паднал е при кравите, когато исках да се промуша през решетката на вратата. Сигурно е останал във вагона. Иначе щях все някъде да го намеря.

Фридолин мина покрай целия влак, от локомотива до последния вагон и обратно. Навсякъде слизаха и се качваха хора, а от един вагон двама мъже разтоварваха цял куп сандъци и пакети. Но никъде нямаше вагон с крави.

„Това не е влакът на Лиза — каза си Фридолин. — Сигурно е друг влак. Трябва да попитам някого.“

Изведнъж чу зад себе си дебел глас:

— Какво търси това куче тук? Я кажи на кого си!

Фридолин се обърна. Пред него стоеше мъж с разкошна червена шапка на главата.

— На мен ли говориш? — попита Фридолин. — Аз търся кравите, които днес сутринта се качиха на влака. Не мога да ги намеря.

— Дълго има да ги търсиш — каза мъжът. — Влакът замина. Кравите ще се върнат чак през есента.

— Чак през есента ли? — учуди се Фридолин. — Къде са заминали?

— За Оберкирх — отвърна мъжът, — а накъде ще продължат, не зная. През цялото лято ще останат по планинските пасища.

— За Оберкирх! — въздъхна Фридолин. — А може ли да се отиде до там?

— Разбира се, ако човек има пари за билет — отвърна мъжът. — Този влак пътува за Оберкирх. А сега ме остави на мира. Влакът заминава след пет минути.

— Ами ти какво правиш на влака? — попита Фридолин. — Локомотива ли управляваш?

— Аз съм началникът на гарата — обясни мъжът и си оправи куртката. Грижа се за това влаковете да заминават навреме. — И си тръгна.

Това беше, значи, началникът на гарата, когото слушаха всички влакове! Нищо чудно, че носи на главата си такава голяма червена шапка с красиви златни листа по нея. А на куртката му блестяха златни копчета, почти толкова хубави, като на нашийника, който Фридолин беше загубил.

Фридолин стоеше и разсъждаваше какво да прави.

„Значи са заминали за Оберкирх — мислеше си той. — Нищо друго не ми остава, освен и аз да замина за Оберкирх и да намеря кравите. Наистина, ако съществува изобщо някой, който да знае нещо за нашийника, това е Лиза. Тя сигурно е видяла какво е станало с него.“

Но как можеше Фридолин да стигне до Оберкирх? Пеша сигурно беше ужасно далеч, иначе и кравите щяха да отидат пеш.

А с влака?

„Да, ако имаш пари за билет!“ — беше казал началникът на гарата.

Натъжен, Фридолин гледаше влака, който само след няколко минути щеше да замине за Оберкирх.

„Това са глупости — каза си той и започна усилено да маха с опашка. — Защо всъщност да не замина с влака? Никому няма да стане по-зле от това, а кравите сигурно също не са имали пари да си купят билети.“

Известно време наблюдаваше как хората носят куфарите си и се качват във влака. Някои оставаха отвън и разговаряха с другите, които се показваха от прозорците.

— Ако се кача от тази страна, ще ме видят и ще ме изгонят — си каза Фридолин. — Трябва да опитам от другата страна.

Промъкна се между колелата и се огледа встрани. Не се виждаше никакъв човек. С два скока Фридолин изкачи стъпалата на вагона,

бързо се промъкна през отворената врата и се скри под една седалка. Отначало не смееше да шавне. После крадешком се огледа.

— Тук е като стая или малка къщичка — учуди се той. — Кой би си помислил, че с това може да се пътува!

На гарата прозвуча камбанен звън и някой извика:

— Качвайте се!

После изsviri някаква свирка. Няколко деца нахълтаха във вагона, отидоха до прозореца и извикаха нещо навън. Започна да друса, чу се трополене — отначало тихо, а после все по-силно, също както сутринта, когато Фридолин замина с вагона за животни.

Децата дойдоха и седнаха на седалките, точно там, където се беше скрил Фридолин.

— Ох! — извика изведнъж дакелът и започна силно да лае. Едно дете беше настъпило опашката му.

— Какво е това? Какво има отдолу? — завикаха децата. — Куче! Дакел! На кого ли е?

Фридолин трепереше целият.

„Откриха ме! — помисли си той и се опита да се скрие още понавътре в ъгъла. — Колко е глупаво, че никога не мога да се сдържа да не изляя.“

— Какво правиш там отдолу? Я излез! — викаха децата. — Ние нищо няма да ти направим!

Фридолин бавно се измъкна изпод седалката.

— Наистина ли? — попита той. — Нищо ли няма да кажете?

Децата се засмяха:

— На кого и какво да кажем?

Фридолин преглътна смутено.

— Трябва да отида в Оберкирх, а нямам пари за билет — призна той боязливо.

— Ама че весело! — извика едно момиченце. — Дакел пътува сам с влака! Къде ти е господарят?

Тогава Фридолин разказа как се случи така, че сега да пътува сам и да търси нашийника си.

— Трябва да ида в Оберкирх и да разбера къде са отишли Лиза и другите крави през ваканцията — поясни той.

Децата избухнаха в смях.

— Кравите не са във ваканция — обясниха му те. — Те са на едно планинско пасище, защото трябва да дадат много мляко.

— Добре де, на пасище са — съгласи се Фридолин. — Но аз никога не съм пътувал с влак. Дори не зная къде да сляза. На всичкото отгоре пътувам в непозната страна и няма да мога да се върна в къщи.

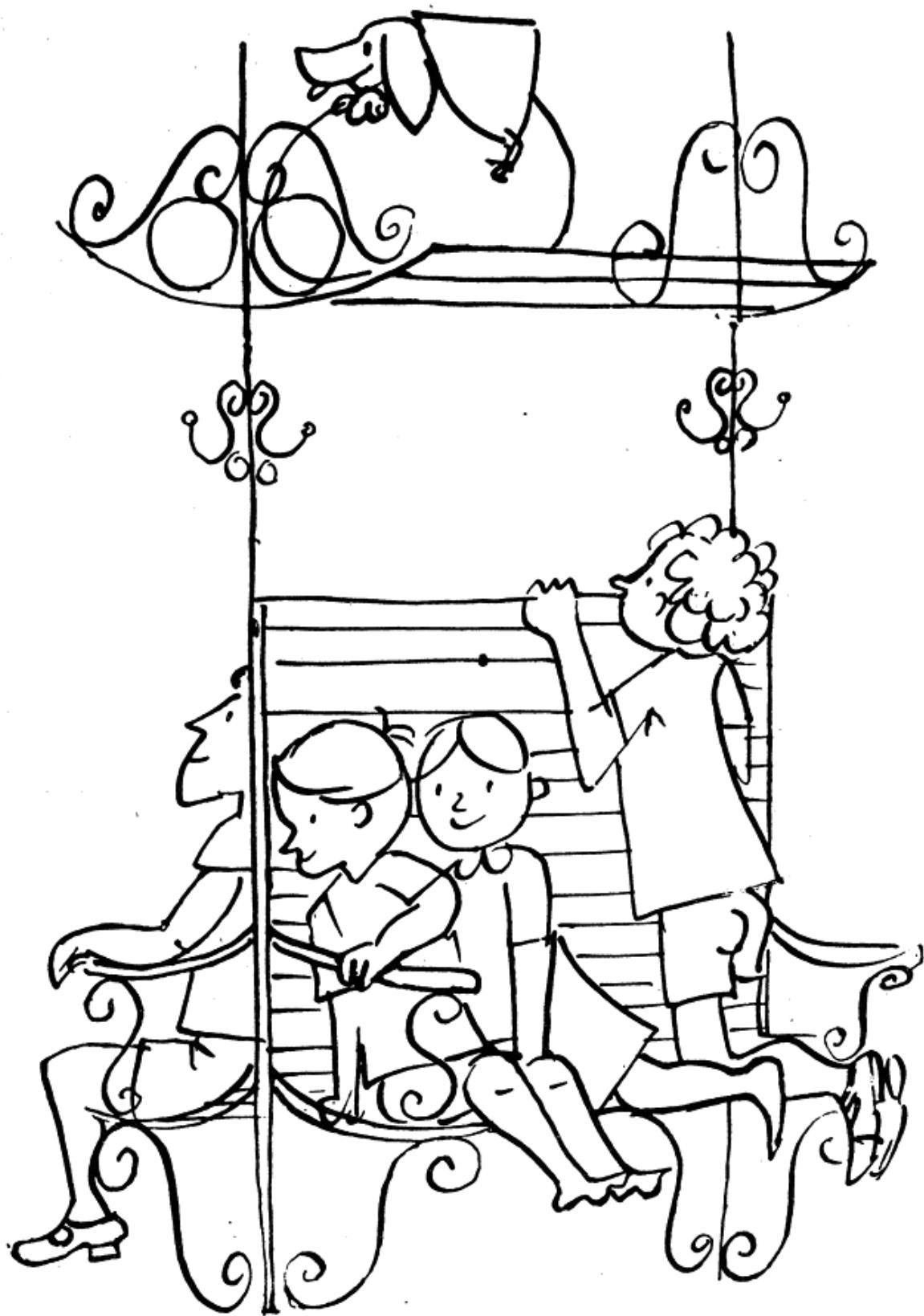
Децата пак се засмяха.

— Не се страхувай — успокоиха го те. — Този влак не пътува в чужди страни. Оберкирх е последната гара в тази долина. По-нататък влак не пътува. Там има само високи планини. Значи, щом влакът спре и повече не пътува нататък, ти си пристигнал и трябва да слезеш.

Изведнъж вратата на вагона се отвори и висок глас попита:

— Къде е кучето? Къде е дакелът? На последната гара се качи един дакел. Не е ли тук?

— Кондукторът идва! — прошепнаха децата. — Бързо! Бързо!

Фридолин се изплаши до смърт. Искаше веднага да се пъхне пак под седалката. Но едно момиченце вече го беше покрило с якето си. Най-високото от момчетата взе раницата от багажника, отвори я и напъха Фридолин вътре.

— Сега не мърдай и нито звук! — каза то тихо и качи раницата с кучето пак горе на багажника. А кондукторът бе вече при децата.

— Виждали ли сте едно куче? Сигурно сте го видели! — заяви той и изгледа всички деца едно по едно.

— Куче ли търсите? — попитаха децата. — Ей че смешно! Да ви помогнем ли?

Те се престориха, че искат да търсят кучето. Пъхнаха се под седалките и се покатериха да погледнат върху багажниците.

— Сигурно е влязло тук и аз ще го намеря! — караше се кондукторът. — Не може така, кучета да пътуват с влака, без да си платят! Ще види това псе, като го открия!

Децата преровиха целия вагон и пак се настаниха на местата си.

— Щом досега не го намерихме — казаха те, — значи добре се е скрило. Да не е отпред в локомотива?

После за миг стана тихо и Фридолин си отдъхна с облекчение. Внимателно си подаде носа от раницата, за да види дали кондукторът си е отишъл.

Но светкавично си прибра главата. Кондукторът се бе качил на седалката и тъкмо искаше да погледне зад раницата. Слава богу, не беше забелязал любопитния дакел.

Фридолин седеше съвсем тихо и не смееше да диша.

„Ако ме хване, ще ме вкара в затвора! — мислеше си той. — И какво ще правя тогава?“

— Странно — чу той най-после гласа на кондуктора. — И тук го няма. Къде ли е изчезнало това псе? — И затвори вратата на вагона.

— Отиде си. Пак имахме късмет — каза голямото момче и взе раницата от багажника. — Видя ли, за малко щеше да те открие.

Тогава влакът спря. Фридолин искаше да изскочи от раницата, но момчето го задържа.

— По-добре остани вътре — предложи то. — Кондукторът сигурно пак ще дойде.

Влакът отново потегли и след известно време кондукторът мина през вагона. Фридолин се сгуши в раницата, а момичето я покри с

якето. Кондукторът погледна билетите на децата и каза:

— За Валдхофен ли пътувате? На следващата гара трябва да слезете!

Когато излезе, Фридолин вече можеше да си покаже главата от раницата и започна да си говори с децата. Те му разказаха откъде са. Цяла седмица не учили, защото много деца били болни от шарка. Те пък били при баба си и при един чичо в Зибентюрм. Утре пак започвали училище.

— Пристигнахме! — извика високото момче, когато влакът спря.

Фридолин изскочи от раницата.

— Сега се скрий отдолу под седалката и не си показвай опашката — казаха децата. — Така сигурно никой няма да те намери.

Всички пожелаха на Фридолин добър път.

— Дано имаш късмет да си намериш скоро нашийника!

После слязоха от влака и Фридолин остана сам във вагона.

„Съвсем забравих да поблагодаря на децата“ — сети се изведнъж той. Искаше му се да скочи на седалката и да им извика от прозореца. Но не смееше. Беше по-добре да остане под седалката и да мълчи.

„Колко ли има още до Оберкирх? — мислеше си той. — Сигурно скоро ще се стъмни. И къде ли е Лиза с другите крави? Може би е на някое планинско пасище, където трябва да даде много мляко?“

Фридолин се беше изморил много от напрежението през този ден. Сви се в най-дълбокия ъгъл, сложи глава на лапичките си и заспа.

НОЩТА ВЪВ ВАГОНА ЗАВЪРШВА СЪС СТУДЕНА БАНЯ

„Къде ли съм?“ — мислеше Фридолин, когато се събуди на следващата сутрин. Във всеки случай не си беше в къщи в топлия кош. Не, лежеше на твърдия под в средата на една локва и беше целият мокър.

Фридолин скочи.

„Какво става? — помисли си той. — Как ли съм влязъл тук?“

Едва сега се сети, че беше пътувал с влака. Сигурно бе заспал във вагона и тъкмо искаше да се огледа, когато една голяма четка за под го халоса по муциуната.

Вече прекаляваха! Фридолин залая и изскочи изпод седалката.

Но не биваше да го прави. Защото чистачката, която миеше пода с четка и вода, нададе силен писък и от страх падна назад в голямата кофа, така че водата се разплиска на всички страни.

— Помощ! Помощ! — викаше тя, без да спира.

— Добро утро ти желая — каза Фридолин. — Съжалявам много, че...

Но жената не го остави да се доизкаже:

— Нещастно псе! — викаше тя. — Ще ти кажа аз на теб...!

Цялата зачервена, тя грабна четката и искаше здравата да начеше кожата на Фридолин. Но той бързо се напъха отново под седалката и погледна жената с невинен поглед.

— Нали вече казах, че съжалявам — обади се той. — Защо викаш така?

Тогава жената мъкна, опря юмруци на хълбоците си и погледна учудено Фридолин.

— Ти си интересно куче — каза тя. — Първо плашиш човека до смърт, а после се чудиш защо се ядосва. Кажи ми само как си влязъл тук и какво правиш всъщност във влака.

— А ти нали няма да повикаш полиция или кондуктора — попита Фридолин. — Тогава остави четката и седни. Ще ти разкажа всичко. Това е тъжна история.

Жената избърса ръцете си в престилката и седна на седалката. Извади от една кошница хляб и парче сирене.

— Е, какво е станало? — попита тя и измърмори още веднъж: — Че трябваше да ме плашиш така!

— Първо, да ти кажа кой съм. Казвам се Фридолин и съм от градчето Зибентюрм — започна кучето. — Вчера имах рожден ден. Младият ми господар ми подари красив нашийник. И с това започна нещастието.

— Не разбирам — прекъсна го жената, като дъвчеше парчето хляб. — Нов нашийник не е нещастие!

— Ами знаеш ли, такъв е животът — отвърна Фридолин. — Малко се поразходих с нашийника из градчето и отначало се почувствувах много добре. Но това не се хареса на големите кучета. Те ме подгониха и аз се напъхах на гарата в един вагон за животни. Изведнъж влакът тръгна и когато исках да сляза, вагонът беше заключен. После исках да се промуша през решетката на вагона и сигурно тогава съм си загубил нашийника. Сега трябва да намеря кравите, които бяха във вагона. Една от тях се казва Лиза и е пристигнала тук, в Оберкирх. Нали тук е Оберкирх?

— Да, тук е Оберкирх — отговори чистачката. — И вчера следобед пристигна влак с животни. Мисля, че кравите вече са отишли на пасището.

Фридолин скочи.

— Наистина ли? — извика той. — А знаеш ли на кое пасище?

— Не, откъде мога да знам — отвърна жената, — но се чудя какво общо имат кравите с твоя нашийник. Предполагам, че не са го взели със себе си.

— Не, сигурно не — съгласи се Фридолин. — Но Лиза ми е приятелка. Тя сигурно е видяла и може да ми каже какво е станало с моя нашийник. Трябва да го намеря на всяка цена. Какво ще каже иначе младият ми господар! За този нашийник си е дал всичките спестявания.

— Тогава сигурно скоро ще го намериш — успокои го жената. — А сега ела да си хапнеш малко хляб и сиренце. Сигурно днес не си слагал залък в устата си.

— Всъщност не обичам много сиренето, но сега съм толкова гладен — отвърна Фридолин. — От вчера сутринта не съм хапвал нищо. И съм така жаден, че бих могъл да изпия почти цялата кофа с вода.

Чистачката даде на Фридолин половината от сандвича си със сирене. Напълни от един термос чаша мляко с кафе, изпи я и после наля и на Фридолин. Никога в живота си той не беше ял толкова вкусна закуска.

— Знаеш ли — каза чистачката, — ако бях на твоето място, щях да отида при началника на гарата и да го попитам. Може някой да е намерил твоя нашийник и да му го е занесъл.

— В никакъв случай — извика Фридолин, — само не при началника на гарата! Той сигурно знае, че съм пътувал без билет от Зибентюрм дотук. Ако ме хване...

— Да, тогава трябва да питаш в селото къде са отишли вчера кравите — предложи жената. — А сега трябва да продължа работата си. Сбогом, скъпи Фридолин, желая ти много щастие. И ако някога дойдеш с твоя господар в Оберкирх, не забравяй да ми дойдеш на гости. Само те моля, не ме плаши пак така. Иначе наистина ще те посрещна с четката!

Фридолин показва глава през вратата навън и се оглежда внимателно на всички страни. Не се виждаше никакъв кондуктор и никакъв началник-гара.

Но нещо друго накара кучешкото му сърце да забие по-силно. Отсреща на последния коловоз стоеше един влак с няколко червеникавокафяви вагони за животни.

— Благодаря много! — извика Фридолин на чистачката, скочи долу и се затича към другия влак.

— Точно това е вагонът, в който се скрих от лошите кучета — помисли си той. — Сигурно в него моят нашийник е пътувал от Зибентюрм до Оберкирх! А може и още да е там.

С един скок дакелът се качи горе и започна да души из целия вагон. Но напразно: имаше само кравешки лайна и нищо друго.

Не, не беше толкова просто да намериш изгубения подарък за рождения си ден!

АКО НЕ БЕШЕ ДОКТОР ХАБЕРТЮР...

Фридолин изскочи от вагона за животни.

— Първо ще разгледам Оберкирх — каза си той, — може там някой да знае къде са отишли вчера кравите.

Направи голям завой покрай гарата и тръгна по широката улица към селото. Там пред една огромна, прекрасна къща беше спряла каруцата с мляко с впрегнат в нея бял кон.

— Каква е тази голяма къща? — попита Фридолин коня.

— Сигурно не си оттук, щом не знаеш — отговори конят. — Това е хотелът. В него живеят хората от града, когато дойдат тук през отпуската си.

Фридолин стоя дълго пред хотела. После голямата врата се отвори и излезе един мъж.

Фридолин се изплаши — мъжът имаше червена шапка на главата. Дали не е началник-гарата?

Не, не можеше да бъде той. Защото този човек взе една метла и започна да чисти пред хотела. При това си подсвиркваше някаква песничка.

— Той свири почти като моя господар, само че не толкова хубаво — помисли си Фридолин. — И след като не е началник на гарата, сигурно е началник на хотела. Затова има такава червена шапка на главата си. Него ще питам къде са отишли кравите.

— Добро утро, господин началник на хотела — поздрави Фридолин. — Искам да те попитам нещо.

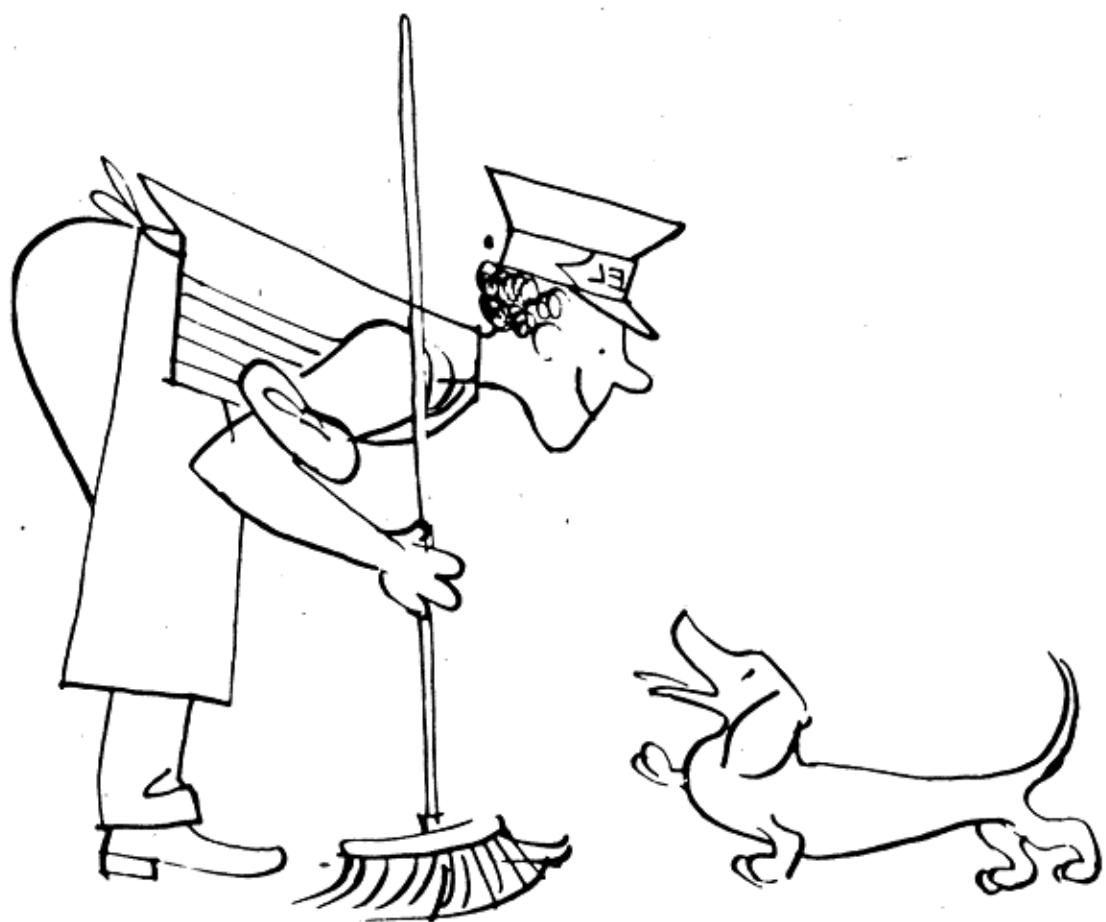
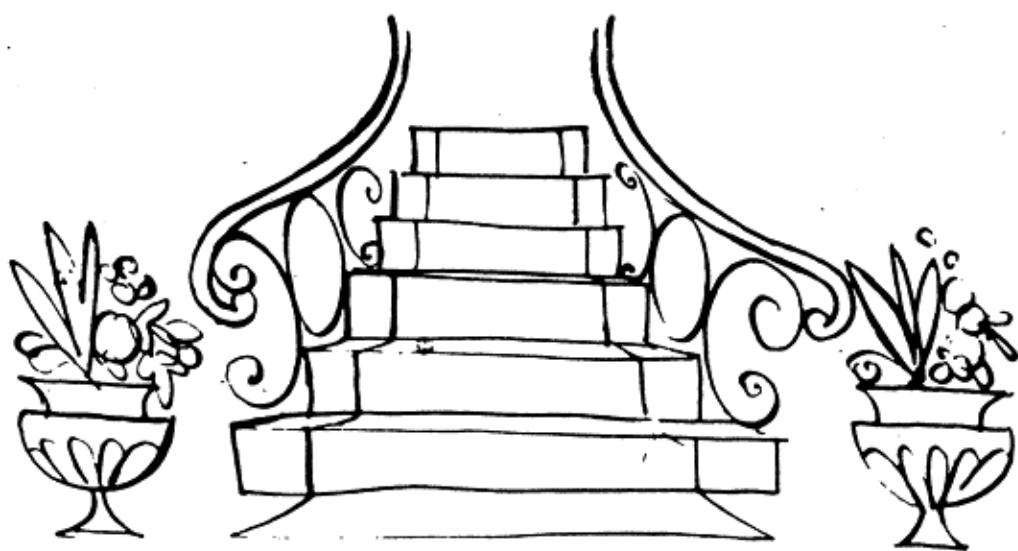
Мъжът се обърна смяян.

— Ей, кученце, едва не ме уплаши — каза той. — И да знаеш: аз не съм началник на хотела. Аз съм портиерът и се казвам Кристиан. С какво мога да ти бъда полезен?

— Търся една крава — каза Фридолин. — Отишла е на някакво пасище. Не знаеш ли случайно къде е?

— Боже господи — засмя се мъжът. — Аз да не съм полицай на кравите, че да знам къде са отишли. Но ако имаш малко търпение,

може да разберем нещо. Първо трябва да почистя пред хотела.

Фридолин се излегна на слънце, което се беше издигнало над планината, и примижал, наблюдаваше как Кристиан събира с метлата хартийки, празни чашки от сладолед и угарки от цигари.

Изведнъж се чу клаксон и една голяма червена кола спря пред хотела.

Кристиан подпра метлата на едно дърво, забърза към колата и отвори вратата ѝ. Отвътре излезе господин с голф, а след него слязоха една дама и две деца, момче и момиче.

— Добър ден, господа — поздрави портиерът.

— Добър ден! Имате ли две стаи за нас? — попита мъжът.

— Всичко е на ваше разположение, господине! — отвърна Кристиан и започна да сваля куфарите от колата.

Фридолин се беше изправил и наблюдаваше с любопитство как портиерът носи куфарите в хотела.

— Колко ми се иска да видя как изглежда отвътре такъв хотел! — помисли си той. — Като се върна в къщи, поне ще мога да разкажа нещо на младия си господар. — Бързо се шмугна след портиера през вратата и се озова в един голям салон.

Фридолин не можеше и да предположи, че съществуват такива неща. Стените едва се виждаха от многото големи картини и високи огледала. От тавана висеше огромна лампа, на пода от единия край до другия имаше дебел червен килим с цветя и весели птички, а в ъглите бяха поставени грамадни саксии с дървета, каквите Фридолин не беше виждал никога. Зад една ниска дървена стена стоеше някакъв господин с черен официален костюм и вежливо разговаряше с новите посетители.

Фридолин не можеше да се опомни. Когато потърси отново портиера, видя как той водеше току-що пристигналото семейство към една малка врата. Това беше асансьорът, с който се отиваше на горните етажи.

— Къде ли ще ходят? И аз трябва да отида с тях — помисли си Фридолин. И точно преди да се затвори вратата, се вмъкна в асансьора. Вратата се захлопна и Фридолин нададе ужасен писък.

— Какво е това? — учуди се портиерът, който тъкмо искаше да натисне копчето, за да тръгнат.

— О, боже, дакел! — извика дамата ужасена. — Опашката му се е заклещила. Добре, че изпищя!

Да, Фридолин продължаваше да квичи, сякаш му бяха опрели нож в гърлото. Портиерът бързо отвори вратата.

— Глупаво куче, какво търсиш тук? — караше се той.

— Ох, сигурно му се е счупила опашката! — завайка се дамата.

— Трябва веднага да извикате ветеринарен лекар!

— Ще ви отведа бързо в стаите ви — каза портиерът. — След това ще видя какво може да се направи.

Фридолин скимтеше жално. Той изпълзя от асансьора и се просна в ъгъла на голямата зала.

— О, какво ли ще каже младият ми господар? — оплакваше се той. — Първо изгубих нашийника, а сега си счупих опашката. А какво е един дакел без опашка! — Сълзите му се стичаха по страните и капеха долу на дебелия килим.

Мина доста време, докато вратата на асансьора се отвори отново и Кристиан и семейството се върнаха в залата.

— Там е — извика момчето и всички се насьбраха около дакела, който лежеше в ъгъла и плачеше.

— Трябва да се заведе на ветеринарен лекар, бедното! — каза дамата. — Сигурно е на хотела?

— Не — отвърна портиерът, — не е оттук. Но това сега няма значение. Ще го заведа при доктор Хабертюр. Той е добър лекар и живее наблизо.

Взе внимателно кучето на ръце и излезе от хотела.

Фридолин не каза нито дума. Дори и когато Кристиан го предаде на ветеринарния лекар и доктор Хабертюр го поставил на бялата маса, само тъжно гледаше пред себе си. При най-малкото движение опашката така го болеше, че му се струваше, че никога в живота си вече няма да може да направи и крачка.

— Какви ги вършиш — каза доктор Хабертюр. — Да, вие, дакелите, навсякъде трябва да си пъхате носа. И тогава понякога си забравяте опашките...

Разгледа всичко подробно и понатисна опашката тук-там, та Фридолин силно изскимтя няколко пъти. После отиде до един шкаф, в който до шишетата и бурканчетата блестяха на слънцето цял куп ножове и ножици.

— Не! Нищо не ми режете! — крещеше Фридолин, умрял от ужас, и понечи да избяга.

— Не се бой! Не е чак толкова страшно — каза докторът. — И мал си късмет. Няма нищо счупено. Но е било на косъм! Само малко мехлем и една превръзка и ще те пусна да си ходиш.

Той взе едно бурканче с мехлем, намаза опашката на Фридолин и я превърза с дълъг бял бинт.

— Ти си красив дакел, а с тази хубава превръзка си още по-красив! — засмя се докторът. — Сега ми разкажи откъде идваш всъщност.

Фридолин въздъхна дълбоко и предпазливо седна. Разказа как предишния ден се бе разхождал с новия си нашийник и как го бе изгубил при бягството си от големите кучета. Сълзите отново потекоха по бузите му, когато каза:

— И сега младият ми господар е сам в къщи. Но аз не бива да се прибера без нашийника. Вили е дал всичките си спестявания за него. Какво ще си помисли той за един дакел, който още първия ден изгубва такъв хубав подарък?

— Наистина е тъжно. Но какво смяташ да правиш сега? — попита докторът.

— Трябва да намеря кравите, с които бях във вагона — отвърна Фридолин. — Лиза сигурно знае къде съм изгубил нашийника. Но кравите вчера са отишли на някакво планинско пасище и аз не знам къде се намира то.

— Кравите, които са пристигнали вчера, ли казваш? — попита доктор Хабертюр. — Аз лично ги посетих на гарата. Знаеш ли, когато пристигат нови крави за пасищата, аз винаги трябва да ги прегледам дали са действително здрави. Кравите, за които говориш, се качиха вчера на еловото пасище.

— Значи и аз трябва да отида веднага на еловото пасище — извика Фридолин и скочи от масата. Но тутакси изкрештя: — Ох... ох...! — Падна на пода и извъртя очи.

— Глупчо такъв! — каза доктор Хабертюр. — Не бива веднага да скачаш и подскачаш. Сега един ден трябва да лежиш съвсем спокойно. И ако утре не те боли повече, тогава ще видим дали ще можеш да се изкачиш до пасището.

Той пожела на дакела много щастие.

— Дано намериш приятелката си Лиза и скоро да откриеш и нашийника. И ако имаш нужда от нещо, ела пак при мен.

— Благодаря, господин докторе — каза Фридолин. — Сега сигурно бързо ще оздравея. И ще разкажа на моя господар колко си бил любезен с мен.

Фридолин внимателно излезе от докторската къща и потърси пътя към големия хотел.

— Ей, Фридолин! — извика му портиерът отдалеч. — Как мина?

— И добре, и зле — отвърна кучето. — Ужасно ме боля. Но утре сигурно ще мога да се изкача до еловото пасище. Може и още днес да мина част от пътя. Така утре ще имам по-малко да вървя. Сега се чувствувам вече много по-добре.

— Глупчо си ти — каза портиерът. — Сега вече е късно да тръгваш на дълъг път. Иди в кухнята, там готвачът ще ти даде да обядваш. После ела при мен да ми разкажеш как въобще си дошъл тук, в Оберкирх.

Фридолин отиде в кухнята, изяде една чиния, пълна с месо и юфка, и изпи купа мляко. След това замъкна на двора голям тълст кокал.

Там в един шезлонг лежеше на слънце Кристиан и си почиваше след обяда. Фридолин му разказа защо е дошъл в Оберкирх и какво е преживял досега.

— Тази нощ ще преспиш тук — каза Кристиан, — а утре ще ти покажа пътя. Ще пристигнеш навреме при приятелката си Лиза. И сигурно ще си намериш нашийника и ще се върнеш при своя господар. Не се притеснявай.

ПОМОЩ! КРАДЦИ!

Слънцето бавно залязваше зад планината. Цял следобед Фридолин се излежава на тревата и ловеше мухи. Но и от излежаване се огладнява. Фридолин се зарадва, когато Кристиан дойде в градината и каза:

— Хайде, приятелче, върви при майстор Келе!

Отидоха заедно в кухнята и готвачът пак напълни за Фридолин цяла чиния. Той душеше и размахваше опашка.

— Печено с ориз и грах — не е лошо — каза той и скоро чинията беше празна.

— Достатъчно ли ти беше? — попита готвачът. — Сега малко крем ванилия за нашия болен.

— Вече не съм болен — отвърна Фридолин. — Не виждаш ли: вече мога по малко да размахвам опашка. Но крема ще изям с удоволствие.

Портиерът също ядеше в кухнята и след като изпи кафето си, заведе Фридолин зад хотела под един навес. До навеса имаше голяма кучешка колиба.

— Тук можеш да пренощуваш — каза той. — Тази колибка беше на Бари, бернардинско куче. Умря миналата зима.

— Болен ли е бил? — попита Фридолин. — Или го е прегазила кола?

— Нито едното, нито другото, беше просто много стар и почти нямаше вече зъби — разказваше портиерът. — Една сутрин го намерихме умрял и го погребахме в самия край на градината. Виж, запазихме възглавницата му. Сложих ти я в колибката да спиш на нея.

— Това е чудесно, много ти благодаря — каза дакелът, — ще спя като къпан.

Откъм църквата се чу вечерната камбана и постепенно се стъмни. Фридолин се пъхна в колибата.

— Страшен ден беше днес — прозя се той. — Първо историята с чистачката, после в асансьора едва не останах без опашка. Е, поне ще

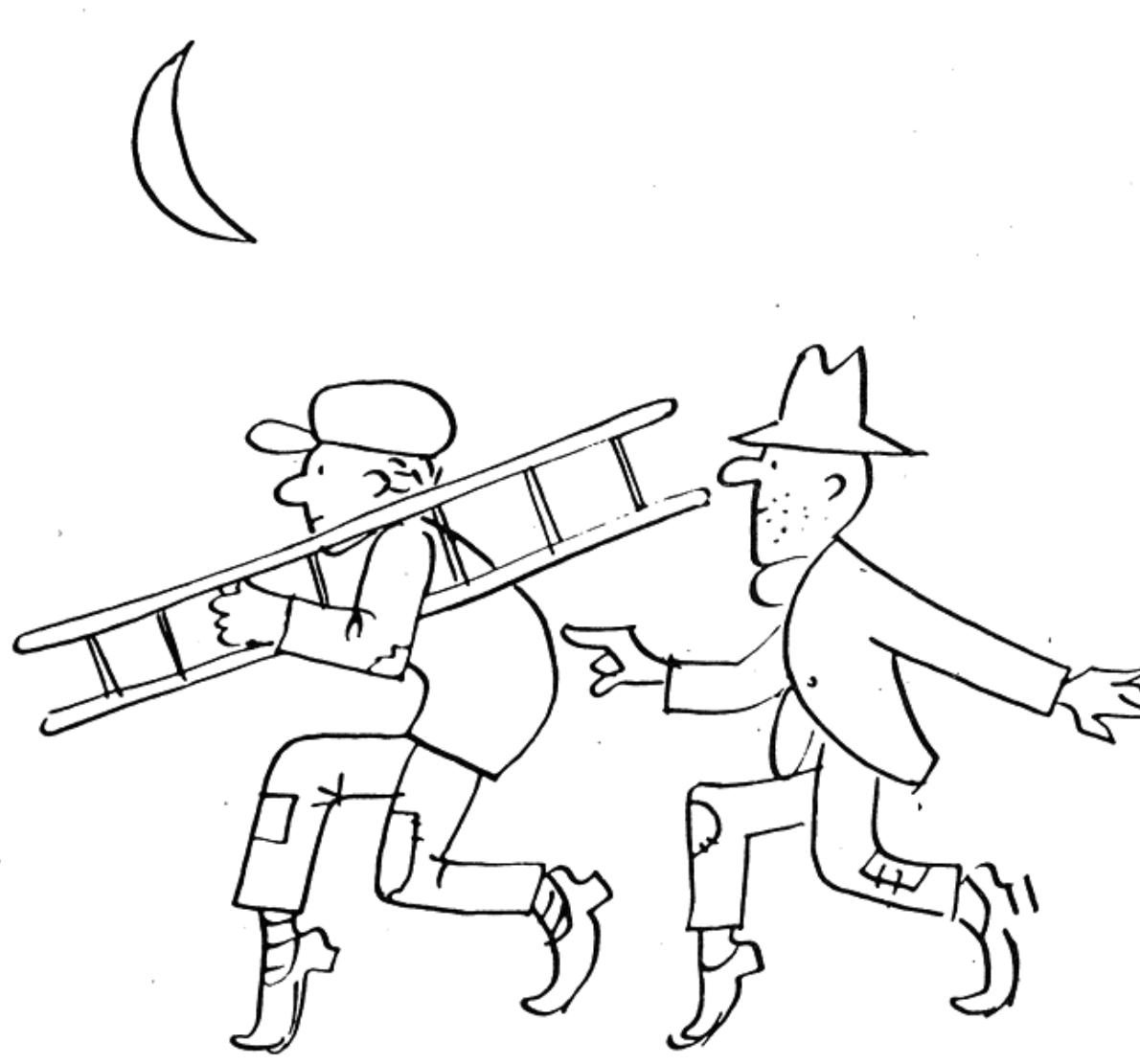
има какво да разказвам на Вили, като се върна в къщи. Сега остава само да намеря нашийника. Сигурно утре Лиза ще ми каже къде е останал.

Така си мислеше Фридолин и спокойно заспа.

Фридолин не знаеше колко дълго беше спал. Погледна през малката вратичка на колибката. Още беше тъмна нощ.

— Какво ли ме събуди? — мислеше си той. — Та аз все още съм изморен до смърт. — И поискава да се обърне на другата страна.

Но изведнъж изстина. Какво беше това? Откъм навеса се чу тих шепот. Бяха двама мъже, които разговаряха и бавно приближаваха. Сигурно стояха вече пред кучешката колибка.

Фридолин показва внимателно глава навън и се вслуша. Сега ясно чу как единият каза:

— Да, ъгловата стая е, там, последният прозорец. Имат много пари. Как си мислиш, след като имат такава кола! И ти видя, като пристигнаха днес.

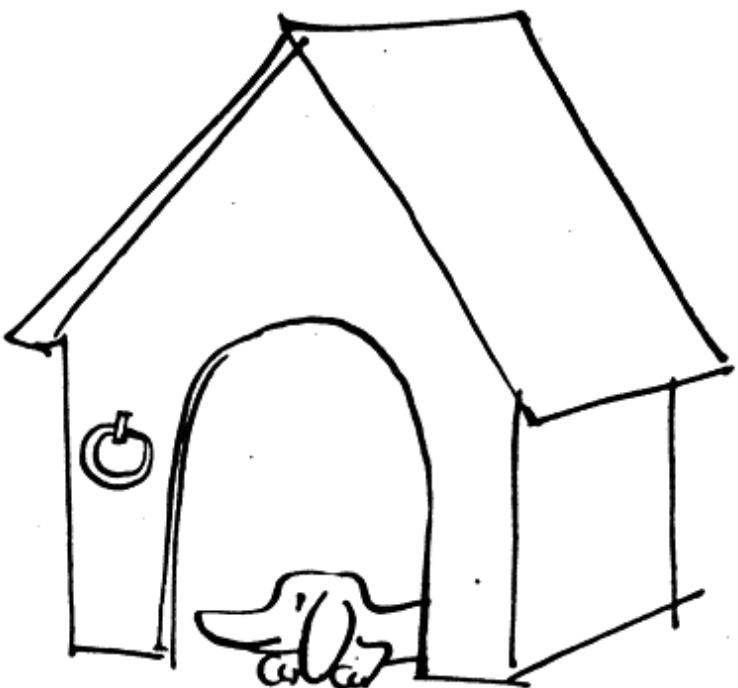
— И какво трябва да направя? Да дойда ли и аз? — попита другият.

— Не, ти ще застанеш отсреща на ъгъла — отвърна първият. — И ако някой дойде, ще свирнеш два пъти. Разбра ли?

— Да. Но наистина ли мислиш, че няма да се събудят? Четирима души са, старите и децата!

— Остави това на мен. Сега са изморени от пътуването и спят дълбоко. А ако някой все пак се събуди, бързо ще се измъкна през прозореца, ще сляза по стълбата. И ще офейкаме! В най-лошия случай, имам пистолет у себе си.

Сърцето на Фридолин заби силно. Къде се е чуло и видяло такова нахалство! Това бяха двама крадци и искаха да се изкачат по стълба в стаята на гостите, които пристигнаха днес сутринта. Искаха през тъмната нощ да откраднат парите на господина и дамата с колата и с двете деца!

— Какво да правя? — разсъждаваше Фридолин. — Ако изтичам веднага да извикам Кристиан, крадците ще ме видят и ще ме застрелят. Но да стоя тук и да гледам също не мога.

Чуха се тихи стъпки.

— Хайде! — каза единият от мъжете. — Аз се качвам сега по стълбата, а ти ще застанеш там отсреща. И внимавай! Почне ли да вони — свиркаш два пъти! Ясно?

Сега двамата стояха съвсем близо до колибата, в която лежеше Фридолин.

— Чакай! — прошепна изведенъж единият. — Тук има куче. Виж колибката!

Фридолин притай дъх. Ако сега го откриеха, нямаше спасение! Един миг цареше пълна тишина. После другият прошепна:

— Не се страхувай, днес проверих. Вътре няма куче. Хайде, страхливецо!

И мъжете изчезнаха. Единият се промъкна със стълбата през градината, ниско приведен зад тъмните храсти. Другият предпазливо премина през двора и се скри зад ъгъла на оградата.

— Вече е крайно време — помисли си Фридолин. — Бързо, трябва да събудя Кристиан. Той сигурно знае как да се справи с крадците.

Измъкна се от колибката си, промъкна се в сянката на една ниска стена към съседната къща и оттам с един завой притича до хотела. Огледа се на всички страни.

Не, беше съвсем спокойно. Крадците не го бяха забелязали. На улицата нямаше жива душа, а в хотела всички прозорци бяха тъмни.

Фридолин изкачи стъпалата и натисна голямата врата. Но тя беше заключена. Тогава започна да драчи по нея. Ала в хотела не се чуваше нито звук.

— Ох, звънец! — помисли си Фридолин. — Защо ме учи Вили да дърпам звънца?

Скочи високо и хвана златната дръжка. Чу се кратък звън.

— Олеле! От този шум ще се събуди целият хотел — каза си Фридолин. Но нищо не помръдна.

— Отчайващо — въздъхна кучето. — В хотела се промъква крадец и никой не се събужда. Бързо трябва да погледна дали е вече горе.

Промъкна се внимателно покрай стената до края на хотела и погледна зад ъгъла. Видя как крадецът тъкмо поставя стълбата под прозореца.

Фридолин се върна пред вратата на хотела. Трябваше на всяка цена да събуди Кристиан. Отново скочи до дръжката на звънца. В хотела отекна звън и Фридолин пак чака доста време.

Най-после вратата се пооткрехна.

— Какво има? — попита сънен глас.

— Кристиан, аз съм — извика тихо Фридолин. — Пусни ме да вляза!

— Боже мой, какво правиш тук? — ядоса се Кристиан. — Ако кучешката колиба не ти харесва, върви някъде другаде!

И хоп, тресна вратата.

— Кристиан... Кристиан...! — молеше се Фридолин. Но вратата не се отвори повече.

На Фридолин му идваше от яд да се разреве. Пак започна да драчи по вратата и още веднъж дръпна звънца. Но напразно.

— Все някого трябва да събудя — помисли си той отчаян.

Тогава видя, че в приземния етаж имаше отворен прозорец. Засили се и скочи на него. Но се беше засилил прекалено много. Плъзна се по перваза на прозореца и падна посред стаята.

— Какво е това? — извика някакъв глас.

— А, значи ти спиш тук, Кристиан? — попита тихо Фридолин.

— Да те вземат дяволите! — изруга Кристиан. — Мислех си, че си порядъчно куче, а сега...

Но Фридолин не го оставил да се доизкаже.

— ... а сега в хотела има крадци! — каза той.

— Крадци ли? — извика Кристиан и скочи от леглото. — Да не си сънувал?!

— Иди сам да видиш — уверяващо го Фридолин. — Но за това май няма вече време. Крадецът е в стаята на новите гости. И ако се качиш горе, ще те застреля.

Кристиан едва сега се събуди истински и Фридолин бързо му разказа какво беше видял и чул.

— По дяволите! — извика Кристиан. — Сигурно са същите, които миналата седмица извършиха кражба в съседното село. Едва не са застреляли полицая. Какво да правим?

— Мисля, че трябва да ги заловим — каза Фридолин. — Но гостите не бива да се плашат. И крадците не бива никого да убиват.

Той се замисли за миг.

— Струва ми се, че измислих! — каза той. — Първо ще прогоним онзи, който пази долу. Това ще поема аз. Той е там отсреща, под втория прозорец. Ще скоча от прозореца върху главата му и ще го захапя. Сигурно толкова ще се изплаши, че ще избяга.

— Но другият — каза портиерът, — той сега обира гостите и ако вдигнем шум, ще застреля всички!

— Точно там е работата — съгласи се Фридолин. — Не трябва да вдигаме шум. Ти ще застанеш зад ъгъла при стълбата. Когато този долу избяга, ще свирнеш два пъти. Това е знак — така се уговориха, — че оня горе трябва да бяга. И когато крадецът стъпи горе на стълбата, ти ще притичаш и ще я събориш. Тогава тоя тип ще падне на земята и ще можеш да го заловиш.

— Ами ако стреля с пистолета? — попита Кристиан. Тази работа му се струваше съмнителна.

— Няма да има време за това — успокои го Фридолин. — Аз ще дойда веднага и ще му взема пистолета. А дотогава ще дойде и полицаят. Най-добре още сега веднага, да му се обадиш.

— Ти си страшен — каза Кристиан. Междувременно се беше облякъл и отиде при телефона.

— Да, събуждаш ме от най-дълбокия ми сън — каза полицаят. — Но ще дойда веднага.

— Има време — извика още Кристиан. — Довиждане, господин полицай.

— Хайде на работа — каза Фридолин и си облиза устните. — Докато дойде полицаят, крадецът ще бъде заловен.

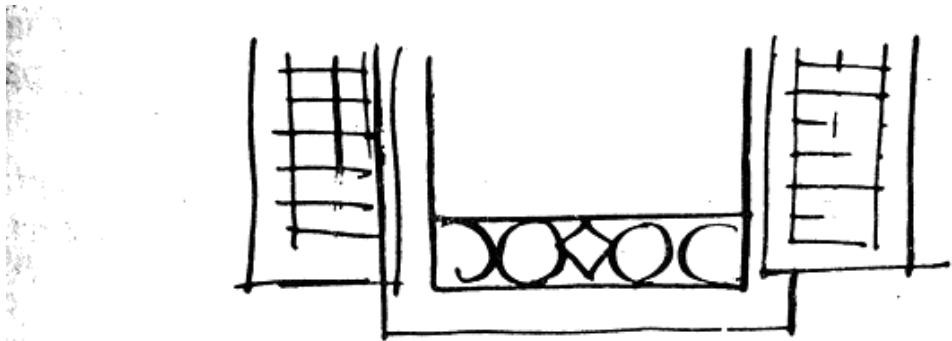
ФРИДОЛИН ДЕЙСТВУВА, НО ТОВА ЕДВА НЕ МУ СТРУВА ЖИВОТА

Фридолин и Кристиан тихо преминаха в столовата.

— Там под прозореца трябва да стои онъ, другият дето пази — прошепна той на портиера. — Сега ще се промъкнеш от другата страна на сградата и ще застанеш зад ъгъла, както ти казах. И когато този тук избяга ще свирнеш два пъти. Тогава ще хванем другия. Разбра ли?

— Добре — съгласи се портиерът. — Значи аз ще чакам отсреща зад ъгъла. Когато този тук избяга, ще свирна два пъти. И ти ще дойдеш да ми помогнеш. — И излезе. Фридолин седна на перваза и зачака. Изведенъж трепна. Откъм църковната кула силни камбанни удари пронизаха тишината. Един път... два... три... Часовникът удари дванайсет пъти. Беше полунощ.

— Сега Кристиан сигурно е вече на ъгъла — помисли си Фридолин, — можем да започваме.

Внимателно скочи от перваза и тупна точно на главата на човека, който стоеше, без нищо да подозира под прозореца. Той се изплаши и нададе вик. Фридолин едва не се свлече надолу. Но се вкопчи здраво с четирите си лапички в него и каза с дебел глас:

— Ау-у-у-у... Аз съм дух! — И захапа мъжа силно по лявото ухо, скочи на земята и се скри зад храстите.

Човекът замръзна от ужас на мястото си. После побягна по улицата, сякаш го гонеше самият дявол.

— От тоя май се отървахме — каза си Фридолин. — Сега идва ред на втория.

Там, опряна на стената на хотела, стоеше стълбата. Гостите сигурно не се бяха събудили, тъй като не се чуваше нито звук. Само крадецът сновеше тихо из стаите и търсеше какво може да открадне от богатия господин, дамата и децата.

В това време в нощната тишина прозвуча едно изсвиране, после още едно.

— Браво, Кристиан — помисли си Фридолин и започна да наблюдава прозореца.

Но нищо не помръдваше. Дали крадецът не беше чул изсвиранятия? Или искаше по друг път да се измъкне от хотела?

Не! От прозореца се показва мъжка глава. Беше той. Крадецът се огледа на всички страни и бързо заслиза по стълбата. На гърба си носеше голяма, издута торба.

Тъкмо беше започнал да слизи, когато портиерът изскочи иззад ъгъла, хвана стълбата и я събори. Крадецът падна с трясък на земята. Кристиан светкавично се нахвърли отгоре му и притисна главата му в земята.

Фридолин наблюдаваше доволен. Всичко вървеше прекрасно. Затича се към двамата точно навреме, тъй като крадецът тъкмо бръкна в джоба си и извади пистолета. Фридолин хвана ръката му и я захапа с всичка сила.

— О-о-х! — извика мъжът и изпусна пистолета. И преди да успее да го вземе отново, Фридолин го беше сграбчил и бързо го скри под един храст.

— Така поне не можеш да стреляш, мерзавец такъв! — каза кучето. — Сега спокойно ще изчакаме полицията. — И той легна на земята до Кристиан.

Но крадецът изведнъж се отскубна и се нахвърли върху Кристиан. Двамата така се сбогуваха, че Фридолин се изплаши. Налагаха се жестоко с юмруци и всеки се опитваше да събори другия или да го хване за гърлото.

Най-после Кристиан успя да повали крадеца.

— Няма да ми избягаш, подлецо! — пъхтеше той и го държеше здраво за краката.

— Пусни ме или ще те убия! — изкрештя крадецът. Фридолин с ужас видя в ръката му да блести дълъг нож. Хвърли се върху гърба на крадеца и го захапа с всичка сила за врата, така че мъжът изпусна ножа от болка и не можеше повече да се помръдне.

Тогава Кристиан скочи.

— Горе ръцете! И повече нито гък! — извика той. — Иначе ще разбия това в главата ти!

Крадецът седна на земята и вдигна двете си ръце. Напразно се опитваше да откачи дакела от врата си.

А Фридолин едва не го пусна сам от смях. Тъй като едва сега видя какво държеше портиерът в ръка вместо тояга. Беше стара велосипедна помпа, а Кристиан лудо я размахваше пред носа на изплашения крадец.

Но Фридолин не се смя дълго. Изведнъж от мрака изплува една черна фигура, удари изтазад Кристиан по главата и го повали на земята. После се спусна към Фридолин, хвана го за гушата и така силно го стисна, че той не можеше нито дъх да си поеме, нито звук да издаде.

Едва сега Фридолин разбра кой беше той. Не можеше да бъде никой друг освен другия крадец, на чиято глава беше скочил. Страхът му бе преминал и сега беше дошъл да помогне на съучастника си да избягат с откраднатите вещи.

— Пусни ме! — искаше да изкрешти Фридолин. Но мъжът стискаше гушата му все по-силно и по-силно. Фридолин напразно се оглеждаше за помощ. Кристиан лежеше на земята и не помръдваше. Може би беше вече мъртъв!

Тогава другият крадец скочи към големия чувал, който лежеше на земята до падналата стълба.

— Извий врата на това проклето псе! — извика той. — И да бягаме, преди да е дошъл някой!

— Сега е свършено с мен — помисли си Фридолин.

Мъжът го хвани за главата, за да му извие врата. С последни сили Фридолин се опита да го захапе за ръката, но не можеше да помръдне. Краката му висяха като отсечени.

Ето... Не извика ли някой? Крадецът пусна Фридолин на земята и понечи да бяга. Но отново се чу вик, този път силно и ясно:

— Стой! Горе ръцете!

Фридолин видя един човек с голям револвер в едната ръка, а в другата с фенерче. Още крадци ли идваха?

Не, Фридолин разбра. Човекът, който дойде, не бе крадец — той беше полицаят.

Двамата крадци изведнъж застанаха мирно и бавно вдигнаха ръце.

— Спасени сме! — извика Фридолин, скочи на крака и се поотърси.

Изправи се и Кристиан и си разтърка главата.

— Какво става тук? — попита той и изстена.

— Полицаят дойде! — отвърна му Фридолин. — Спасени сме!

Но изведнъж Фридолин страшно се изплаши. Лошите крадци бяха двама, а полицаят имаше само един пистолет! Фридолин бързо изтича в храстите, взе пистолета на крадеца и го занесе на Кристиан.

— Е, Кристиан, как се чувствуваш? — попита полицаят. — Можем ли да заведем двете момчета да си легнат?

— В реката им е мястото! — ругаеше Кристиан и опипваше цицината на главата си. — Тоя тип едва не ме уби.

Полицаят вече беше сложил белезници на единия крадец, а сега беше ред на другия.

— Така, тия вече няма да могат да отидат далеч — каза полицаят.

Кристиан взе чувала и пистолета на крадците, Фридолин захапа ножа и заедно внесоха всичко в хотела. После заедно с полицията отведоха двамата крадци в затвора.

— Добра работа свършихме — каза полицаят, — много ви благодаря за помощта. Утре пак ще дойда в хотела.

Изпотени и уморени, Фридолин и Кристиан се отправиха към хотела. Те бяха доволни.

— Как ще се смяят господинът и дамата, когато утре им върнем откраднатите неща — заговори Фридолин. — Има да се чудят, че

изобщо не са се събудили.

Той тръгна към кучешката колибка, за да поспи до сутринта.

— Не, тази нощ няма да ходиш вече в кучешката колибка — спря го Кристиан. — Ще спиш при мен на килима. Действително си го заслужи. Такова добро куче-пазач не съм виждал през живота си.

Скоро те заспаха и се събудиха едва когато някой силно почука на вратата. Кристиан скочи и още не бе обул панталона си, когато новият посетител нахълта в стаята по халат.

— Портиер! Портиер! — викаше той. — Костюмът ми го няма! Всичките ми пари ги няма. Бързо викайте полиция!

Но не беше необходимо да се вика полиция. Полицаят бе вече тук, за да напише протокол за кражбата.

За миг в портиерската стая се събра целият хотел: директорът и семейството му, готвачът, камериерката, перачката, господинът, когото крадецът беше обрал, с жена си и децата и още много посетители, които се бяха събудили от шума. Всички гледаха чувала в средата на стаята. В чувала крадецът беше напъхал всичко, което му беше попаднало под ръка.

А до чувала седеше Фридолин. Той трябваше да разкаже как бе открил крадците и как ги бяха заловили заедно с Кристиан и полицая.

— Фридолин, ти си наистина голям юнак! — похвали го директорът. — Но защо не ни събудихте или поне да бяхте изчакали полицая? Всичко това можеше да свърши зле за вас.

— О-о, аз си казах, че с двама крадци все ще мога да се справя — отговори Фридолин. — А ако ви бяхме събудили, крадецът можеше да избяга или дори да започне да убива хора.

При тези думи децата погледнаха с ужас острия нож и пистолета на крадеца, които лежаха до чувала.

— А сега да видим какво е обрал крадецът — извика полицаят и отвори чувала.

— Ела да видиш какво има — каза той на момчето. — Сигурно всичко е ваше.

Момчето бръкна с ръка в чувала, започна да вади едно по едно нещата и да ги слага на масата.

На Фридолин не му се вярваше, че толкова неща могат да се поберат в чувала на крадеца: едно яке, панталон, една нова шапка, чифт обувки, три ризи, после портфейла на бащата и един жълт плик,

пълен с банкноти, портмонето на майката, фотоапарат, два часовника, медальони и гривни на майката, електрическата самобръсначка на башата.

Изведнъж момчето пребледня.

— Какво? И това ли е взел? Ама че подлец! — извика то.

Извади от чулала малкия далекоглед, който беше получил за Нова година и с който искаше от планината да види целия свят.

— Нищо мое не е откраднал — заяви гордо малкото момиченце.

Тогава полицаят хвана чулала за долния край и го изтърси.

— Олеле, чантичката ми, лош тип такъв! — извика момиченцето и се спусна към малката червена чантичка, която падна последна.

— Има още нещо! — каза полицаят и показва в ръката си връзка ключове. — Ключовете от колата намерих в джоба на панталона му. Искал е през нощта да изчезне с откраднатите вещи и с вашата кола.

— Имате ли още такива изненади? — попита господинът. — Ако в Оберкирх винаги има такива забавления, трябва май всяка година да идваме тук. Но сега е време за закуска. Кристиан и полицаят, а, разбира се, и Фридолин ще закусят с нас.

Така Фридолин седна със знатното семейство, с портиера и полицая в трапезарията, на масата за закуска, съвсем близо до прозореца, от който през нощта беше скочил върху главата на крадеца. Докато ядяха яйца на очи и филийки с мед, той още веднъж разказа преживяното през последната нощ.

— Фридолин, ти ми харесваш — каза богатият господин. — Ела с нас! Мисля, че при нас ще ти бъде добре.

— Не, господине — отвърна полицаят, — аз искам да го задържа при мен. Той ще бъде най-доброто полицейско куче в цялата страна. Такова способно куче не съм виждал никога.

Но Фридолин бързо сложи край на спора.

— Не мога да дойда с никого от вас — каза той. — Аз си имам господар, казва се Вили. Той сигурно ме чака и се тревожи, че ме няма вече толкова време.

И разказа историята за нашийника и че се надява днес на пасището да научи нещо обнадеждаващо от кравата Лиза.

— Нашийник ли търсиш? — извика господинът. — Той не е толкова скъп, че за него да обиколиш половината свят. Аз ще ти купя с удоволствие нов нашийник, най-хубавия, който можеш да намериш.

Но Фридолин не искаше и да чуе.

— Такъв нашийник като този от моя млад господар няма никъде по света — каза той. — Трябва да го намеря. Иначе господарят ми няма да е доволен от мен. Той даде всичките си спестявания за него.

— Ти не можеш да отидеш толкова далеч пеша — обади се тогава дамата. — През нощта ти е паднала превръзката. И опашката ти още не е заздравяла.

— О, не, ще се оправи — отвърна Фридолин, — струва ми се, че доктор Хабертюр я е намазал вчера с истински вълшебен мехлем.

И скочи от стола.

— Желая ви приятна ваканция — каза той. — А ти, Кристиан, сега ми покажи пътя към еловото пасище.

ПЪТЕШЕСТВИЕТО С ЛИФТА

Фридолин тръгна с Кристиан.

— Пасището е далеч — каза Кристиан. — По-добре да отидем да ти превържат пак опашката.

И те отидоха още веднъж при доктор Хабертюр.

— Толкова ли си тичал, че ти е паднала превръзката? — попита докторът. — Нали ти казах един ден да лежиш?

— И аз исках — отвърна Фридолин. — Но през нощта в хотела се вмъкна крадец и трябваше да го хвана.

Той разказа какво се беше случило. Докторът зяпна от учудване.

— Кой можеше да очаква такова нещо от един дакел! — извика той. — Щом си могъл да заловиш крадец, сигурно скоро ще си намериш нашийника. — И направи на дакела по-здрава превръзка от първата.

— Сега мога да продължа пътуването — заяви Фридолин. Премина с Кристиан през селото и навън през ливадите стигна до едно голямо дърво, където се пресичаха два пътя.

— Ето по този път трябва да продължиш — посочи му Кристиан.

— Не можеш да се загубиш. На обяд, когато слънцето се изкачи там горе, ще бъдеш на еловото пасище.

Фридолин взе да души земята.

— Да, усещам миризма, оттук са минали кравите — отбеляза той.

— Сега вече няма да загубя пътя. Много ти благодаря, Кристиан. И довиждане!

— Довиждане, Фридолин! Желая ти успех! — извика Кристиан и дълго маха с ръка на дакела.

Сега Фридолин беше сам. Но не го беше страх.

— Дотук всичко вървеше добре, значи ще продължи да върви добре — мислеше си той и бодро крачеше нагоре по възвищението. От двете страни на пътя имаше зелени ливади. Пчели и пеперуди прехвърчаха от цвете на цвете и скакалци скачаха из тревата.

След известно време Фридолин спря и малко си отдъхна. Далече долу се виждаха къщите на Оберкирх, а над червените покриви се

извисяващо църковната кула. Дори и големият часовник на църквата все още се виждаше.

Пътят продължаваше. Първо минаваше през една тъмна елова гора, а после пак покрай сълнчеви скатове с трева.

Край едно поточе се беше разположило стадо овце. Те учудено гледаха Фридолин, който с превързана опашка, сам-самичък изкачваше планинския път.

— Къде отиваш? — изблеяха те. — Остани малко при нас и ни разкажи откъде идваш!

— Отивам на планинското пасище — отговори Фридолин. — Бързам. Като се върна, може би ще мога да ви разкажа нещо.

И продължи пътя си, който вървеше все по-нагоре и по-нагоре и ставаше все по-каменист. Дори на ливадите от двете страни имаше големи каменни блокове.

Фридолин отново мина през една гора, после пътят водеше през широк склон, целият покрит с чакъл и камъни.

— Странно — помисли се Фридолин, — та кравите имат у дома на ливадите достатъчно храна. Защо трябва да се катерят тук по планината, където е пълно с камъни? Или съм съркал пътя?

Искаше да отиде до края на склона. Там имаше завой и сигурно щеше да се вижда далеч нагоре в планината.

Тогава изведнъж един глас извика:

— Хей, дакелче, какво правиш тук?

Фридолин се обърна изплашено и спря. Край пътя седеше един мъж и пушеше лула. До него имаше голяма кошница.

— Добър ден — каза Фридолин, — страшно ме изплаши. Мислех, че тук съм съвсем сам.

— Знаеш ли, точно същото си мислех и аз — отвърна човекът и се засмя. — А сега ми кажи накъде си тръгнал.

— Отивам на пасището — отвърна Фридолин. — Това ли е пътят? И далече ли е още?

— Това е пътят — въздъхна човекът, — но не сме изминали и половината. Ако повървим здравата, по обяд ще сме там. Сега си почини малко и ми кажи защо отиваш на пасището.

— Търся една крава — отговори Фридолин. — Казва се Лиза и е от моя град. Трябва нещо да я питам.

— Дакел отива на пасището, за да пита нещо една крава? — засмя се човекът. — Къде се е чуло и видяло такова нещо! Толкова ли е важно това, което искаш да питаш Лиза?

И Фридолин разказа на любезния мъж цялата история за нашийника, който беше изгубил и трябваше отново да намери.

— Трудно е да се даде добър съвет — каза човекът. — Но може би Лиза наистина може да ти помогне. Много хора казват, че кравите са глупави, но който ги познава, знае по-добре.

— А ти какво правиш на пасището? — попита Фридолин.

— Аз съм пастир на кравите — отвърна човекът. — Казвам се Алоиз. Вчера слязох в селото да взема някои неща. Взех и сол за кравите. Затова кошницата ми стана малко тежка.

Алпийският пастир се изправи и качи кошницата на гърба си.

— Така, а сега да тръгваме — каза той.

Поеха заедно по пътя. Той продължаваше нагоре в планината, завой след завой. Фридолин отново спря.

— Почакай за момент — задъха се той. — Аз наистина съм смъртно уморен. Трябва малко да си отдъхна.

— Вижда се, че идваш от града — каза Алоиз, — не си свикнал да се изкачваш в планината. Но ако седиш мирен, ще те понося малко в

моята кошница.

Фридолин не чака да му повторят. Алоиз се облегна на склона и той скочи в кошницата.

Фридолин наистина беше заспал, когато Алоиз свали кошницата и каза:

— Така, пристигнахме.

Дакелът премигна с уморените си очи.

— Тук ли е планинското пасище? — попита той и се поотърси.

— Не — отвърна Алоиз. — Пасището е отвъд клисурата, малко по-високо от онази скала. Тук е въжената линия.

— О, прекрасно! Въжена линия! — зарадва се Фридолин. — Значи можем с лифта да отидем до пасището!

— Не, това не е лифт за хората — отвърна пастирът. — С този лифт се изкачват само товари до пасището, тъй като оттук започва най-лошата част от пътя — първо слиза в клисурата, а после от другата страна върви право нагоре през скалите. Затова построихме тази малка въжена линия. А от пасището сваляме с нея сиренето и маслото. До селото след това трябва всичко да носим на гръб. Но оттук пътят към долината вече е хубав.

Тогава пастирът сложи кошницата в големия дървен сандък, който висеше на въжената линия. И бавно започна да върти една ръчка. Санда̀кът полека се издигна над земята.

— О, Алоиз, нека и аз да се кача — извика Фридолин. — Така ми се иска поне веднъж да пътувам с въжена линия! Аз съм съвсем лек.

Пастирът спря.

— Не може — каза той. — Можеш да паднеш от сандъка в дълбоката пропаст. И ще загинеш.

— Няма да падна — молеше се Фридолин. — Ужасно съм изморен и опашката пак ме заболя. А и на теб ще ти е по-леко, ако се кача с въжена линия, отколкото ако ме носиш до пасището.

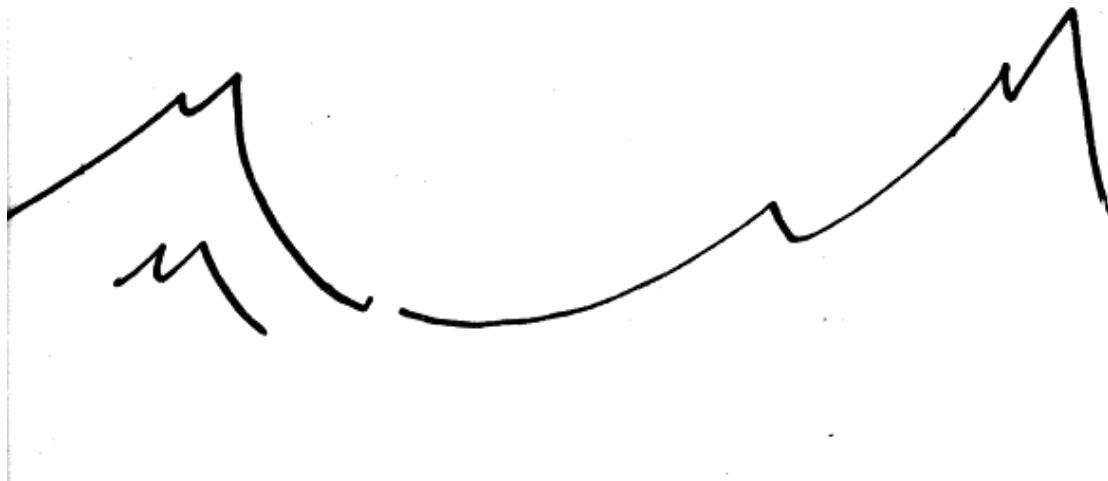
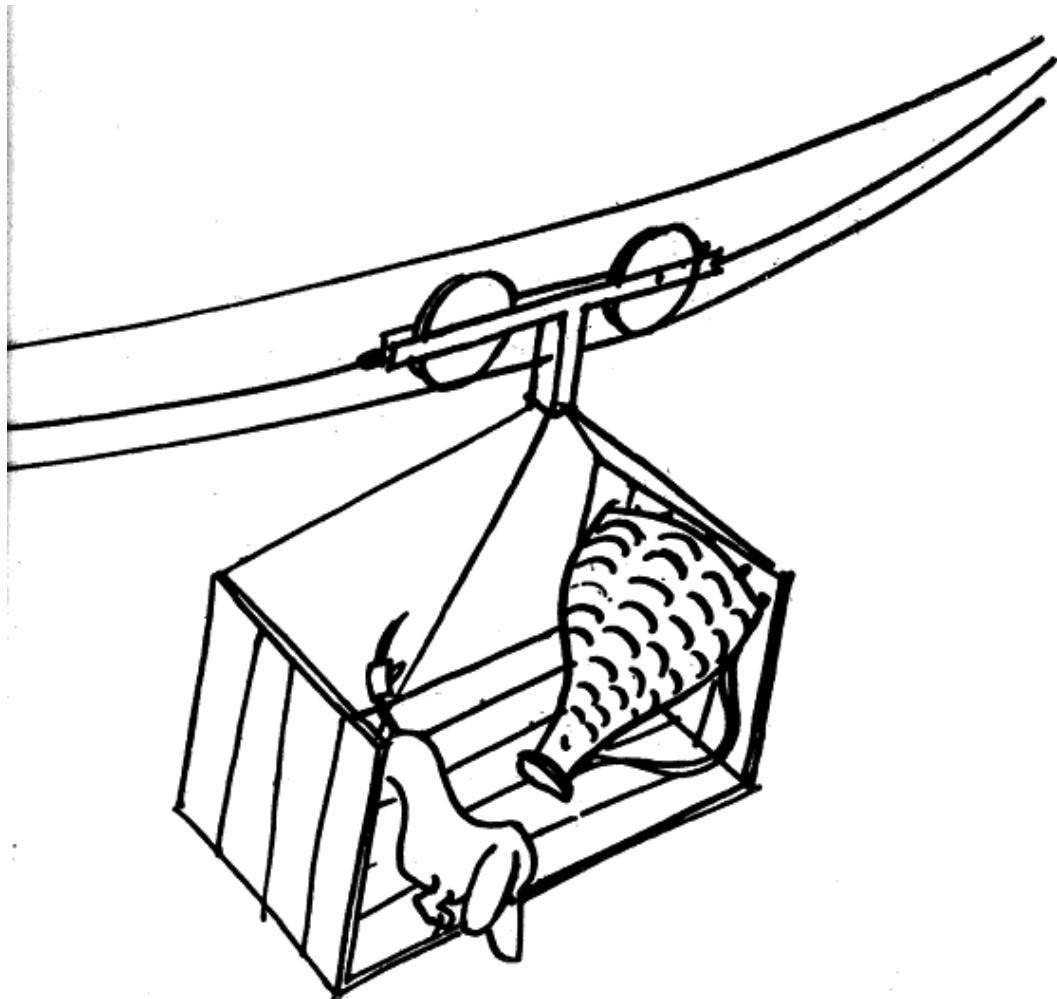
Алоиз погледна загрижено към небето.

— Виж черните облаци — каза той. — Идва буря. Трябва да бързаме. Хайде, от мен да мине, качвай се. Но не прави глупости, дръж се здраво и не слизай, преди сандъкът да спре горе. Там е пасището. Аз скоро ще дойда.

— Много ти благодаря, Алоиз — каза Фридолин, скочи щастлив в сандъка и легна до кошницата.

Пастирът отново започна да върти ръчката и Фридолин бавно се заизкачва.

— Чудесно е — извика той. — Сега летя като птица.

И действително, Фридолин се носеше почти като птица над клисурата. Сандъкът беше отворен от двете страни и той виждаше надалеч. Селцето в долината вече не се забелязваше. Долу стоеше Алоиз и въртеше голямото колело. И колкото повече въртеше, толкова по-малък ставаше и Фридолин виждаше все по-надалеч.

„Иска ми се така да се разхождам всеки ден“ — мислеше си Фридолин.

Но като погледна на другата страна, страшно се изплаши. По небето плуваха черни облаци. Сънцето се беше скрило, а вятърът заклати сандъка.

Фридолин едва не падна от страх. Над клисурата проблясна светкавица и в следващия миг се чу силен гръм.

От небето закапаха едри капки дъжд. Изведнъж въжената линия спря.

„Какво става? — помисли си Фридолин. — Не мога да остана така да вися във въздуха.“

Пастирът не се виждаше никакъв.

— Сигурно се е скрил някъде от дъждъ, за да не се простуди — мислеше Фридолин. — Като премине бурята, навярно ще се върне и ще ме изтегли до пасището.

Но бурята не премина толкова бързо. Беше притъмняло съвсем. Светкавици проблясваха от черните облаци и гърмеше толкова силно, че сандъкът се тресеше. Все по-яростно плющеше дъждът. Задуха силен вятър. Сандъкът се люлееше насам-натам и преди да може да спре, го поемаше нов порив на вятъра и отново го подхвърляше на всички страни. Само за миг Фридолин стана вир-вода.

— Олеле, кошницата — извика изведнъж той.

Сандъкът се люлееше толкова силно, че кошницата на пастира започна да се плъзга. С единия си край висеше вече във въздуха. Фридолин бързо скочи от другата страна, хвана я със зъби и се опита да я върне обратно. Но нов тласък на вятъра залюля сандъка като камбана, кошницата отново се плъзна, изведнъж загуби равновесие и полетя надолу в пропастта.

Фридолин се задържа в последния момент, като едва не се изтърси от сандъка. Сега пък страшно му прилоша от люлеенето. Не можеше да се държи на крака. Но не биваше и да легне, защото при

всеки напор на вятъра той се търкулваше напред и назад и за малко да падне в пропастта.

— О, Вили, Вили! — викаше той. — Не можеш ли да ми помогнеш?

Но откъм планината се чуваше само слабо ехо: „.... по-мог-неш... по-мог-неш...“ Така Фридолин се люлееше безпомощен във въздуха и всеки момент очакваше своя край.

Най-после светкавиците намаляха и започна да гърми по-рядко. Дъждът престана и сандъкът отново висеше спокойно на въжето. Между два облака се показа и слънцето.

— Слава богу, бурята премина — въздъхна Фридолин с надежда.
— Сега Алоиз трябва да се върне.

Тогава чу над себе си шум от крила и над него прелетя голяма сянка. Дали някоя голяма птица не идваше, за да го спаси?

— Помощ! Помощ! — викаше Фридолин с цяло гърло.

Шумът отново се приближи и от страх Фридолин едва не падна в пропастта. Право към него летеше огромна птица със страшно извит клюн и кацна до него на сандъка.

ФРИДОЛИН ПРИ ЛЕШОЯДИТЕ

Огромната птица стоеше в сандъка и гледаше Фридолин с големите си очи.

— Добър ден... — измънка Фридолин, — ти май си орел. Идваш да ме измъкнеш оттук, нали?

— Орел ли? Не! — отвърна птицата. — Аз съм лешояд — най-силният лешояд надлъж и нашир из тези планини.

— Лешояд? — попита Фридолин плахо. — Никога не съм чувал. И тук горе ли се намират агънца.

— Не се шегувай — изсъска лешоядът. — Аз винаги намирам каквото ми трябва. А сега намерих теб. Сигурно много ще се усладиш на децата ми.

— Да им се усладя ли? — извика Фридолин изплашен. — Аз не съм за ядене! Моля те, измъкни ме оттук и ще ти разкажа всичко...

Но лешоядът го сграбчи с острите си нокти и го понесе.

— Олеле! Пусни ме! — крещеше Фридолин и махаше лапи с всички сили. Но това не помагаше. Лешоядът продължаваше да лети, като го държеше още по-здраво за гърба.

Тогава Фридолин отпусна крака и затвори очи.

„Ех, да бях послушал пастира и да бях тръгнал и аз пеша! — оплакващ се той. — Какво ще стане сега с мен?“

Когато отвори очи, видя далеч под себе си три големи колиби, около които на една зелена ливада пасеше стадо крави.

Сигурно това беше пасището. Там долу бяха кравите, при които се беше скрил във вагона. Там беше сигурно и Лиза.

— Лиза! Лиза! Помогни ми! — закрещя той. — Аз съм тук горе. Лешоядът иска да ме изяде.

Ала Лиза беше далеч и не можеше да го чуе. Но дори и да го беше чула, как щеше да му помогне? Лешоядът продължаваше да лети. Изкачваха се все по-високо във въздуха и скоро Фридолин виждаше наоколо само сиви планини. Лешоядът се понесе към една скала.

„Накъде ли отива? — помисли си Фридолин. — Не може да мине през планината. Да не би да иска да ме хвърли върху скалата?“

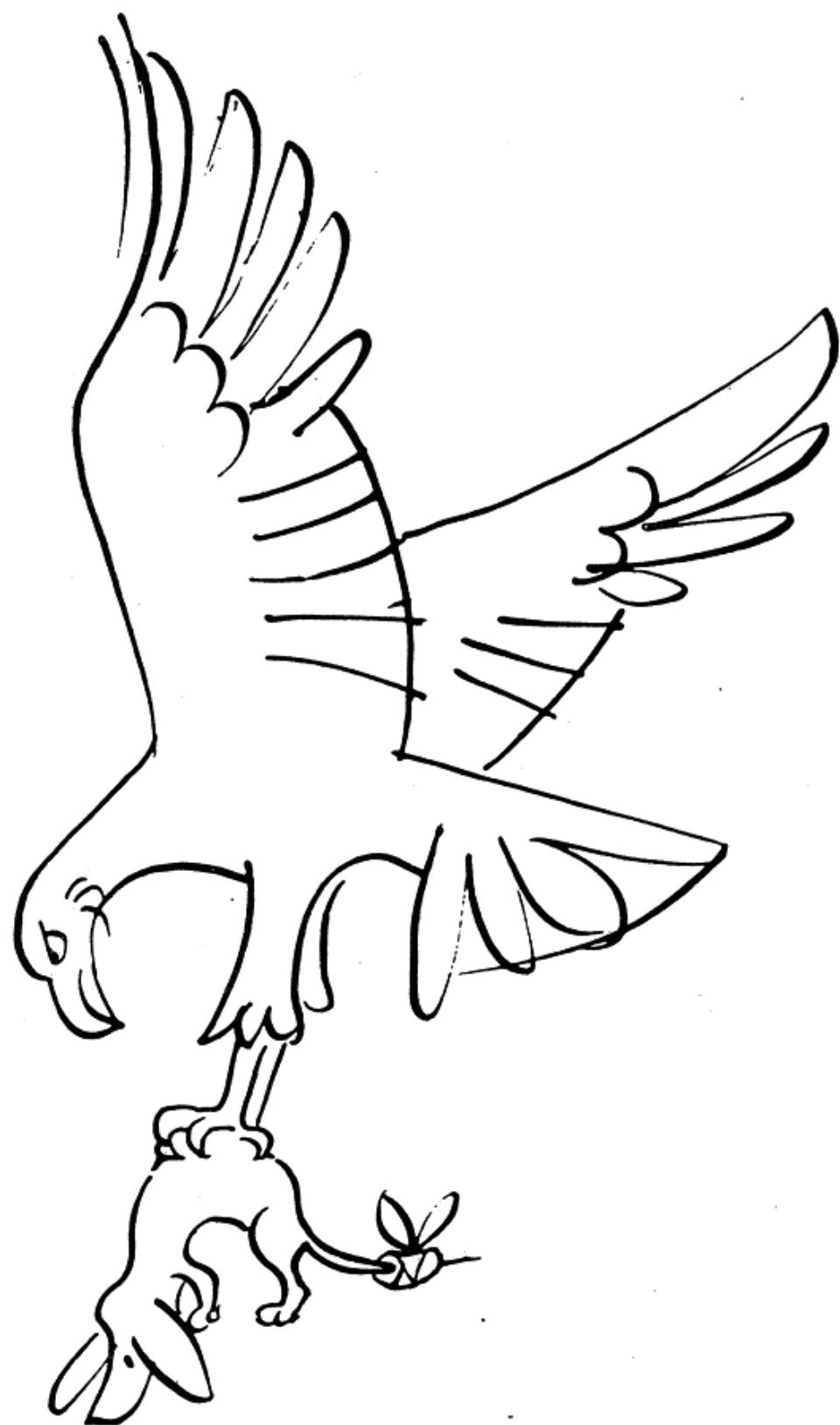
Скоро той чу грачене и писукане. Лешоядът нададе силен крясък.

Ето, точно пред тях от скалата се подаваше каменна плоча, която много приличаше на малък балкон. На тази плоча имаше голямо гнездо от клони и трева и в това гнездо седяха три птици и разтваряха огромните си човки.

Сигурно това са малките лешоядчета.

— Какво ни носиш? Какво си ни донесъл? — крещяха те.

Лешоядът пусна дакела точно посред крещящите малки и кацна на ръба на гнездото.

— Ето ви нещо специално — каза той. — Мисля, че много ще ви хареса.

— Какво е това? Какво е? — крещяха малките едно през друго.

— Не знам — отвърна лешоядът. — Такова смешно нещо още не съм виждал. Но мисля, че става за ядене.

— Аз не съм смешно нещо и не съм за ядене! — извика Фридолин. — Аз съм дакел и в града си имам млад господар. Ако ми направите нещо, той ще дойде и ще ви застреля.

— Какво казва този нахалник — извика старият лешояд, — ще ни застреля ли? Сега ще видиш!

И той се спусна към Фридолин, за да му види сметката с големия си оствър клюн. Тогава малките се развикаха:

— Спри! Спри! Не го убивай! Остави го още малко да поживее. Толкова е смешен. Искаме да си поиграем малко с него. Толкова ни е скучно тук в гнездото.

— Той е нахалник — измърмори старият. — А и без това в гнездото няма място. Кой знае, може пък и да ни избяга.

— Но къде ще избяга? — обадиха се малките. — Оттук не може да се бяга. Затова ни е толкова скучно, нали не можем още да летим.

— Добре — съгласи се старият. — Но какво ще ядете днес? Не съм ви уловил нищо друго. В тази буря всички животни са се изпокрили. Ще трябва да седите гладни, докато майка ви донесе нещо.

Малките замълчаха за миг. После се разкрещяха:

— Да, по-добре да гладуваме, докато дойде мама.

Фридолин си отдъхна с облекчение. Може би все пак ще успее да се измъкне невредим.

— Моля ви, отнесете ме долу на пасището — молеше се той, — моят господар ще умре от мъка, ако не се прибера в къщи. Аз съм толкова малък и слаб. Дори няма да можете да се нахраните с мен.

— Престани да хленчиш! — скара се старият. — Иначе няма да се церемоним много с теб.

Фридолин мъркна и погледна в пропастта. Трябаше да измисли нещо, за да го свали лешоядът от тази страшна скала. Но нищо не му идваше наум. Трябаше добре да обмисли.

Малките обаче не го оставиха дълго да мисли.

— Какво беше ти? Дакел ли каза? — извика едното. — Какво е това дакел? Какво правиш по цял ден?

— Дакелът е куче, не знаеш ли? — обясни Фридолин. — И при това ние сме най-умните от всички кучета.

— Най-умните кучета ли? — попита лешоядчето. — Не вярвам. Ако беше най-умното куче, татко нямаше да може да те хване.

Отначало Фридолин не знаеше какво да отговори. Но после каза:

— И най-умният понякога греши.

И разказа на малките лешоядчета, че е бил толкова изморен, че не е могъл да се изкачи пеша до пасището и как техният баща го бе грабнал от лифта.

— Добре е направил — извика малкото лешоядче, — иначе нямаше да дойдеш при нас и сега щяхме страшно да скучаем.

— А какво щеше да правиш на пасището? — попита друго. — Искаше да помагаш при пазенето на кравите ли?

— Не — отвърна Фридолин. — Ние не пазим крави. Това правят овчарските кучета. Аз си търсех нашийника. Загубих си хубавия нашийник.

— За какво ти е нашийник? — попита малкото лешоядче. — Имаш толкова хубава превръзка на опашката.

Фридолин искаше да разкаже на малките лешоядчета защо му беше превързана опашката. Но как щяха да разберат какво е хотел и асансьор? Та те още не бяха виждали нищо друго освен гнездото, скалите и ледниците наоколо и небето над тях.

— Да, на света има толкова весели неща, страшно весели — каза Фридолин, като още трепереше от страх. — Ако ме свалите долу на пасището, ще ви покажа всичко. Можете да дойдете с мен в Оберкирх, там последната нощ залових един крадец. Ще пътуваме с влака. Така няма нужда нито да се ходи, нито да се лети и пак се отива бързо от едно място на друго.

После можете да дойдете с мен в Зибентюром. Там живее моят господар. Ще отидем заедно в училището. Как ще се зарадват децата на един лешояд или дори на цяло семейство лешояди! Тогава сигурно няма и на тях да им е толкова скучно. Месарят Маде ще ви даде нещо за ядене или пък, ако искате, хлебарят Брецелман ще ви даде хляб или шоколадов сладкиш. А може да отидете и на цирк...

Така заразказва Фридолин, а малките лешоядчета го слушаха с отворени човки.

— Престани с тези глупости — прекъсна го изведенъж старият лешояд и плесна нетърпеливо с крила. — Майка ви не се връща. Сигурно не е намерила нищо за ядене. Аз съм гладен. Да не се бавим повече!

— Не, не! — изкреша Фридолин ужасен. — Тя сигурно скоро ще се върне, още е рано.

Старият лешояд поклати глава.

— Остави го да разказва — помолиха го малките отново. — Почакай още малко. Виж колко весели неща ни разказва. Никога не си ни носил толкова весело животно в гнездото. Сигурно и мама много ще му се зарадва.

— Тя ще се зарадва, ако сте нахранени — измърмори бащата.

Фридолин продължи да разказва за своето пътешествие, после заразправя как в къщи в Зибентюром си е играел с господаря си Вили и къде са обичали да се разхождат.

— Хората сигурно са страни животни — каза едно от малките.
— Хранят те, докато пораснеш и надебелееш, нали? И после въпреки това не те изяждат!

Разговаряха си така, докато неусетно се свечери.

— Стига вече — отсече старият лешояд. — Хващайте го и го изяждайте!

— Къде е мама? — извикаха малките. — Тя сигурно ще ни донесе нещо друго.

— Не знам — отвърна бащата. — Отдавна трябваше да е вече тук. Не знам какво е станало.

— Сигурно ѝ се е случило нещо — обади се Фридолин. — Трябва да отидеш да я потърсиш. Най-добре да вземеш и мен. Може би ще мога да ти помогна.

— Как ще ми помогнеш, ти на себе си не можеш да помогнеш — засмя се старият лешояд. И със силно пляскане на крилете се стрелна във въздуха и полетя надолу към долината. Сънцето вече залязваше зад планините, когато най-сетне той се върна в гнездото.

— Уха-а... колко весело ни беше — извикаха малките.

Но бащата кацна мълчаливо на ръба на гнездото и провеси глава.

— На мене не ми е весело — каза той след известно време. — Сега знам защо майка ви не се връща толкова време. Видях я. Попаднала е в капан. Над пасището, където свършват ливадите за

кравите, е попаднала с двата крака в един капан и не може да се измъкне.

— Ти не я ли извади? — извика едно от малките лешоядчета и всички се разплакаха.

— Глупчо — скара се бащата. — Ако можех да отворя капана, сигурно щях да го направя.

— О, татко, извади мама! — завикаха всички малки лешоядчета едновременно. — Моля те, татко, ти трябва да я извадиш от капана! Мама не трябва да умре!

Тогава старият лешояд се ядоса.

— Този дакел е виновен за всичко — крещеше той. — Преди да се появи, ни беше добре и никой от нас не бе попадал в капан. Бързо да си го разделим. Тогава няма повече да ни пречи. Половината ще занеса на майка ви долу и ще видя дали все пак няма да мога да й помогна.

И той се насочи към Фридолин, като посегна към врата му с извития си клон.

Фридолин светкавично отскочи настрани.

— Стой! — извика той. — Това са глупости. Какво съм виновен аз, че жена ти е попаднала в капан. Но ако ме отнесеш долу при нея, сигурно ще мога да я извадя.

Старият лешояд го зяпна.

— Как ще я извадиш? — извика той. — Аз вече опитах. А ти си много по-малък и по-слаб от мен. Знам какво искаш — да те отнеса на пасището и после да ми избягаш.

— Не, няма да избягам — извика Фридолин. — Аз не съм лъжец. А ако не можем двамата да отворим капана, ще повикам пастира. Той сигурно ще ни помогне.

— Послушай го — викаха малките лешоядчета в един глас. — Той вече е заловил един крадец. Сигурно ще може да извади й мама от капана.

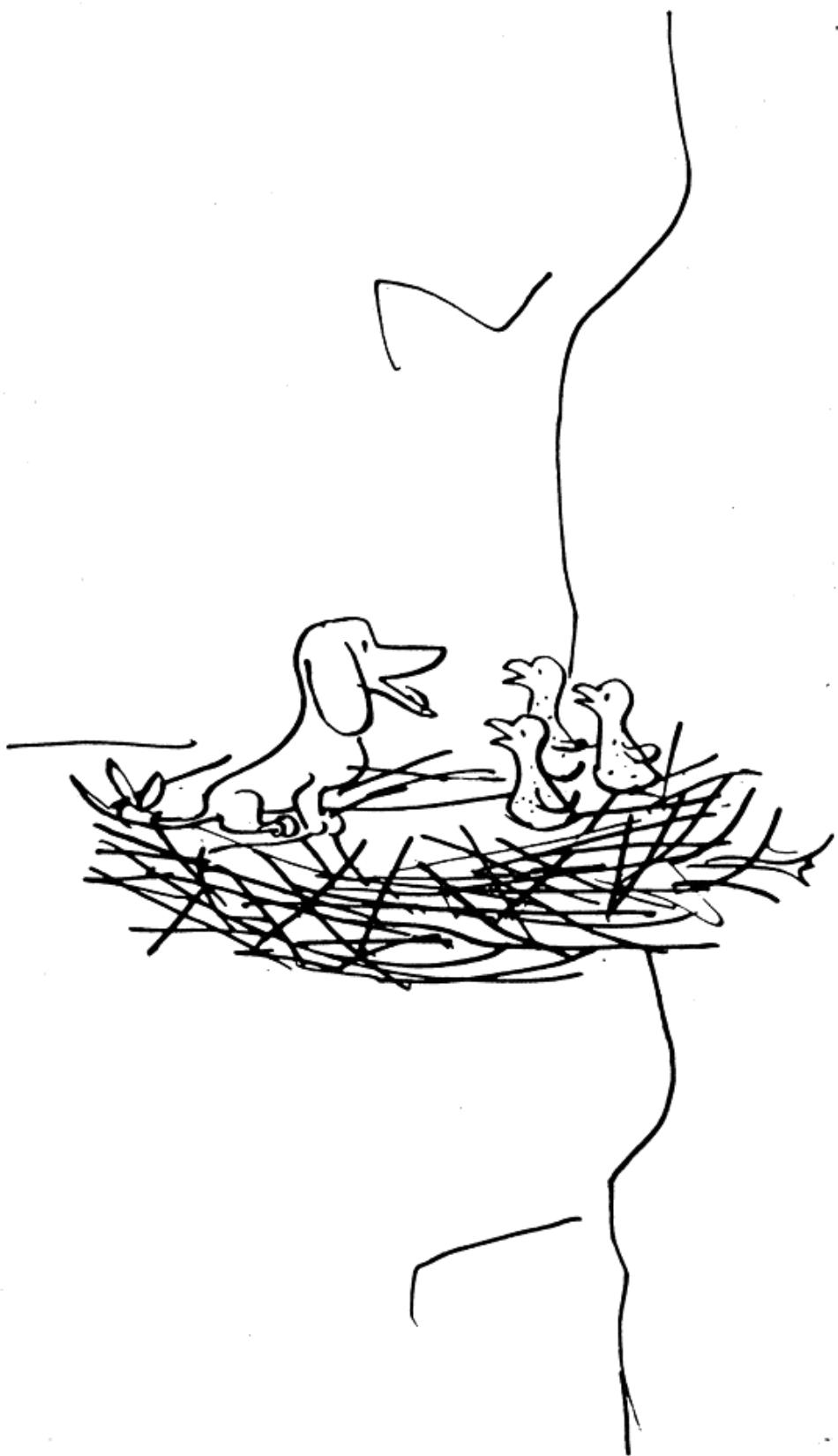
— Но след това ще ме пуснеш! — заяви Фридолин. — Съгласен ли си? — и подаде лапата си на стария лешояд. Той я стисна с острите си нокти.

— Съгласен! — отвърна.

— Тогава да тръгваме! — извика Фридолин. Лешоядът искаше отново да го хване с нокти за врата.

— Не, не така — извика Фридолин. — Боли! По-добре да се кача на гърба ти.

И тъй, Фридолин се сбогува с малките лешоядчета.

— Елате ми на гости, щом се научите да летите — каза той.
И се покачи на гърба на стария лешояд.

— Внимание, готови, старт! — извика той. Лешоядът размаха мощно криле и се понесе във вечерния сумрак. Закръжи над пасището.

— Алпийците сега доят — извика той на Фридолин. — Трябва да побързаме. Сигурно след това веднага ще отидат да проверят капана. И тогава ще бъде късно! Дръж се здраво.

Той се спусна стремглаво надолу към земята. Фридолин едва си поемаше дъх, а въздушното течение за малко да го повали от мястото му. Не след дълго лешоядът поспря. Плесна няколко пъти кратко и силно с криле и кацна на една малка ливада, която беше скрита между два големи скални блока. Фридолин скочи от гърба на лешояда. Не можеше да повярва: стоеше отново на земята. Обиколи палаво няколко пъти стария лешояд, като лаеше весело. Тогава видя майката на лешоядчетата в подножието на една скала. Лежеше като мъртва на земята.

— Пак съм тук — извика ѝ старият лешояд. — Искаме да те измъкнем от капана. Доведох още някой.

Майката вдигна глава и плясна с криле, но не можеше да стане.

Фридолин започна да обмисля как може да се отвори капанът. Веднъж беше виждал такова нещо, когато беше на разходка с Вили в гората. Тогава Вили освободи от капана една сърничка.

— Виж сега — каза той на стария лешояд. — Тук има две железа и краката са защипани между тях. Трябва да отворим тези железа, иначе не може. Ти хвани с клюна си тук, а аз ще дърпам със зъби оттам. Но да не пуснеш!

Така и направиха. Дърпаха, дърпаха с всички сили и най-после жената на лешояда можа да си извади единия крак, а после и другия.

— Ох, кракът ми — пъшкаше тя, — мисля, че е счупен.

Опита се да стане, но все рухваше на земята.

Фридолин огледа основно крака. Той беше съвсем разкъсан от железата и от него капеше алена кръв.

— Не, не е счупен — каза той, — но е много разкъсан. Трябва да се превърже. Иначе ще ѝ изтече всичката кръв.

Да, ако доктор Хабертур беше сега тук! Но на Фридолин му хрумна нещо.

— Знаеш ли какво? — каза той. — Превръзката на опашката вече не ми трябва. После ще мога да си почина при Алоиз и Лиза на пасището. Ей, чичо лешояде, развържи възела с клюна си и развий превръзката. Но внимателно!

Старият лешояд направи каквото му каза кучето. После Фридолин превърза грижливо наранения крак на жената на лешояда. Тя се опита внимателно да се изправи.

— Да, сега е по-добре — каза тя. Наистина можеше да стъпи на крака, нямаше нищо счупено.

— Сега ще се върнеш с нас в гнездото — обърна се жената на лешояда към дакела. — Утре ще ти хвана нещо много вкусно за ядене. Какво обичаш най-много? Зайче, малка дива козичка или пък нещо друго?

Но на Фридолин не му се връщаше в гнездото на лешоядите.

— Много ви благодаря, мила госпожо — каза той. — Но бих предпочел да сляза на пасището. Там сигурно ще ми дадат всичко, от което имам нужда. А и вие трябва да бързате. Скоро ще се стъмни и вашите малки може да паднат от гнездото.

— Тогава ти желаем приятно пътуване — каза старият лешояд.
— И ако искаш да ни дойдеш на гости, заповядай направо горе на скалата. Ще залаеш силно и ние ще те качим в гнездото. И не се страхувай. Няма да те изям.

— Поздравете малките лешоядчета — извика Фридолин. — И занапред оставете овчиците и козлетата на мира. Тогава и алпийците сигурно няма повече да поставят капани.

Фридолин наблюдава известно време как двата големи лешояда се издигнаха във въздуха и после тръгна полека между скалите и каменните блокове надолу към пасището.

ЗА ЩАСТИЕ ЛИЗА ЗНАЕ НЕЩО

Вече доста се беше стъмнило. Но не беше трудно да се намери пътят надолу към пасището. Фридолин отдалеч чу клопотарите на кравите и скоро видя сред ливадите три ниски колиби. Затича се към едната и понечи да почука на вратата.

Точно тогава пастирът излезе с голям гюм за мляко в ръка.

— Добър вечер, Алоиз — поздрави Фридолин.

Пастирът изпусна от учудване гюма с млякото на земята, та чак се разплиска.

— Ти откъде изскочи? — попита той. — Аз мислех, че си паднал от лифта и си се пребил. След бурята намерих само празния сандък. Вятърът не те ли изхвърли?

Фридолин поклати глава.

— Не знаех дали ще се върнеш и ще ме изтеглиш — каза той. — Затова полетях във въздуха.

— Полетя във въздуха ли? — извика Алоиз. — Сега се занасяш. Ти да не си балон или птица, че да летиш във въздуха?

— Не съм, но наистина летях — настоя Фридолин. — Ще ти разкажа. Но сега почти припадам от глад и жажда.

Пастирът напълни една купа с прясно, още топло мляко. Фридолин пиеше и пиеше, без да спре, докато изпразни цялата купа.

— Какво да ти направя сега за ядене? — попита пастирът.

Фридолин поклати глава.

— Първо искам да отида при Лиза — каза той.

Влязоха в обора и там заедно с много кафяви, черни и пъстри крави на сламата лежеше и Лиза.

— Лиза! Лиза! — завика Фридолин и по страните му потекоха радостни сълзи. — Най-после те намерих!

Лиза обърна глава и за миг престана да преживя.

— Вижте, вижте! — извика тя. — Ти не си ли онзи Фридолин, който скочи от вагона?

— Да, аз съм — отвърна дакелът. — И дълго време те търся. Нали знаеш къде ми е паднал нашийникът, един червен нашийник...

— Нашийник ли? — учуди се Лиза. — Да, видях го. — И продължи да преживя.

— О, моля те, кажи ми бързо къде е! — помоли я Фридолин. — Тук ли е?

— Толкова ли бързаш? — попита кравата. — Днес вече не можеш да си го вземеш. А и къде е сега, и аз не знам. Но ще ти разкажа какво видях.

Сега и другите крави се оживиха.

— Та това е дакелът Фридолин, който пътува с нас във влака — завикаха те една през друга.

— Да, нашийникът ти — започна отново Лиза и бавно се изправи. — Видях нашийника ти на пода във вагона, но чак след като ти скочи навън. Аз си помислих, че си си счупил врата или пък че си попаднал под колелата. Как може някой да бъде толкова неразумен, че да скача от влака в движение?

— А нашийника... кой взе нашийника? — примоли се Фридолин.

— Това се случи, когато пристигнахме в Оберкирх — продължи да разказва Лиза. — Тогава кондукторът отвори вратите на нашия вагон и ние слязохме. Аз му казах: „Във вагона има един нашийник. Той е на дакела, който се качи с нас, а после скочи от влака. Може да се върне и да си го потърси.“ Железничарят го взе и го предаде на един друг човек с голяма червена шапка на главата.

— Това е бил началникът на гарата! — извика Фридолин. — И какво направи той с нашийника?

— Това не знам — отвърна Лиза. — Измърмори нещо и си отиде. Повече нищо не видях.

— Началникът на гарата! Олеле, началникът на гарата! Сега всичко е загубено! — завайка се Фридолин. — Той сигурно е разбраł, че съм пътувал с влака без билет, и като ме види, ще ме затвори или ще ме заведе в полицията.

Сега и Лиза не знаеше какво да го посъветва.

— Това, разбира се, е лошо — каза тя.

И се обърна към пастира:

— Ти какво мислиш?

Алоиз бе слушал внимателно.

— На всяка гара има бюро за намерени вещи — каза той. — Там отнасят всичко, което хората са загубили или забравили във влака. Ако някой е изгубил нещо, може да си го получи в бюрото за намерени вещи. Мисля, че там трябва да е и нашийникът. Защо да не ти го дадат?

— Мислиш ли, че наистина ще ми го дадат? — попита Фридолин.

— Разбира се — отвърна Алоиз.

— Сега поне зная къде да го търся — каза Фридолин. — Много ти благодаря, мила Лиза. Добре, че дойдох на пасището.

И Фридолин трябваше да разкаже как беше скочил от влака и как изведнъж бе забелязал, че му няма нашийника. После разправи за децата във влака и за чистачката. На кравите обаче най се хареса историята как Фридолин беше хванал крадците.

А когато разказа как едва не бе паднал от въжената линия в пропастта и как лешоядът го бе отнесъл в гнездото си, кравите лежаха, без да гъкнат, и дори забравиха да преживят.

— Стига толкова — извика най-после пастирът. — Кравите трябва да спят, иначе утре няма да дадат мляко. А ти, Фридолин, ела оттатък в колибата.

Фридолин пожела на кравите „лека нощ“ и отиде с Алоиз в пастирската колиба.

Пастирът му стопли малко супа и му донесе хляб, салам и сирене.

— Ех, Фридолин — каза той, когато дакелът се нахрани. — И аз имам голяма мъка.

— Имаш предвид кошницата ли? — попита Фридолин. — Страшно съжалявам, че падна от въжената линия. Но сандъкът така силно се люлееше от бурята, че не можах да я задържа. Тя се плъзгаше все по-навън и накрая падна в пропастта.

Алоиз въздъхна дълбоко.

— Счупила ли се е? — попита Фридолин.

— Няма я! Изчезнала е! — оплака се пастирът. — А главният пастир казва, че аз съм виновен. Трябвало повече да внимавам. Знаеш ли, в кошницата имаше много негови неща. Освен това в нея бяха и

всичките ми пари, които съм спестил за няколко години. Цял следобед търсих в дефилето, но напразно — нищо не намерих.

— Не би трябвало да е трудно да се намери такава голяма кошница — успокояваше го Фридолин. — Аз ще ти помогна с удоволствие. Може заедно да я намерим.

— Няма да можем да намерим кошницата — отвърна тъжно пастирът. — Дефилето е дълбоко и никой не знае накъде я е запратил вятърът. Може да е паднала в потока и водата да я е отнесла далеч.

Но Фридолин не се предаваше така бързо.

— Утре ще отидем още веднъж да потърсим — каза той. — Сигурно ще имаме късмет. — И легнаха да спят.

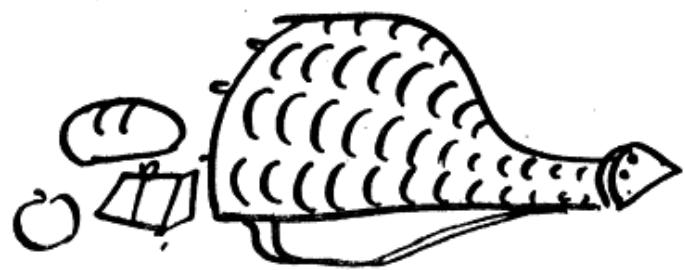
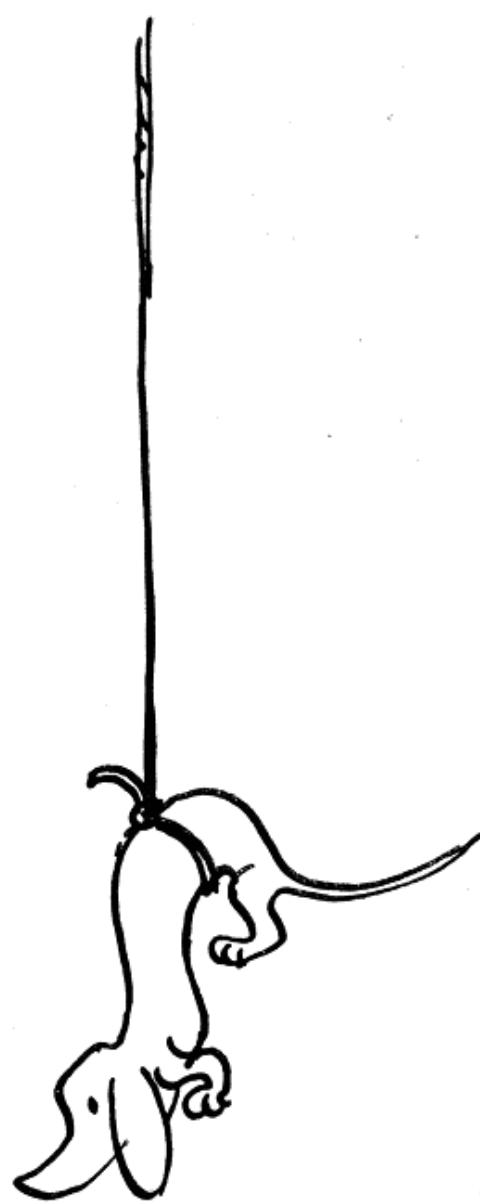
На сутринта Фридолин и Алоиз още в ранни зори се отправиха да търсят изгубената кошница. Час след час те лазеха по стръмните склонове нагоре и надолу из дълбоките пропасти. Но не можаха да намерят нищо.

Най-после след пладне Фридолин силно се разляя. Пастирът се завтече при него. Най-долу, в подножието на една скална стена, Фридолин беше открил кошницата.

— Така си и знаех — каза Алоиз тъжно, — там не може да слезе жива душа. Ако някой се опита, жив няма да се измъкне.

Но Фридолин беше весел.

— Завържи ме с въжето около корема и ме спусни долу — каза той. — Ще вържа кошницата за долния край и ти ще ме изтеглиш заедно с нея.

Но въжето беше много късо. Фридолин висеше във въздуха над кошницата и можеше да маха и да рита с лапи колкото си иска, но не и да слезе по-надолу. Алоиз го изтегли при себе си.

— Нищо не помага — каза той отчаяно. — Кошницата е загубена, а с нея и всичките ми пари. Какво да правя?

Фридолин сложи глава на коляното на пастира.

— Това сигурно е даже по-лошо, отколкото да си загубиш нашийника — каза той тъжно.

Но изведнъж скочи.

— Измислих! — извика. — Лешоядът! Лешоядът ще ни донесе кошницата.

Фридолин едва изрече тези думи и побягна. Изкачи дефилето, изтича до пасището и продължи по склона до голямата скала. Там горе беше гнездото на лешоядите!

Фридолин започна да лае с всичка сила. Не мина много време и стariят лешояд долетя долу.

— Радваме се, че дойде при нас — каза той, — ще се качиш ли веднага на гърба ми да те отнеса горе в гнездото, или искаш да направим малка обиколка?

— Не искам в гнездото, и разходка не искам — отвърна Фридолин. — Имам една голяма молба към теб. Вчера от лифта падна в пропастта кошницата на пастира... когато вятърът духаше силно. Сега е долу под една висока скала, където никой не може да се спусне. Помислих си, че ще бъдеш може би така мил и ще ни донесеш кошницата. Ти си единственият, който може да ни помогне.

Лешоядът разтърси гневно пера.

— Не желая да имам нищо общо с пастира — каза той след известно време. — Но след като ти ме молиш, ще ви помогна.

Фридолин тъкмо искаше да обясни на лешояда къде е скалата с кошницата. Но хищната птица беше вече във въздуха и извика:

— Да не мислиш, че ние, лешоядите, сме слепи? Още вчера видях кошницата. Сега ще я отнеса на пасището. Ще я оставя там, където свършва въжената линия.

Доволен, Фридолин се върна на пасището. Когато отиде при въжената линия, лешоядът тъкмо летеше натам. Беше взел кошницата от дълбокото дефиле, оставил я до въжената линия и пак отлетя.

— Сбогом, Фридолин! — извика той отвисоко. — Бързам.
Малките трябва днес да се учат да летят. Заповядай пак при нас!

Фридолин се радваше, че всичко мина благополучно. Но най-много се радваше Алоиз, защото си намери отново кошницата и парите. За късмет тя не се беше счупила.

— Твойт млад господар може наистина да се гордее с теб — каза той. — И аз съм сигурен, че скоро ще намериш своя нашийник и ще се върнеш при господаря си.

НАШИЙНИКЪТ СЕ НАМИРА, НО ФРИДОЛИН ПОПАДА В ТЪМНОТО МАЗЕ

Фридолин остана още един ден на пасището. Отиде с кравите на ливадата и се надпреварва да скача с козите през камъни и ровове. После помогна на пастира да намери едно козле, което се беше изкачило самичко нагоре в планината и се беше загубило между скалите. Там го и откри Фридолин.

— Мисля, че от теб става добро пастирско куче — похвали го Алоиз, когато се върнаха в къщи с козлето. — Искаш ли да останеш при нас? През есента ще слезем пак в долината и ще имаш време да си отидеш в къщи.

— Да, остани още малко тук — каза и Лиза. — Толкова е весело, когато разказваш за крадците и за чистачката.

Фридолин не можеше да се насити на хубавото мляко. Дори сиренето, което в къщи не обичаше да яде, тук му се стори прекрасно. Но не можеше да остане повече.

— Хубаво си починах — каза той. — Време е да се връщам. Моят господар сигурно си мисли, че съм умрял или че са ме отвлекли разбойници. Утре сутринта отивам в Оберкирх и ще питам на гарата за моя нашийник.

И така, на другата сутрин Фридолин се сбогува с Алоиз, Лиза и другите крави. Бодро тръгна по планинската пътечка надолу и много предиобед стигна ливадата, където пасяха овцете.

— Намери ли пасището? — извикаха те отдалеч, когато видяха дакела да слиза по пътеката. — Сега ще ни разкажеш какво прави там.

Фридолин седна при овцете и им разказа всичко: защо бе отишъл на пасището и какво му се бе случило там, обясни им и какво щеше да направи сега.

Овцете слушаха внимателно и когато нещо им харесваше особено много, силно се смееха:

— Меее... меее!

Но когато Фридолин разказа как лешоядът го бе сграбчил и отнесъл, малките овчици се разплакаха и завикаха:

— О-о, лешоядът! Нашите майки винаги ни казват да не се отдалечаваме, че ще ни изяде лешоядът. Веднъж той наистина отвлече една от нас!

Най-старата овца одобрително кимаше на всичко. Сега се поизкашля и каза:

— Знаеш ли защо не си забелязал как ти е паднал нашийникът? Защото нямаш звънче на него. Ако имаше звънче, веднага щеше да усетиш, че не звъни повече. Като нас, чувах ли...

Тя заклати глава и камбанката звънна.

— Да, и кучетата трябва да имат звънчета на нашийниците си — завикаха другите овце.

Фридолин изслуша всичко, после каза:

— Ти си стара и умна овца, но по-добре не съветвай кучетата. Един дакел не бива да носи звънче, защото ще го чуват плъховете и лисиците. Как ще ги лови и прогонва тогава?

— Прав си — отвърна овцата. — Сега трябва да помислиш как ще откриеш нашийника. Желаем ти много щастие.

Фридолин пи малко водица от едно поточе и продължи пътя си. Скоро стигна до селцето Оберкирх и се запъти направо към гарата. Там някъде трябваше да бъде нашийникът му. Беше станало вече обяд и Фридолин бе много гладен.

— Бих могъл да отида първо в хотела и да видя дали готовачът няма да ми даде нещо за ядене — каза си той. — Може би ще мога дори да седна пак с богатия господин, дамата и децата им на голямата маса.

Тъкмо искаше да се запъти към хотела, но се разколеба.

— Цял ден после мога да ям — помисли си той, — но първо да открия къде ми е нашийникът. Сигурно е някъде на гарата — в бюрото за намерени вещи, каза Алоиз. Само трябва да внимавам да не попадна в ръцете на началника на гарата или на кондуктора.

Промъкна се внимателно през цялата гара, но не срещна жива душа. В един ъгъл видя голяма кофа.

— Сигурно е на чистачката — помисли си Фридолин. — Ако беше тук, сигурно, щеше да ми вземе нашийника или поне можеше да ми каже къде да питам за него.

Стигна до една притворена врата. Имаше ли някой тук?

Фридолин открехна малко вратата и провря главата си през отвора. Не се виждаше жив човек. Той влезе вътре и огледа стаята.

На едната стена имаше рафтове с безброй различни неща. Имаше куфари, шапки, чанти, тенджери, шишета, ръкавици, пури, очила и пакети с най-различни размери и цветове. На две пречки висяха чадъри, бастуни и един кафез за птици. А в ъгъла имаше дори пушка, която сигурно беше загубил някой ловец или може би войник.

Нямаше съмнение — това беше бюрото за намерени вещи!

Фридолин не можеше да се нагледа на всички тези неща. Имаше още топки, забравени от децата във влака, една устна хармоника и една индианска томахавка. Най-отгоре на лавиците беше поставен препариран бухал, който гледаше със стъклените си очи надолу към дакела.

Фридолин ходеше насам-натам и душеше ли, душеше. Изведенъж спря и погледна отново към етажерката. Как беше възможно да не е видял досега. На една малка пречка висеше червен нашийник със златни копченца. Фридолин заподскача от радост и с удоволствие дори би се разляял. Това беше неговият нашийник! Най-после го намери!

— Прекрасно! — извика Фридолин. — Сега вече скоро ще мога да се върна при моя млад господар Вили. Как ще се радва, че съм пак при него, а още повече, като се върна с красивия нашийник.

Фридолин обаче още не знаеше кой щеше да му свали нашийника от етажерката. Никъде не се виждаше жив човек.

„Може би в бюрото за намерени вещи всеки си взима сам загубения предмет — мислеше си той, — затова са оставили сигурно и вратата отворена. Тогава трябва и аз сам да си сваля нашийника.“

Фридолин искаше да примъкне един стол от прозореца. Но му беше много тежък. И се върна обратно при етажерката.

— Не е чак толкова високо — мислеше си той. — Може би, като скоча, ще мога да си взема нашийника.

Той се сви и хоп — полетя нагоре, стъпи на най-долната лавица и хвана нашийника.

Какво стана после, Фридолин не можа да разбере. Усети как етажерката се олюява... Той понечи да се задържи, но падна назад на пода и цялата етажерка с всичките хубави неща се строполи с грохот върху него.

От ужас Фридолин залая колкото му глас държеше. После всичко утихна. С голяма мъка той се измъкна изпод целия куп, който го беше затрупал. Слава богу, нямаше нищо счупено.

Изведнъж чу бързи стъпки и един глас извика:

— По дяволите! Каква е тая дандания тук!

И в следващия миг някой го хвана за врата. Една силна мъжка ръка го раздруса, а гласът продължи:

— Как си се промъкнал тук на гарата? Само такива крадци ми липсваха! Почакай, ще те науча аз тебе!

Фридолин беше толкова изплашен, че отначало не можеше и дума да продума. Погледна крадешком към мъжа и видя, че беше началникът на гарата — да, с голямата червена шапка на главата.

— Господин... господин началник — запелтечи той. — Аз не съм крадец, честна дума! Там е моят нашийник!

Но човекът изобщо не го слушаше. Хвана го още по-здраво и го изнесе през вратата навън по един дълъг коридор. После минаха по някакво тъмно стълбище надолу към мазето. Там мъжът отключи една врата и хвърли Фридолин вътре така, че той опира дъга.

— Тук можеш добре да размислиш, крадливо псе такова! — изруга той и преди Фридолин да може да се изправи на крака, тръшна вратата и завъртя ключа.

Така Фридолин остана на тъмно. Но и без светлина той подуши и бързо разбра къде го беше заключил началникът на гарата. Беше мазето с въглища.

Фридолин седна тъжно на студения под.

„Какво ли ще направи с мен? — питаше се той. — Защо трябваше да падне тази проклета етажерка? Та аз не я бутнах толкова силно! Може изобщо да не ме изведат оттук и да умра от глад.“

Фридолин не знаеше колко време бе седял така. Изведнъж горе, на гарата, се усети оживление. Чуваха се стъпки и силно подвижване. Започна такова трополене и бутмене, че подът затрепери.

Фридолин се изплаши.

— Къщата ще падне — извика той отчаян. И напразно дращеше по вратата. Никой не идваше да го пусне на свобода.

Постепенно трополенето престана. Тогава Фридолин се сети: трябва да е бил влакът! Сигурно е пристигнал някакъв влак. Естествено, началникът на гарата нямаше сега време да се занимава с едно куче!

Фридолин беше вече привикнал към тъмнината и видя при вратата две малки ивици светлина. Седна плътно до процепите и се ослуша. Никой не идваше към мазето. Минаваше час след час. На гарата стана спокойно. Полека изчезнаха и ивиците светлина. Беше настъпила нощта.

Фридолин започна силно да лае. Беше гладен и освен това трябваше да направи нещо, което не се върши обикновено в помещение. Само че можеше да вика колкото си иска, никой не идваше. Просто го бяха забравили!

— Вили! Мой добър Вили! — викаше Фридолин. — Къде си? Помогни ми!

Сълзите му се стичаха по страните и капеха на студения под.

Изведнъж Фридолин се стресна. Дори трябваше първо да осъзнае къде се намира. А, да, в тъмното мазе! Без да забележи, вчера беше

задрямал и беше спал цялата нощ. В този момент вратата се отвори и стана светло.

— Къде е това псе? — извика един глас. Беше началникът на гарата.

Фридолин скочи. Може би щеше да успее да се измъкне! Но човекът вече беше запалил лампата и Фридолин в първия миг не виждаше нищо. Беше заслепен от светлината. Мъжът бързо го сграбчи и го напъха в един чувал.

— Така, хубостнико! — каза той. — Сега ще видиш какво се прави с крадци като теб.

Фридолин дори не се опита да рита. Това нямаше да му помогне. Усети само, че го поставиха на една ръчна количка и потеглиха от гарата навън по улиците на Оберкирх.

Сърцето на Фридолин замря от ужас. Какво искаше да прави с него този човек? Може би щеше да го хвърли заедно с чувала в някой поток или блато? И той, бедният, ще се удави. Или щяха да го изпекат? След известно време количката спря. Някой свали чувала, замъкна го в някаква къща и го оставил на пода.

— Вътре е крадецът — каза началникът на гарата, а друг глас отвърна:

— Е, дайте да видя!

Отвориха чувала и Фридолин бавно се измъкна навън. Запремига на светлината и много се учуди, когато позна втория човек: беше полицаят от Оберкирх, същият, с когото хванаха лошите крадци.

Фридолин и полицаят се погледнаха с широко отворени очи и в първия момент никой не можа да каже нито дума. После Фридолин скочи към полицая и започна силно да лае от радост.

— Какви шеги си правите? — извика полицаят. — Та това е нашият приятел Фридолин.

Началникът на гарата се смяя. Но веднага започна да се кара:

— Странен приятел е този дакел! Промъкнал се в бюрото за намерени вещи и съборил цялата етажерка. Защо го е направил? Сигурно е искал да открадне всичко.

— Чакайте! Чакайте! Разкажете всичко подред — каза полицаят.

— Е, Фридолин, как се случи това?

— Така — започна Фридолин. — Аз бях на пасището и там моята приятелка Лиза и пастирът ми казаха, че нашийникът ми сигурно е на

гарата, тоест в бюрото за намерени вещи. Вчера пристигнах тук и потърсих на гарата. Но там нямаше никой, само една врата бе отворена. Влязох вътре и видях нашийника. Исках да го сваля и тогава етажерката падна, като едва не ме смачка. В това време дойде този човек, започна да се кара и ме хвърли в мазето с въглища.

— И цялата нощ си бил в студеното мазе? — попита полицаят. — А какво си ял?

— Нищо не съм ял — отвърна тихо Фридолин. — През цялото време бях заключен.

Тогава полицаят стана сериозен.

— Разбирам, че понякога човек може малко да се ядоса — каза той на началника на гарата, — но да затвориш едно куче цял ден и цяла нощ без храна и вода в студеното мазе? Не, не може така. Следващия път ще съжалявате. А сега дайте веднага на дакела да яде каквото поиска. След това му донесете нашийника!

Началникът на гарата беше съвсем пребледнял.

— Аз... аз мислех, че е крадец — каза той. — И... и... нашийникът вече не е тук. Вчера прибрах всичко в един сандък и го изпратих в столичния град. Нали знаете — каквото намерим тук по влаковете и никой не си го вземе, го изпращаме в града. Сандъкът замина вчера с вечерния влак. Вътре беше и нашийникът.

Значи нашийникът пак беше изчезнал! Сълзите потекоха по страните на Фридолин. Какво да прави сега?

— Не тъжи! — каза полицаят. — Ние ще пишем в града да го изпратят обратно в Оберкирх. Дори и да трябва дълго да го търсят, най-късно след една седмица ще е тук.

— Значи нашийникът ми е в големия град... в бюрото за намерени вещи? — изхълца Фридолин. — Не, тогава не мога да чакам тук. Аз сам ще отида да си го взема. Кой знае иначе какво още ще се случи!

— Няма ли поне да хапнеш нещо? — попита полицаят.

Но Фридолин нямаше желание да остава повече в Оберкирх.

— Благодаря ви много — каза той. — Искам да отида по-бързо в големия град, в бюрото за намерени вещи. Ако чакам още дълго, накрая изобщо няма да си намеря нашийника. Сбогом!

КЪМ ГОЛЕМИЯ ГРАД!

Фридолин беше отново на улицата.

„От мазето, слава богу, се измъкнах — мислеше си той. — Сигурно ще намеря и големия град. Сега нашийникът ми е там. Началникът на гарата го е изпратил в голямото бюро за намерени вещи.“

Фридолин отиде отново на гарата.

„Най-добре ще бъде да взема влака — каза си той. — Така най-бързо ще стигна в града. А там може и да намеря някой, който да ми помогне.“

Но на гарата не се виждаше никакъв влак.

„Както изглежда, днес повече няма да пътува влак — мислеше Фридолин, — а до града може и да не е далеч. Ще опитам дали няма да стигна пеш.“

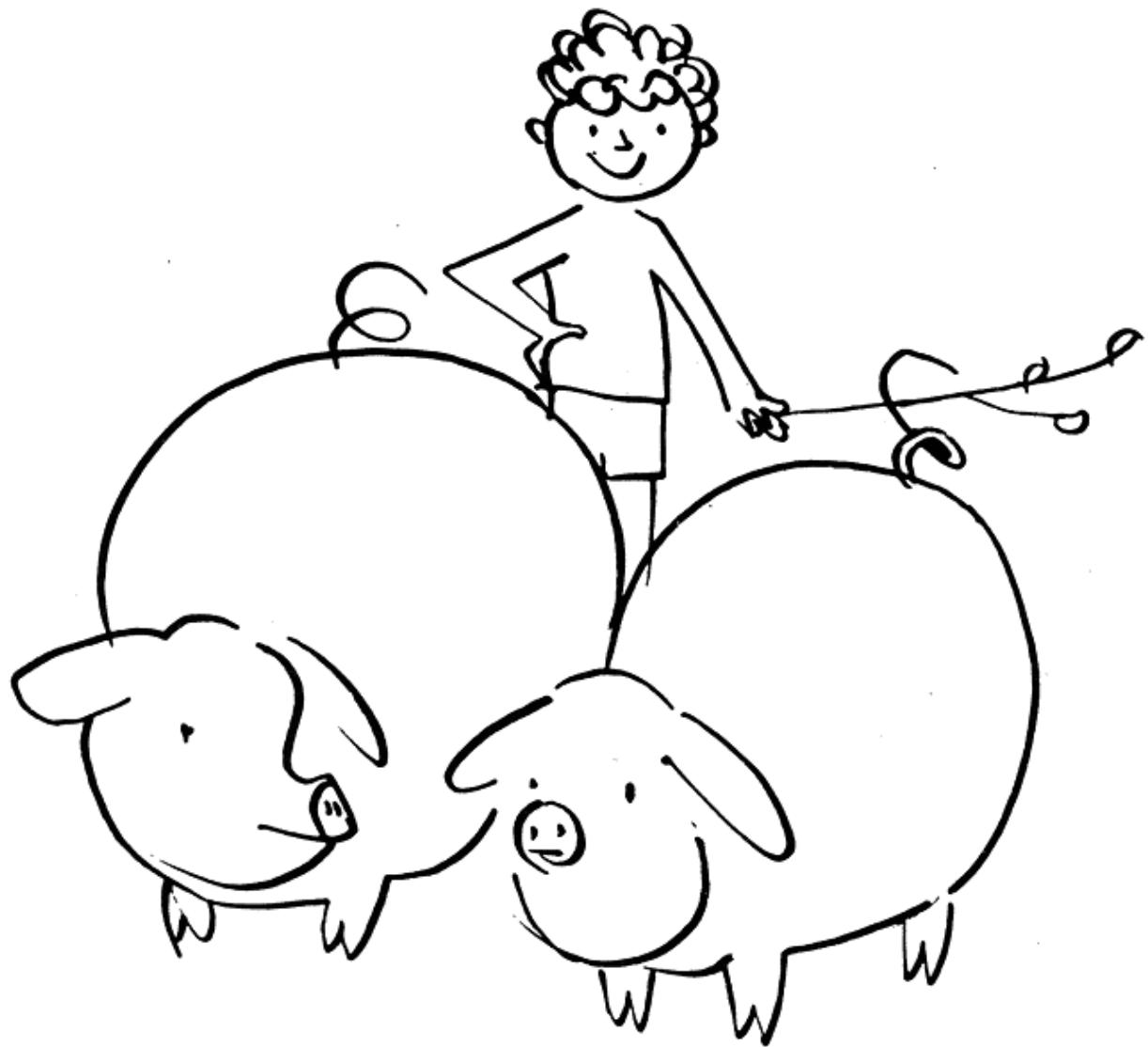
Отново напусна гарата и тръгна по пътя, който се провираше между железопътната линия и рекичката на Оберкирх надолу към долината. Не беше изминал много и срещна един селянин, който водеше след себе си теле.

— Добър ден, господин селянин — поздрави Фридолин. — Това ли е пътят за големия град?

— Да, малко кученце — отвърна му селянинът. — Но е далеко. На добър път!

— Едва ли ще е толкова трудно — каза Фридолин и продължи нататък.

Беше вървял може би един час, когато отдалеч видя едно момче, което побутваше пред себе си две свине. Тъй като те не искаха да вървят по пътя, момчето бързаше и подтичваше след животните. А те отиваха ту наляво, ту надясно по ливадата, хрупаха трева и грухтяха самодоволно.

Фридолин отново усети, че е много гладен. Но надлъж и нашир нямаше никой, който можеше да му даде да яде.

„О, да бях послушал полицая — каза си той. — Трябваше да ям в Оберкирх.“

Но вече беше късно за това. Отиде при свинарчето и каза:

— Имам още много път до големия град, а цял ден не съм ял нищо. Имаш ли нещо за мен в торбата?

Момчето потърси дори в джобовете си, но не намери нито трохичка.

— Да беше дошъл малко по-рано — каза то. — Тъкмо изядох последното парче хляб и дадох малко и на свинете, за да не ми бягат непрекъснато. Но ако искаш, ела с мен, ние живеем там, на два часа път нагоре в планината.

Не, толкова далеч Фридолин не можеше да върви с празен стомах.

Легна на ливадата край пътя и заплака:

— Ох, да бях и аз свиня, можех да се наяд до насита с трева и бурени. И нямаше да съм толкова гладен.

— Да не си се побъркал — казаха свинете. — Кой иска да бъде свиня? Ние ядем и се угояваме, а после правят от нас салами и шунка. Не, вие, кучетата, сте по-добре.

— Май сте прави — съгласи се Фридолин. — Не трябва да се губи кураж заради малкото глад. — Изправи се и продължи пътя си. Сънцето беше вече високо на небето и изгаряше малкия дакел с лъчите си. Камъните на пътя бяха толкова горещи, че на тях можеха да се пекат яйца. Сигурно беше вече обяд.

„Сега е времето, когато майката на Вили вика за обяд — мислеше си Фридолин. — На пасището пастирът е в колибата при млякото, хляба и сиренето. В хотела пък седят в трапезарията по масите и готовчат пълни всички чинии с вкусни неща...“

Внезапно Фридолин забеляза, че не вижда хубаво пътя. Всичко изведнъж стана зелено, после червено, а оградите и дърветата започнаха да танцува пред очите му.

„Да не би да припадам от глад и жега? — помисли си Фридолин със страх. — Още днес трябва да стигна в големия град!“

Но вече всичко му се виждаше само в черно, сякаш бе тъмна нощ. И Фридолин падна на пътя, като разпростря лапи.

Колко ли време беше лежал? Фридолин сам не знаеше. Изведнъж се стресна. Някаква кола надуваше клаксон. Изсвистяха спирачки. Закова се точно пред него.

— Какво е това? — извика мъжки глас. — Едно куче спи посред пътя! Или е мъртво? Да, мисля, че е мъртво. Боби, ела! Продължаваме!

— Моля ви, помогнете ми — изскимтя Фридолин, — аз съвсем не съм мъртъв!

И се опита да стане. Но вратите на колата се затвориха и моторът отново забръмча.

Изведнъж се чу момчешки глас:

— Татко, живо е! Отвори си очите!

Моторът отново угасна и момчето скочи към дакела.

— Но това е Фридолин! — извика то. — Това е Фридолин, който хвана крадците!

Тогава цялото семейство слезе от колата и всички наобиколиха дакела — богатият господин, жена му и двете му деца.

— Фридолин, какво е станало с теб? — попита господинът. — Мислех, че си на пасището да питаш за нашийника! Как си попаднал тук! Едва не те прегазихме.

Фридолин отвори и затвори муцунка, но не можа да каже нито дума.

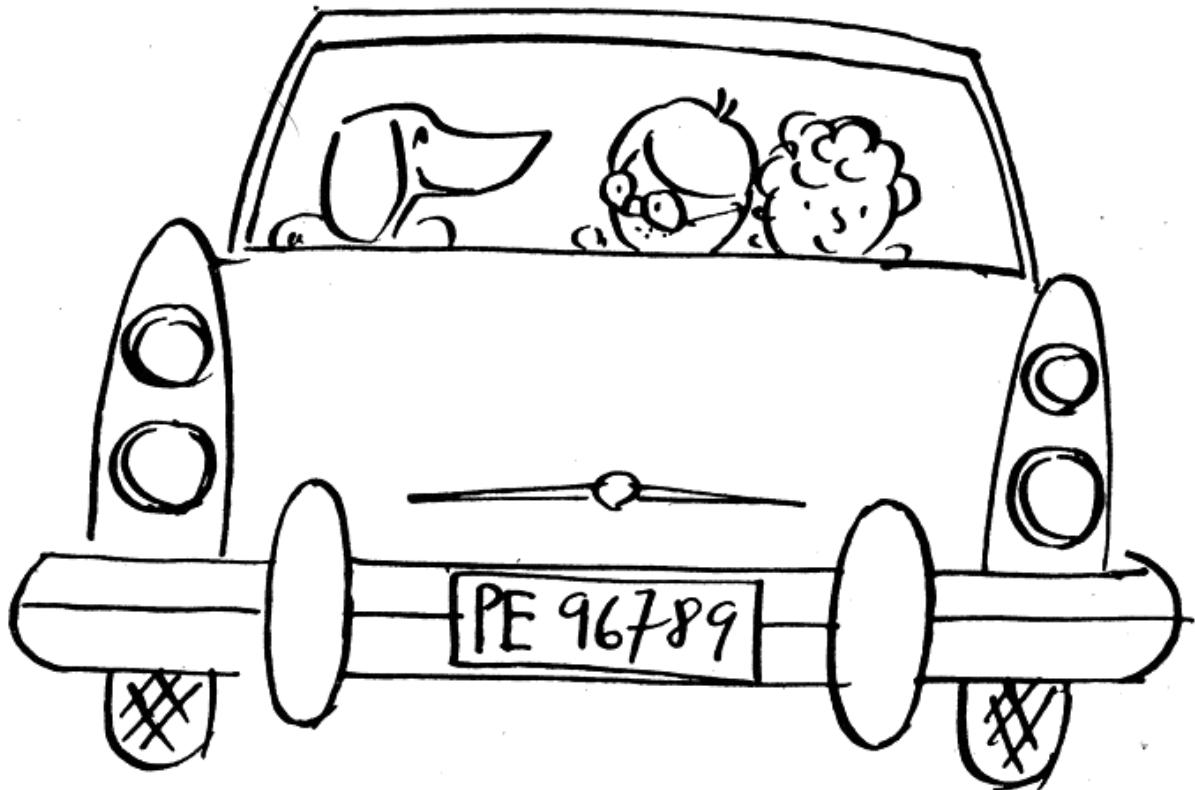
— Донеси малко вода — каза жената. — Сигурно умира от жажда или е получил слънчев удар. Във всеки случай водата ще му подействува добре.

Момчето донесе от колата шише и чаша и Фридолин за миг я изложи цялата.

— О, много ви благодаря — задъхна се той. — Исках да отида в големия град, нали знаете, за моя нашийник, и тук съм припаднал...

— В големия град ли? Та той е много далеч! — извика богатият господин. — Дотам не може да се стигне пеш при тази жега. Ние тъкмо отиваме там, дори малко по-нататък. Ако искаш, можеш да пътуваш с нас.

Разбира се, на Фридолин много му се искаше. Внимателно го качиха в колата и го сложиха да легне на задната седалка между момчето и момичето. Колата отново потегли.

— Сега си поспи хубаво — каза момчето. — Когато стигнем в големия град, ще те събудя. Бъди сигурен, няма да забравя.

Фридолин обаче седна.

— Не, благодаря, достатъчно спах — каза той. — Гладен съм, а и бих могъл да изпия още една такава чаша с вода.

Добрата жена подаде една кошница отзад и Фридолин можеше да си избере каквото си поиска: имаше хлебчета с шунка, със салам, с лебервурст, с тънки парчета месо и кутия със сладкиши.

— Все едно от кое ще започна — каза Фридолин. — От вчера сутринта не съм ял нищо. Ако може, и без това ще изям всичко.

Всички се засмяха.

— Колко хубаво, че те намерихме — каза момиченцето. — Иначе сигурно някой камион или трактор щеше да те прегази. Можеше и да умреш от глад.

Фридолин ядеше и ядеше. С всяка хапка му ставаше все по-добре.

Най-после разказа какво му се беше случило по пътя към пасището и как беше открил нашийника си в бюрото за намерени вещи

на гарата.

Когато разправи как цялата етажерка заедно с препарирания бухал му бе паднала на главата, момчето се разсмя толкова силно, че страшно се задави.

— Стига вече — каза майката. — Смееш се глупаво, а на бедния дакел сигурно не му е било до смях.

— А какво ще правиш в големия град? — попита богатият господин. — Познаваш ли някого там? Имаш ли роднини? И къде е всъщност твоят нашийник?

— Точно в големия град! — отвърна Фридолин. — Началникът на гарата го изпратил там, защото никой не го е потърсил. Аз искам да си го получа от бюрото за намерени вещи в големия град.

Колата прекосяваше село след село, без нито веднъж да спре. Фридолин гледаше с децата през прозореца и броеше с тях селата и мостовете, през които минаваха.

— Зибентюром — прочете момчето на една табела край пътя.

— Зибентюром? — извика Фридолин и скочи. — Сега идва Зибентюром? Аз съм от там!

— Не искаш ли по-добре да слезеш тук и да отидеш при господаря си? — попита богатият господин. — Той сигурно най-добре ще ти помогне.

— Не, не! — извика Фридолин. — Първо ще си взема нашийника и утре ще се прибера заедно с него. Какво би казал господарят ми, ако се върна без нашийника!

— Както искаш, Фридолин — каза господинът дружелюбно. — Значи продължаваме!

Колата мина покрай градчето и продължи през поля и гори. Вече беше вечер, когато най-после пристигнаха в големия град.

— Още сега ще те откарам до бюрото за намерени вещи — каза господинът. — После обаче ние трябва да продължим. Бързаме. Нашата баба ненадейно се е разболяла и ни чака. Иначе щяхме да останем още в Оберкирх.

Колата спря пред една голяма къща. Момчето погледна през прозореца към голямата табела, която висеше над вратата.

— Бю-ро за на-ме-ре-ни ве-щи — засрича то.

— Значи сме точно където трябва — каза господинът. — Тук е бюрото за намерени вещи. Желаем ти успех, мили Фридолин.

Момчето и момичето заплакаха, когато се сбогуваха с кучето.

— Сигурно пак ще се видим! — успокои ги Фридолин. — И много ви благодаря за всичко!

— Ние трябва да ти благодарим — казаха господинът и дамата. — Ако не беше открил крадците в хотела, щяха да ни откраднат всичко, дори и колата щяха да вземат.

Те се качиха и потеглиха. Фридолин гледаше след колата, докато изчезна зад един завой.

ФРИДОЛИН ОТНОВО ИЗПАДА В БЕДА, НО НАМИРА И НОВИ ПРИЯТЕЛИ

Значи в тази голяма къща трябваше да е нашийникът му, който търсеше вече толкова време. Фридолин заподскача по стъпалата нагоре и влезе в нея.

Не се виждаше жив човек. Но от двете страни на дългия коридор имаше врата до врата и всяка беше с табелка и номер.

— Най-добре да започна от номер едно — каза си Фридолин и задраска на първата врата. Не получи отговор. Тогава подскочи към дръжката на вратата и я дръпна надолу. Вратата се отвори и пред него се появи дълъг като върлина полицай. От едната страна на колана му висеше револвер, а от другата — гумена палка.

— Добър вечер — поздрави Фридолин. — Извинявай много, тук ли е бюрото за намерени вещи?

— Тук е полицейският участък — отвърна дългият полицай, — бюрото за намерени вещи е там отсреща.

После дълго и сериозно заразглежда кучето.

— А всъщност как си попаднал тук? — попита той. — Да не си избягал от господаря си? Чие куче си?

— Казвам се Фридолин, а господарят ми е Вили — отговори кучето тихо. — Аз съм от Зибентюрм. Там си загубих нашийника. Пътувах чак до Оберкирх да го търся. Началникът на гарата ми каза, че го е изпратил тук, в големия град, в бюрото за намерени вещи. Сега искам да си го взема. Довиждане!

— Успех, Фридолин! — каза дългият полицай. — И внимавай да не се изгубиш в големия град.

Фридолин отиде до вратата, която му показва полицаят, и влезе вътре. Зад гишето седеше мъж с големи черни очила.

— Добър вечер — каза Фридолин. — Бих искал да си взема нашийника.

— Да си вземеш нашийника ли? — попита мъжът. — Трябва да дойдеш с господаря си.

Но Фридолин не се предаваше.

— Моят господар е на училище и не живее тук — отвърна той. — Но и аз мога да ти кажа как изглежда нашийникът ми. От червена кожа е и целият е в златни копчета. Началникът на гарата в Оберкирх го е изпратил тук.

— Първо да видя дали тук има такъв нашийник — каза човекът и изчезна зад една висока дървена стена.

— Със сигурност е тук — настоя Фридолин.

Едва изчака мъжът да се върне. Чуваше как зад стената той отваря чекмедже след чекмедже и пак ги затваря, като си мърмори нещо.

Най-после се върна на гишето. Но в ръцете си не държеше нашийника, а една дебела книга, която беше отворил.

— Да, тук е имало такъв нашийник — каза той. — Така си и мислех. Тъкмо днес следобед дойде един мъж и каза, че е негов. Каза, че го загубило неговото бяло кученце или пък са му го откраднали. И аз му го дадох. Да, беше бял шпиц, добре го разгledах, защото непрекъснато лаеше силно.

— Кой е този човек? — извика Фридолин. — Къде отиде?

Човекът с очилата затвори голямата книга и каза:

— Това не знам.

Фридолин се разхълца и заплака. Ншийникът му пак беше изчезнал!

— Как да намеря мъжа с бялото куче? — завайка се гой. — А дори и да го намеря, той няма да ми даде нашийника.

Да, сега нашийникът вече беше безвъзвратно загубен.

— Много съжалявам, че дадох нашийника ти — каза мъжът. — Но не мога да ти помогна. Което го няма, го няма. Сега господарят ти трябва да ти купи нов нашийник.

— Моят господар няма повече пари — хълща Фридолин. — Даде всичките си спестявания за нашийника. Не, без него не мога да се върна в къщи.

— Сега трябва да си отиваш — каза мъжът и започна да заключва шкафовете. — Шест часът е и трябва да затварям.

Фридолин излезе тъжен от бюрото за намерени вещи на улицата.

„Кой ли би могъл да ми помогне? — мислеше си той. — Кого да питам какво да правя?“

Но не познаваше никого в големия град. Вървеше отчаян между високите къщи и изобщо не виждаше как ще свърши всичко това.

Фридолин не бе изминал много път, когато стигна до един парк с големи дървета, тревни площи и много лехи с цветя. Под дърветата бяха наредени боядисани в зелено пейки. На тях седяха много хора — стари и млади. Дори няколко деца си играеха още, въпреки че беше вече доста късно.

На една пейка седеше съвсем сам възрастен мъж с дълга бяла брада. Беше със затворени очи, сякаш спеше. До него имаше сандък на четири колела.

Фридолин скочи съвсем тихо на пейката и седна до мъжа.

— Ох, да бях поне толкова стар като този мъж — въздъхна той, — тогава нямаше да трябва да живея още толкова много и нещастието ми скоро щеше да свърши.

Старият човек отвори очи.

— Кой хленчи тук? — попита той и погледна Фридолин отстрани.

— Я виж! Малко дакелче, младо и здраво, а се вайка, сякаш е изоставено от целия свят.

— Аз наистина съм изоставен от всички — каза Фридолин. — Загубих си нашийника и когато си мислех, че най-после съм го намерил, точно днес следобед някакъв мъж го взел от бюрото за намерени вещи. А той въобще не е негов.

И разказа на стария човек как се бе случило всичко и какво беше направил, за да си намери нашийника.

— Сега нашийникът е безвъзвратно загубен и аз никога вече не мога да се върна при моя господар. Никога вече... никога вече! — приключи Фридолин тъжната си изповед и горчиво заплака.

Старият човек го взе в скута си, извади една голяма червена носна кърпа и му избърса сълзите.

— Престани да плачеш — каза той. — Не е чак толкова страшно. Сигурно господарят ти ти е подарил хубав нашийник. Но щом е могъл веднъж да ти го купи, сигурно ще може и втори път. Или пък още утре ще срещнеш белия шпиц и ще си вземеш обратно нашийника. Ще направя всичко каквото мога, за да ти помогна. И запомни за цял живот следното, мили Фридолин: всичко можеш да загубиш, само куражка не бива.

Фридолин доста се поокуражи.

— Много ти благодаря, добри стари човече — каза той. — Как мислиш, веднага ли да тръгна да търся белия шпиц?

— Не, сега вече е късно, шпицът сигурно се е приbral — отвърна старият човек. — Но можеш на мен да помогнеш малко, искаш ли? Като работи човек, по-бързо забравя тъжните мисли.

— А ти какво работиш? — попита Фридолин и се изправи. — Твой ли е този странен сандък?

— Това не е странен сандък — отвърна старият човек, — това е латерна. Аз съм латернаджия. Стоя на улицата или на някой площад и свиря, а хората ми дават по един петак или по десетак. Понякога и нищо не ми дават, дори ме гонят. Какво да се прави, в живота всичко се случва.

— А как свириш? — попита Фридолин. — Влизаш в сандъка и пееш песничка ли?

Старият човек се засмя, та чак бялата му брада се заклати.

— Не — каза той. — Въртя тази ръчка. И музиката сама излиза. Чудно, нали?

— Искам и аз да чуя! — извика Фридолин. — Завърти, моля те! Мога ли и аз да опитам?

— Почакай малко — каза старият човек. — Сега ще видиш как става.

Изправи се и приближи латерната до голямата врата, през която хората влизаха и излизаха от парка.

— Тук ще свирем — каза той. — Аз ще въртя латерната, а ти ще седнеш до мен и ще държиш шапката. Така е много по-добре, отколкото ако шапката просто лежи на земята или на латерната.

Старият човек завъртя ръчката. И наистина от сандъка прозвуча най-прекрасната музика.

— Това е почти като при нас в неделя — извика Фридолин. От радост му идваше да танцува около латерната. Но той искаше да помогне на стария човек. Застана спокойно на задните си лапички, като държеше с муцунка старата шапка.

— Виж какво сладко кученце — казваха хората, които минаваха покрай тях. — Сигурно е приятел на стареца. — И един след друг хвърляха монети в шапката, докато тя стана толкова тежка, че Фридолин едва я държеше. Така дойде нощта.

— Господин латернаджия — каза Фридолин и се прозя, — днес изминах дълъг път. Уморен съм до смърт и страшно съм гладен.

— Прав си — съгласи се старият човек. — Вече е късно и няма повече хора. Време е да спим.

Но къде щеше да спи Фридолин? И кой щеше да му даде нещо за ядене? Тук не познаваше никого.

— Може ли да остана при теб? — попита той стареца. — Ще дойда с теб в твоята къща и ще спя в кухнята. И при моя господар правя така.

— Аз нямам къща, нито кухня — отвърна латернаджията. — Спя тук в парка на една пейка.

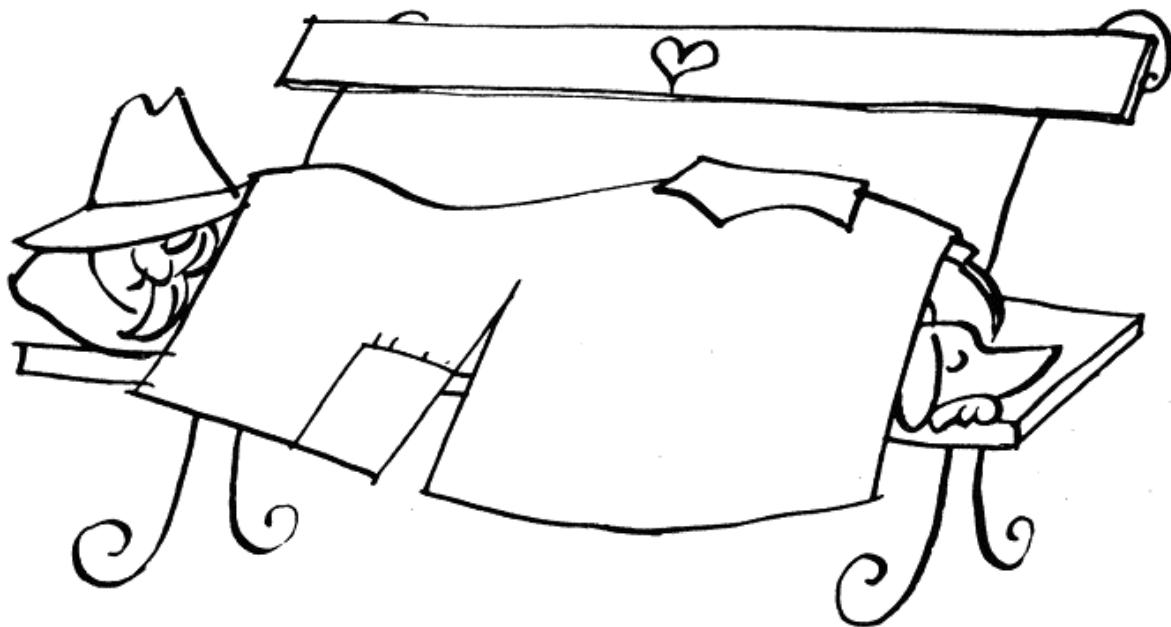
— Просто на твърдата пейка? — попита Фридолин изплашен. — Нали сега имаш много пари. Не можеш ли да отидеш в хотел? Там дават хубава храна и може да се спи в хубаво голямо легло.

— Мили Фридолин — каза старият човек. — Трябва да пестя за зимата. Тя е дълга и студена. Тогава няма да мога да стоя толкова дълго на улицата, защото ще се разболея и ще умра.

Не, Фридолин също не искаше това. И те тръгнаха през тъмния парк към най-крайната пейка, която се намираше под една голяма липа. Старецът метна върху латерната едно голямо одеяло. После отвори чантата си и извади хляб и салам.

— Ето, вземи твоя дял — каза той на Фридолин, като отряза с джобното си ножче голямо парче хляб и му даде половината салам.

След като се нахраниха, отидоха до една чешма и пийнаха малко вода. После легнаха на пейката. Старецът разстла дългото си палто така, че и Фридолин се напъха под едното крайче.

— Добре ли си завит? — попита латернаджията след малко. Но Фридолин не отговори. Беше вече дълбоко заспал.

ВСИЧКО Е ДОБРЕ, ЩОМ СВЪРШВА ДОБРЕ!

Когато Фридолин се събуди на сутринта, слънцето грееше вече високо над дърветата, а над главата му, по цветовете на липата, жужаха пчели и други насекоми. Той се измъкна изпод топлото палто, поотърси се и се изтегна.

— Добро утро, Фридолин — извика старецът, който тъкмо се връщаше от чешмата. — Имаш здрав сън. И как ти се вижда сега светът?

— Не знам — отвърна Фридолин. — Искам да си търся нашийника, но градът е толкова голям...

— Прав си — прекъсна го старецът, — градът е голям, но такъв умен дакел като теб не може да се изгуби. Ето, вземи! — И той даде на Фридолин парче хляб, намазано със свинска мас.

— Обмислих нещата — продължи старецът. — Най-добре да се разхождаш един ден из града. Може да срещнеш шпица с твоя нашийник. А можеш да питаш и другите кучета дали не са видели нещо. И аз също ще внимавам. Оттук минават много хора с кучета.

— А ако и двамата не намерим шпица? — попита Фридолин.

— Какво ще правим тогава — отвърна латернаджията, — можем да помислим и по-късно.

— Добре — съгласи се Фридолин и преглътна последния залък от намазания с мас хляб. — Тръгвам да търся. На обяд ще се върна.

— Внимавай, като пресичаш улицата — извика след него латернаджията. — Оглеждай се наляво и надясно!

— Не се беспокой — отвърна му Фридолин и излезе от парка на улицата.

— Все някъде трябва да бъде това бяло куче — мислеше си Фридолин. — Не може просто да изчезне от лицето на земята. Сигурно ще го намеря!

Така Фридолин тръгна из големия град. Какви ли не работи имаше тук! От която и страна да вървеше, срещаше все повече и

повече къщи.

Улиците бяха толкова широки, колкото беше пазарният площад в неговото градче. А там, където се пресичаха две улици, имаше един стълб с цветни лампи. Когато светеше червената лампа, хората спираха и чакаха да минат всички коли и трамваи. А когато изгаснеше червената лампа, светваше зелена и хората бързо пресичаха улицата.

— Ех, да можеше да види това моят господар — помисли си Фридолин и продължи пътя си.

По улицата се редуваха магазин след магазин. Но бяха много по-големи от тези, които Фридолин бе виждал, с огромни витрини само от стъкло, изпълнени с хиляди прекрасни неща.

Имаше фурни, месарници, магазини за обувки, други за панталони, сака, ризи и палта. Имаше и магазини с чаши, чинии, тенджери и тигани, с чукове, клещи, пирони и триони, също и с много играчки.

— Я виж ти — извика изведенъж Фридолин. В един магазин зад големите витрини имаше дори истински автомобили. И един от тях се въртеше непрекъснато в кръг като въртележка.

Ала Фридолин нямаше време да разглежда всички тези чудеса. Не се спря дори пред магазина, където се продаваха костенурки, папагали и малки маймунки. Мислеше само за едно: трябваше да намери бялото куче, което беше взело хубавия му нашийник.

В големия град не липсваха кучета. Някои бяха водени на каишка от мъж или от жена. Но повечето ходеха по улицата сами. Имаше кучета вълча порода, пудели, хрътки, малки пинчери, догове и рошави фокстериери, имаше и други, които не беше лесно да се назоват. Но шпиц Фридолин не срещна.

— Да сте видели един бял шпиц с червен нашийник? — все питаше той. Но кучетата само ръмжаха и не отговаряха.

Фридолин продължаваше да върви. И изведенъж на един ъгъл видя да се задава едно бяло куче.

Беше шпиц!

Сърцето на Фридолин силно заби. Бързо претича през улицата, та едва не попадна под една кола.

— Чакай! Чакай! Не бягай! — извика той. — Трябва нещо да те питам!

Кучето се обърна и Фридолин видя веднага: това не беше онзи шпиц. Около врата му имаше парче от стара връв, на която на ръждясала тел висеше кръгла тенекийка.

— Добро утро — поздрави Фридолин. — Търся един бял шпиц с хубав червен нашийник със златни копчета. Да имаш случайно такъв нашийник в къщи?

Кучето се засмя:

— Нашийник със златни копчета? Ха-ха-ха! Да не мислиш, че съм на някой принц или принцеса? Не, моят господар събира стари дрехи и аз ходя да проверявам къде хората са оставили нещо пред вратите си, което вече не им трябва. За това всеки ден получавам по една супа с вода и един кокал, а понякога и по няколко удара на всичкото отгоре. Искаш ли да дойдеш с мен и да ми помагаш?

— Не, не мога — отвърна Фридолин. — Трябва да си търся нашийника. А после искам да се върна при моя господар.

— Е, тогава успех! — каза шпицът и продължи нататък.

Фридолин вървеше и вървеше. Пред една градинска врата намери дакел, който се препичаше на слънце. Ала и той не можа да му помогне.

— Бели кучета шпиц има — каза той и се прозя. — Но с червен нашийник и на всичкото отгоре със златни копчета още не съм виждал.

Фридолин бе вървял вече доста много из големия град. Беше изморен и гладен.

— Градът е толкова голям, как ли ще намеря изобщо някога белия шпиц? — мислеше си той. И тъжен, тръгна обратно.

Беше вече обяд, когато стигна до парка, в който беше спал последната нощ. И точно когато влизаше през вратата на парка, за да търси латернаджията, по пътя се зададе един дебел мъж, а до него подтичаше бял шпиц.

Фридолин спря и от вълнение почти забрави да дишаш.

Нямаше нужда да се вглежда по-специално. Виждаше се отдалеч: шпицът носеше червен нашийник, върху който на обедното слънце блестяха едно до друго златни копчета.

Сега нищо не можеше да спре Фридолин. Затича се към белия шпиц.

— Ей, ти! — извика той. — Взел си моя нашийник! Върни ми го веднага!

Кучето извърна глава и едва зърнало дакела, избяга обратно в парка.

— Ей, шпиц! Ела тук! — заповяда дебелият мъж с остьр глас. Тогава Фридолин отиде при него и застана на задни лапи.

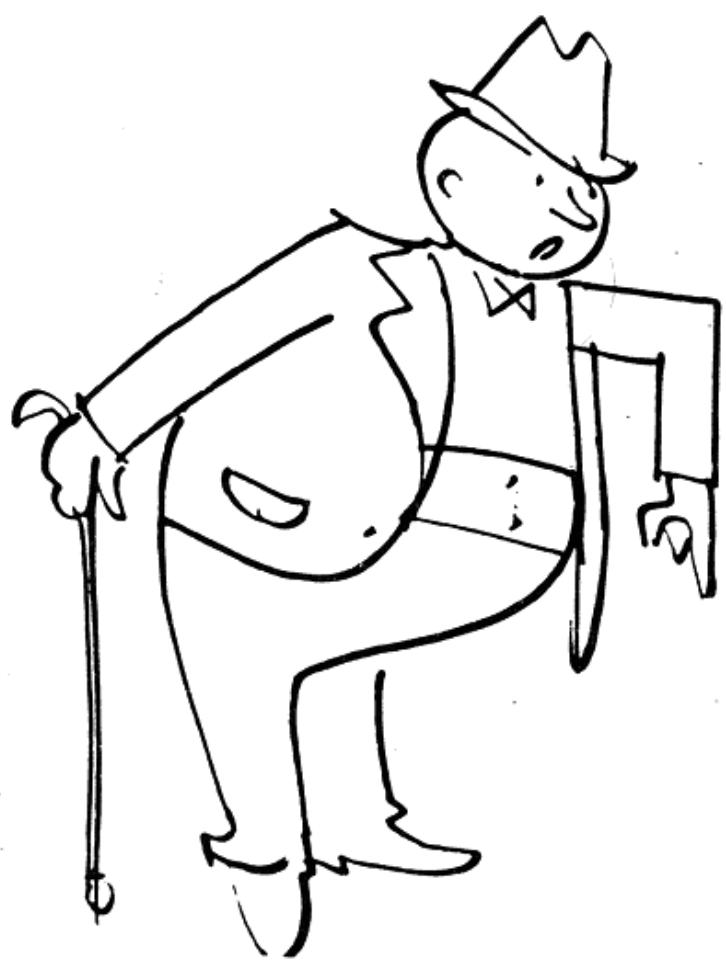
— Моля, драги господине — каза той. — Твоето куче трябва да ми върне нашийника. Той е мой. Аз го изгубих и вече толкова дълго го търся. Моля те, върни ми го!

— Глупости! Остави ме на мира! — развика се човекът и понечи да си тръгне. Ала Фридолин му препречи пътя.

— Това е моят нашийник. Подарък ми е от моя млад господар — каза той. — Даде за него всичките си спестявания. Много те моля, върни ми нашийника.

— Какво нахалство! Ще те науча аз тебе! — крещеше мъжът. — Шпиц! Ела тук! Хвани го!

И понечи да ритне дакела. Фридолин отскочи бързо встрани. Но в този момент откъм гърба го нападна шпицът и го захапа с острите си зъби за тила.

Фридолин изкрещя силно, като се опитваше да се отскубне. Започна жестока борба. Скоро шпицът се озова върху Фридолин, като го хапеше с всички сили по врата и по краката. Фридолин успя да се отскубне и събори шпица на земята.

— Да можех да му смъкна нашийника — помисли си Фридолин.

С един замах вдигна шпица във въздуха, хвърли го по гръб и го притисна с две лапи в чакъла. После се опита да откопчае закопчалката със зъби.

Наистина успя! Само още малко му трябваше, за да може да избяга с нашийника. Но Фридолин пусна нашийника и се строполи на земята. Дебелият мъж го беше ударил с всичка сила по гърба с бастуна си.

На Фридолин му причерня пред очите. Ударите валяха по главата и гърба му.

— Пусни! Пусни! Мръсно псе! — викаше мъжът. — Изчезвай по дяволите!

И все по-яростно удряше бедния дакел. Фридолин се опита да избяга. Но вече не можеше да се движи.

„Строши ми всички кости!“ — мислеше си той и лежеше на земята, като силно скимтеше.

Но мъжът не преставаше да удря. Явно искаше в яда си да пребие бедното куче до смърт.

Изведнъж някой извика силно:

— Стой! Какво става тук?

Кой ли беше това? Фридолин познаваше този глас! Той извърна глава и отвори очи. Беше дългият полицай. А до него стоеше латернаджията с дългата бяла брада.

Дебелият мъж се стъписа за миг. После взе бастуна си под ръка.

— Ей, шпиц, ела тук! — каза той и понечи да излезе от парка и да избяга.

— Стой! — извика дългият полицай още веднъж. — Стой!

— Какво има? На мен ли говорите? — попита дебелият. — Нищо не съм направил. Това зло куче нападна моя шпиц и искаше да му вземе нашийника.

— Не е вярно — обади се латернаджията. — Аз видях всичко отначало. Този мъж насьска шпица срещу дакела и после започна да го бие. Затова те извиках. Ако бях по-млад, щеше да му се случи нещо на

този грубиян! И сигурно е взел нашийника от бюрото за намерени вещи, а той е на Фридолин.

— Какво, бюро за намерени вещи ли? — извика дебелият мъж.
— Нашийника съм го купил. Затваряй си устата, стар глупак, или ще те науча!

Тогава полицаят се ядоса.

— Хайде в бюрото за намерени вещи, всички! — извика той.

Ала дебелият не искаше да тръгне.

— Аз... аз сега нямам време — замънка той. — Трябва много бързо да уредя нещо.

— Я не си измисляй — каза полицаят. — Върви или ще ти сложа белезниците.

И дебелият мъж не каза нищо повече. Всички тръгнаха заедно към къщата, където беше полицейският участък и бюрото за намерени вещи.

Когато влязоха в бюрото, човекът с очилата дойде на гишето и гледа известно време смаян.

— Това е човекът, който вчера взе червения нашийник — извика той, като посочи дебелия мъж.

— Свали нашийника от твоя шпиц! — заповяда дългият полицай строго и после го постави на масата в средата на стаята.

С един скок Фридолин се озова горе и заразглежда нашийника от всички страни.

— Моят е! Моят е! — викаше той и лаеше силно от радост.

— Това е нагла лъжа — крещеше дебелият мъж. — Нашийникът е мой. Купих го със собствените си пари.

— Не, не е вярно — извика Фридолин. — Нашийникът е мой! Познавам го много добре. От червена кожа и със златни копчета. Това е точно нашийникът, който ми подари за рождения ден моят господар.

Полицаят ходи дълго из стаята. После застана на едно място и каза:

— Мили Фридолин, много съжалявам, но и аз не мога да ти помогна. Единият казва едно, а другият друго. Откъде да зная кой има право? Няма друго решение, освен нашийникът да остане тук. Може да се намери още някой, който да каже със сигурност на кого принадлежи.

Тогава дебелият мъж удари с юмрук по масата.

— Това е подло — викаше той. — На мен вярват по-малко, отколкото на това жалко куче тук! Дайте ми нашийника или ще отида при господин кмета и ще се оплача.

Изведнъж Фридолин скочи.

— Вижте! Вижте тук! — извика той. — Тук пише нещо! Отвътре нещо пише!

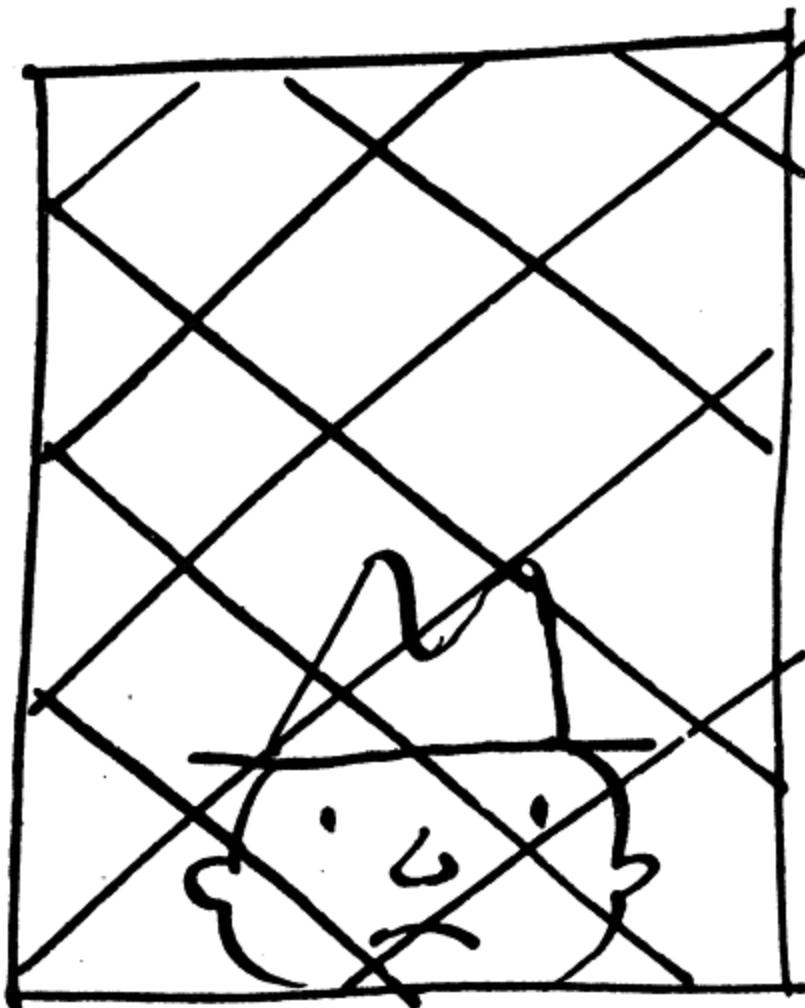
И посочи с лапичка едно място от вътрешната страна на нашийника.

— Къде? — попита полицаят. — Аз не видях нищо.

Действително там съвсем тънко със синьо мастило беше написано нещо. Полицаят взе нашийника пред носа си и зачете на висок глас:

„На милия Фридолин за първия му рожден ден.“

Фридолин скочи от масата.

— Видяхте ли! Видяхте ли! — викаше той. — „Фридолин“ пише тук! Вили го е написал!

Дебелият мъж съвсем пребледня и не можа да каже нито дума.

— Ето! Ти си лъжец и крадец! — каза дългият полицай сърдито.
— Ти си взел нашийника от бюрото за намерени вещи, въпреки че той изобщо не е бил твой. Сигурно и други неща си извършил. Сега ще дойдеш за известно време в затвора. И без това си го заслужил, защото едва не си пребил до смърт нещастния дакел.

— Не, моля ви, не в затвора — молеше се дебелият мъж. — Вече не искам нашийника.

— И без това него ще го получи Фридолин — отсече полицаят.
— А ти ще му платиш и глоба. С парите той ще може да си отиде в къщи с влака.

И дългият полицай сложи нашийника на Фридолин и рече:

— Какво ще кажеш, Фридолин? Този човек ще ти даде парите за влака, защото те наби. Мисля, че след един час има влак за Зибентюрм.

Фридолин не беше на себе си от радост. Наистина всичко все още го болеше от ударите, които му бе нанесъл този лош човек. Ала отново размаха весело опашка, затича около полицая и латернаджията и завика от радост:

— Ура-а! Намерих си нашийника! Сега ще се върна при моя добър господар. Ура-а!

ЗАВРЪЩАНЕТО

Историята вече е към своя край. Полицаят затвори лошия човек в затвора. След това отидаха заедно на гарата: дългият полицай, латернаджията, а в средата Фридолин с червения нашийник.

На гарата влакът вече беше композиран. Полицаят купи бързо билета, а с остатъка от парите купи за Фридолин едно хлебче с кренвиш.

— Господин кондуктор — каза дългият полицай, — това е нашият приятел Фридолин. Той пътува за Зибентюром. Там живее. Моля те, кажи му кога да слезе. А това е билетът му.

Старият латернаджия изсвири на раздяла една весела песничка. Така Фридолин замина от големия град.

— Много ти благодаря, мили стари чичко! Благодаря, господин полицай! — извика той през прозореца, когато влакът напускаше гарата.

Когато влакът пристигна в Зибентюром, слънцето бе залязло и вече се беше стъмнило. Фридолин се затича веднага към къщи.

Можете да си представите срещата му с Вили.

— Фридолин! Фридолин! — викаше Вили и в очите му блеснаха радостни сълзи. — Върна се! Откъде идваш? Къде беше толкова дълго? Търсихме те навсякъде!

Фридолин плачеше и скачаше от радост, като едва не събори Вили на земята. След това каза:

— Бях загубил нашийника и тръгнах да го търся. Не можех да се прибера без него. Пропътувах половината свят, докато го намеря.

— Глупачето ми — каза Вили и притисна Фридолин към гърдите си. — Можеше да се върнеш и без нашийника. Толкова се страхувах за теб! Вече си мислех, че си умрял.

Тази вечер разрешиха на Фридолин да вечеря с Вили и цялото семейство на голямата маса.

Тогава той разказа какво му се беше случило от рождения ден насам. Разправи за лошите кучета и за Лиза, как беше пътувал с влака до Оберкирх и как бе вървял с наранената си опашка към пасището, за

въжена линия и лешоядите, за нощта в тъмното мазе и как му бяха помогнали дългият полицай и латернаджията в големия град, за да може все пак да си получи нашийника. Не забрави и крадците в хотела.

Когато Фридолин разказа всичко, Вили искаше да знае още хиляди неща. Но баща му каза:

— Деца, и утре е ден. Фридолин е заслужил съня си.

И така всички си легнаха. Ала Фридолин дълго още не можеше да престане да разказва за преживяванията си.

— Знаеш ли, и на мен ми се иска да бъда дакел — каза Вили. — Какви приключения! И при това си само на една година!

— Имай търпение — успокои го Фридолин. — Кой знае какви преживявания ще имаш, като пораснеш. Мисля, че ще е най-добре да пътешествуваме заедно. Така ще можем да се грижим един за друг. Нали?

— Да, така ще направим — съгласи се Вили. — Ще посетим всички, които са ти помогнали по пътя. И кой знае, може наистина лешоядите да ни дойдат на гости в Зибентюром?

— Да, кой знае? — прозя се Фридолин, сви се в коша си и заспа.

СВЕТЛАНА ТОДОРОВА

ПОСЛЕСЛОВ

Известният швейцарски писател и преводач Франц Каспар е роден през 1916 година в Раперсвил. Основната си професия и специалност етнология дълго време упражнява в Южна Америка, където заедно с научната си работа създава и няколко книги, посветени на индианците. След това е главен редактор на редакция за детска и юношеска литература в голямо швейцарско издавателство. Франц Каспар е инициатор и организатор на фондацията „Йохана Спир“ . Написал е много детски книги, които са издадени и се четат от децата по целия свят. Между тях са: „Сам сред индианците“, „Розичката Хю отново пътува по света“, „Фридолин“, „Малкото мече“, „Минарик“, „Петер тромпетистът“, „Ела да поиграем“, „Френци отива да спи“ и много други.

„Фридолин“ е едно от най-четените и превеждани произведения на Франц Каспар. Чрез нея малките български читатели ще се запознаят едновременно с известния детски писател и с неговия герой, малкия дакел Фридолин.

Написана за малки деца, в книгата се разказва за веселите приключения на симпатичното кученце Фридолин, което получава за рождения си ден от своя млад господар нов красив нашийник, но го загубва някъде и отчаяно тръгва да го търси.

„Фридолин“ е една чудесна весела история, която се чете с голямо увлечение. Животните разговарят помежду си и с хората, а Фридолин със своите чисти и наивни постъпки става симпатичен и служи за пример на децата.

Приключения, весели истории, криминални случки и всеки път победа на доброто, сърдечността и безкористната любов. Това, заедно с близкия до децата художествен стил на автора, с богатия познавателен ефект на книгата, прави от „Фридолин“ любимо четиво за малките. Само в Швейцария историите и приключенията на дакела Фридолин са претърпели десет издания.

Издание

Франц Каспар. Фридолин
Весела история за деца

Отговорен редактор на библиотеката: Лилия Рачева
Преводач: Светлана Тодорова
Рецензент: Елена Николова — Руж
Редактор: Калина Захариева
Художник: Ханс П. Шад
Художествен редактор: Венелин Вълканов
Технически редактор: Методи Андреев
Коректор: Снежана Бошнакова

Първо издание

Дадена за печат на 19.12.1984 г.
Подписана за печат на 24.4.1985 г.
Излязла от печат на 25.5.1985 г.
Издателски коли 7,50
Печатни коли 7,50
Усл. изд. коли 5,50
Цена 0,73 лв.

Държавно издателство „Отечество“, София, 1985
ДП „Г. Димитров“, София, 1985

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.